

Кралете на трилъра®

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ШИБАЛБА

ДЕЙВИД УУД

В легендите го наричат Шибалба – мястото на страха!

ДЕЙВИД УУД ШИБАЛБА

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

В легендите го наричат Шибалба — мястото на страха!

Мрачно спускане в света на мъртвите.

Откриването на съкровище в Юкатан изстрелва бившите флотски тюлени Дейн Мадок и Боунс Боунбрейк да издирват легендарния Град на мъртвите на маите, където се изправят срещу смъртоносни врагове. От древните руини до пълните с опасности джунгли Мадок и Боунс трябва да надхитрят злата змия Бродърхуд, за да намерят приказния град, преди един стар враг да разкрие неговите тайни и да запрати света в мрака.

Ще оцелеят ли при спускането си в Шибалба?

Завладяващ трилър, който те кара да погълщаш страниците. Предлага библейски мотиви, древни тайни и противни създания. Един съвременен Индиана Джоунс, който е на път да надмине оригинала.

Джереми Робинсън, автор на „Ефектът на близнака“

ПРОЛОГ

19 март 1517 г.

Невероятно беше, че тази плодородна земя може да е толкова смъртоносна, но Диего Алварес де Кастил знаеше, че под зелената райска илюзия се крие преизподнята.

Беше петнайсетият ден от битката близо до града, който испанците наричаха Ел Гран Кайро заради извисяващите се, подобни на пирамиди постройки, които се издигаха над каменните къщи. И трийсет и деветият, откакто експедицията беше потеглила от Куба, за да проучи нови земи и да залови роби, които да работят в мините и полетата на новите испански територии. Първата среща с индианците беше минала добре. Малка група от местните излезе с гребане да ги посрещне, размениха храна и други подаръци. Когато на следващия ден испанците слязоха на сушата обаче, индианците показаха истинската си същност, като нападнаха групата със стрели и камъни.

Членовете на експедицията не бяха опитни бойци, но очакваха предателство. Затова бяха въоръжени с мускети и арбалети, носеха брони, които предлагаха по-голяма защита от платнените ризници на местните. Бяха задържали нападателите достатъчно дълго, за да успеят да се приберат под защитата на своите кораби. Взеха в плен трима индианци, но с цената на двама убити и няколко ранени испанци. Въпреки това им се стори като победа, особено когато един от пленниците започна да разказва или по-скоро да разиграва пантомима за баснословните богатства във вътрешността. Докато основната група на експедицията беше продължила покрай крайбрежието на онова, което бяха сметнали за остров дори по-голям от Куба, Алварес взе двайсет и пет здрави мъже, за да проучат вътрешността и лично да се уверят дали историята е истина.

Така беше започнало това адско пътуване.

Една трета от тяхната група — девет души — беше погинала от опасностите в джунглата: диви зверове, отровни змии и насекоми, треска в резултат на незначителни наранявания. Всички оцелели

страдаха от по-леки болезки, които, ако не се променеше нещо, щяха да унищожат и тях. Едната опасност, която очакваха и се бяха подготвили за нея — нападения от страна на враждебни индианци така и не ги върхлетя. Нито пък бяха попаднали на легендарни богатства. Алварес осъзнаваше важността на тези обстоятелства.

Той се обърна към водача, индианския заложник, когото бяха започнали да наричат Балтазар.

— Ти ни измами! — избухна, защото знаеше, че гневът му ще бъде по-разбираем за местния, отколкото думите. Махна с ръка, все едно сече. Вкара ни в тази пустош, за да умрем. Няма злато. Всичко е било лъжа.

Балтазар се разтрепери от страх, разбирайки единствено, че този човек иска да го нарани, затова вдигна ръце, за да успокои своя похитител. Посочи право напред, махайки настойчиво с ръка.

Още малко по-нататък.

Той тръгна в тази посока и дръпна Алварес да го последва.

— Не — поклати глава испанецът и се освободи от ръката му. — Стига толкова лъжи.

Вдигна очи, търсейки слънцето през гъстия листак на джунглата. Експедицията беше отплавала на запад. Ако завиеше на север сега, малката му разузнавателна група щеше да стигне до крайбрежието след няколко дни и може би сънародниците им щяха да ги чакат там.

— Ще тръгнем натам.

Лицето на Балтазар се изкриви в маска от страх и когато групата тръгна в тази посока, той се опъна и закрачи едва когато Алварес заплаши, че ще го влачи с въжето.

Те си пробиваха със сеч път през гъстата растителност, като напредваха едва с по няколко *пасос* — дължината на решителна мъжка крачка, преди сгъстяващият се мрак да възвести настъпващата привечер. Алварес възложи на половината от хората си да подготвят лагер, докато другите продължиха да секат пътека на все по-слабата светлина.

Едва бяха успели да стъкнат огън за готвене, когато един от разузнавачите от предната група се втурна в лагера.

— Сеньоор, бързо елате.

От нетърпеливостта на мъжа Алварес разбра, че каквото и да бяха открили, обещава да е хубаво, затова взе въжето на Балтазар и го

задърпа след себе си по пътеката. Не се наложи да ходят далече. Само на петдесет *пасос* от края на лагера гъстата джунгла сякаш едновременно се отвори и се спусна надолу по хълма в пищна гориста долина. Средата ѝ заемаше голямо езеро, проблясващо на залязващото слънце. Близо до него имаше обрасъл с растителност монолит, който приличаше на руини от *мескита* — един от пирамидалните храмове, където индианците отдаваха почит на своите езически богове.

— *Сеноте* — прошепна Балтазар.

Алварес знаеше думата. По пътя си бяха попадали на други сенотета: карстови дупки, пълни с вода като естествени кладенци. Изглежда индианците ги почитаха, защото хвърляха малки дарове във всяка, край която минаваха. Обаче нещо в това сеноте предизвика единствено ужас у техния заложник и водач. Той започна диво да маха с ръце и да шепне на родния си език: „*Кукулкан*“.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — изсъска Алварес, като махна с ръка. — Какво толкова те плаши?

С усилие Балтазар успя да се успокои, след това започна да прави вълнообразно движение с ръката си.

— Змия? — изкопира Алварес пантомимата, извивайки ръка като нападаща пепелянка.

Явно тълкуването му беше точно, защото сега Балтазар посочи всеки от испанците подред, а след това раздвижи пръсти, сякаш да наподобява вървеж.

Вървяща змия, помисли си Алварес. Или може би човек змия?

Балтазар сега посочи езерото или може би порутената пирамида, а после земята зад себе си... *Не, осъзна Алварес, той сочи своята собствена сянка.*

— *Valle de sombra* — прошепна един от хората му и взе да се кръсти.

— Змии демони и долина на сенките обобщи Алварес. — Опитва се да ни изплаши и отклони от верния път с въображаеми опасности, докато ни води на сигурна смърт. Тук няма обработваеми полета. Няма огньове за готвене. От сто години никой не е живял на това място. Може би тук ще намерим съкровищата, които търсим. Ще видите, че утре ще пресечем това място на сенките.

Балтазар продължаваше настойчиво да бърбори, а връщането в лагера го направи още по-неспокоен. Продължи отново и отново да

повтаря едни и същи думи: *Боой* и *Кукулкан*. Дърпаше дебелото въже, вързано около врата му, сякаш искаше да накара Алварес да се върнат на пътеката през джунглата, и утихна едва когато испанецът заплаши да го нашиба с пръчка.

През нощта Балтазар със зъби разкъса вените на китките си и проля кръвта си, която попи в земята на джунглата.

Самоубийството сякаш покри лагера с плащаница. Алварес побърза да задуши надигация се хор от недоволство и страх.

— Попадналото в капан животно ще разкъса собствената си плът, за да избяга. Това с Балтазар не е по-различно.

— Различно е — предизвика го неговият заместник-командир Диас. — Той се самоуби, за да не се изправи срещу Долината на Сянката. А ти искаш да ни накараш да влезем в нея просто така.

— Той се самоуби, защото неговите езически божества са го поискали — възрази Алварес. — Ние, които служим на истинския бог, няма от какво да се боим. Не помните ли словата от псалом: „И в долината на мрачната сянка, ако ходя, няма да се уплаша от зло, защото Ти си с мене“^[1].

— И какво, сега да ти викаме отец Диего, а? — заяде го Диас. — Ти ще ни унищожиш.

Обаче тонът му беше изгубил част от своята предизвикателност. Като цитира Светото писание, Алварес предизвика хората си да покажат, че тяхната вяра е по-силна от суеверните им страхове. Нямаше да има бунт. Това обаче не означаваше, че хората са доволни от положението.

Те бързо събраха лагера, оставиха трупа на Балтазар там, където лежеше, и тръгнаха надолу към долината. В началото напредваха бавно, но не след дълго попаднаха на път, който се виеше из гората, павиран с бели камъни. Макар джунглата да го притискаше, достатъчна част от него не беше обрасла и те можеха да се придвижват бързо. По обед вече бяха стигнали дъното на долината. Дърветата скриваха руините, но пътят, изглежда, водеше натам, затова Алварес продължи по него. Не след дълго стигнаха до границите на града.

Първо видяха само основите, върху които някога се бяха издигали къщи, но по-нататък откриха и стени от струпани камъни.

Алварес влезе между тях и откри голямо дърво — помисли го за дъб — което растеше от пода. От размерите му реши, че са минали повече от трийсет години, откакто жълдът е пуснал корени. Но му се стори, че къщата е празна от по-дълго време. Нищо не беше останало от хората, които някога са я обитавали.

— Това е загубена работа — отбеляза Диас, когато Алварес излезе. — Хората, които са живели тук, са отнесли всичко, когато са зарязали селището. Тук няма съкровище. Тук просто няма нищо.

— Бъркаш, приятелю. Индианците почитат своите богове, като хвърлят златни дрънкулки в сеноте. Може и да са си тръгнали, но няма да си вземат обратно жертвоприношенията. Може би заради това Балтазар не искаше да дойдем тук и се самоуби. Знаел е, че ще плякосаме богатствата, дарени на фалшивите му богове. Вероятно се е уплашил от техния гняв.

Думите му, изглежда, събудиха интерес у Диас.

— И как ще открием тази плячка?

— Едно по едно. Първо трябва да я намерим. Близко сме и аз мога...

Прекъсна го тревожен вик, идващ отнякъде напред по пътеката. Той и Диас се втурнаха нагам и откриха един от мъжете да се гърчи на земята в припадък. Лицето му под брадата беше алено, челюстите стиснати, а зъбите оголени в гримаса. Между тях се пенеше слюнка.

— Какво се случи? — поиска да научи Алварес. — Ухапан ли е? Пепелянка?

Преди някой да успее да отговори, мъжът издиша със съскане последния си дъх и застина неподвижен. Останалите започнаха предпазливо да претърсват растителността за отровната змия, която беше отнесла поредния им другар.

Внезапно Диас нададе вик от удивление и се плесна по бузата.

— Ужили ме — обяви той с дрезгав глас.

Алварес видя нещо да пада от брадата на мъжа. Не беше паяк или оса, просто дървена треска. Може би някакъв трън.

Няколко мига Диас гледаше вторачено предмета, после се вцепени и се люшна напред. Когато Алварес протегна ръце да го хване, чу лек шум от пуфтене. Нещо профуча край лицето му, пропускайки го на по-малко от педя. Сега Алварес осъзна какво се случва.

— Нападнати сме! — изрева той и се обърна натам, откъдето беше долетяла стрелата. Когато Диас рухна на земята и се загърчи, той свали арбалета и го насочи към близкия гъсталак. Дълбоко в джунглата мускетите бяха безполезни. Проникващата навсякъде влага беше причина барутът и фитилите да не могат да палят. Преди да успее да освободи стрелата, в храсталака се чу шумолене и той успя да зърне зелени люспи като на пепелянка.

— *Човек змия!* — Алварес си спомни предупреждението на Балтазар.

Чу отново тихото пуфтене и тревожните викове се превърнаха в стенания от болка. С ъгълчето на очите си Алварес видя още от неговите хора да рухват на земята.

Унищожаваша ги, без дори да са видели лицето на врага.

— След мен! — извика той, вдигна меча си и се втурна към гъсталака, където беше видял люспестата фигура. Размахваше пред себе си толедската стомана и когато растителността остана назад, отново видя създаването — цялото в блестящи люспи и с гребен от ярка перушина. Човекът змия стоеше с лице към него, а заострените му като на акула зъби бяха оголени в яростна гримаса. Създаването запрати нещо към него.

Алварес замахна и отклони предмета от главата си. От удара острието му иззвънтя. Човекът змия се обърна и отново изчезна в джунглата. Алварес продължи преследването, като едновременно сечеше листака, за да открие пътеката от бели камъни.

Съвсем неочаквано се озова в свободно пространство — площад, павиран с бели камъни, който се простираше на сто крачки до основите на рушащата се пирамида. Сенотето оформяше края на площада от лявата му страна. От човека змия нямаше и следа.

Алварес се обърна, за да събере хората си, но за свое удивление откри, че е сам. Зачака в мълчание, опитвайки се да чуе шум от стъпки или битка, дори виковете на умиращите, но нямаше нищо. Дори шепот.

Обаче нещо се движеше в джунглата зад него. Змиевидни форми се плъзгаха сред растителността и тихо го доближаваха.

Той се обърна и хукна, спринтира през площада. Успее ли да стигне до пирамидата и да се покатери по нея и дори да стигне до върха, щеше да се възползва от височината, а враговете му щяха да

изгубят предимството да се укриват. Ако не бяха много, имаше надежда — вярно, малка, но все пак надежда за оцеляване.

С всяка крачка бронята му ставаше все по-тежка и накрая той вече не тичаше, а тътреше крака по паважа. На половината път до целта спря и се обърна. Видя петима от хората змии да напредват, приведени като преследващи своята плячка зверове, готови да се нахвърлят. Изправи се и насочи арбалета. Хората змии продължаваха напред, очевидно несъзнаващи опасността от насоченото оръжие. Той освободи стрелата и едно от създанията изскимтя, когато болтът^[2] улучи целта си. Алварес захвърли оръжието, обърна се и отново се затича. Кратката почивка му даде достатъчно енергия, за да стигне до основата на пирамидата.

Започна с мъка да се катери по едната ѝ страна, издърпвайки се нагоре по рушащата се повърхност. Дръпна шлема от главата си и щеше да направи същото с бронята, но това щеше да му коства скъпоценни секунди, с които не разполагаше. Нещо изтрака до него — запратен камък, който отскочи. Алварес продължи да се катери, сърцето му блъскаше, а ръцете и бедрата го боляха от усилията.

Каменна структура, подобна на блок, беше издигната на върха, но времето и липсата на грижи си бяха казали думата. Покривът беше изчезнал, а изправените колони, които някога са оформяли входа, бяха строшени или изобщо липсваха и се откриваше поглед към олтара. По задната стена все още имаше бледи следи от оцветения барелеф, който някога го бе украсявал — муцуната на животно, което можеше да е лъв или диво куче, стилизирана в гротесковия стил, който индианците предпочитаха. Пред него стоеше също толкова обветрен каменен олтар, а над него малка фигура. Вероятно същото като създанието на барелефа, но легнало подобно на сфинкс. Между предните му лапи имаше плитък котел. Реликвата беше голяма колкото човешка глава, по-черна от дървени въглища или сянка, но украсена с крила от блестящо злато.

Ето го най-накрая съкровището, което беше търсил. Въпреки неотложната нужда на мига Алварес навлезе в разрушения храм и протегна ръка към реликвата.

Тя сякаш започна да се рони от неговото докосване и за миг той се уплаши, че е илюзия, подобна на мечтите за богатство, които го бяха привлекли в този яркозелен ад. Но не... чернотата приличаше на тънък

слой прах или може би сажди. Под тънкия черен слой се виждаше кремавозелен нефрит.

Тази плячка беше истинска.

Остави я на олтара и се обърна, за да заеме позиция, но хората змии ги нямаше. Излезе от сградата на храма, погледна надолу и ги видя. За негова изненада те бяха коленичили с наведени глави, сякаш се молеха.

Благоговейните им пози му подсказаха, че не е в непосредствена опасност. Може би за тях пирамидата беше свещена, забранена територия или пък просто щяха да го изчакат да излезе. Какъвто и да беше случаят, не можеше да остане завинаги в храма.

Обаче докато се бавеше на върха на пирамидата, опасенията му се разсеяха. Нямаше да го нападнат. Не и тук, не и на площада долу. Сигурен беше в това, макар да не можеше да каже защо.

Толкова сигурен беше, че се върна до олтара и загреба с една ръка идола. Реликвата щеше да му осигури безопасен път през джунглата. Хората змии щяха да го почитат като слуга на своето лъжливо божество.

Излезе отново от сградата и започна да се спуска. Създанията долу останаха неподвижни, но едва когато стигна долу, Алварес разбра защо. Хората змии се бяха превърнали в камъни.

Една част от него знаеше, че това не може да е истина. Онова, което беше помислил за коленичили хора змии, бяха древни каменни фигури, обрасли с черен мъх. Дори му мина през ума, че ги помни от лудото си бягство през площада.

Но същевременно знаеше, че *това са* хората змии, същите създания, които нападнаха групата им в джунглата. Знаеше още, и то с не по-малка сигурност, че няма да се съживят, за да го заплашат сега.

Нямаше от какво повече да се страхува. Знаеше точно какво да направи.

Стиснал нефритената фигура под мишница, той пресече площада и навлезе в любвеобилната прегръдка на тъмната гора.

---

[1] Псалом Давидов 23:4-6. — Б.пр. ↑

[2] Стрелата на арбалета е къса, дебела и тежка. Оттам нейното наименование bolt (англ.) или Bolzen (нем.). — Б.пр. ↑

1.

Миранда Бел почука с кокалчетата на пръстите си по пластмасовото тяло на водолазното фенерче, след това отново плъзна прекъсвача. Този път крушката светна и изстреля лъч бяла светлина. Тя премести няколко пъти напред-назад бутона, докато не се увери, че проблемът се е оправил от само себе си, после пъкна фенерчето с формата на пистолет в текстилния кобур на хълбока си.

Фенерчето, както и останалата част от оборудването, което бяха наели от магазина в Тулум, беше остаряло, но вършеше работа. Винаги беше използвала най-доброто оборудване. Понякога тестваше на терен прототипи и най-съвременни технологии, недостъпни за широката общественост, но това беше в един друг живот. Сега трябваше да се задоволява с всяко поостаряло масово оборудване, което можеше да намери.

Направи последна изчерпателна проверка от „а“ до „я“, след това седна на края на карстовата дупка и пушна дългите си крака да се полюшват над лазурната вода. Пое въздух от регулатора втора степен, закрепен за водолазната бутилка „AL 80 Скуба“, за да се увери, че въздухът тече свободно, след това се обърна и погледна нагоре към тревожното лице на своя баща Чарлз Бел.

— Да не избягаш — пошегува се тя, преди да пъкне мундщука между зъбите си.

— Миранда — помоли я той, — изчакай поне половин час. Дотогава ще са дошли.

Миранда потисна желанието си да завърти очи. Баща ѝ просто беше като майка орлица. Предполагаше, че това е задължението му като родител, но тя нямаше намерение да чака неговите така наречени експерти по морско спасяване да пристигнат. Познавайки го, тя предположи, че те са някакви свръхскъпи екскурзоводи, които вероятно ще ги спрат и ще повикат местните власти, когато осъзнаят какво са открили.

Понякога можеше да бъде невероятно невеж за това какъв е животът.

Онова, което бяха намерили или най-малкото мислеха, че са открили, беше неизвестно досега сеноте. Това беше забележително, защото районът около Тулум беше широко проучван и картографиран и особено тук, в определения от правителството археологически резерват. Карстовата дупка беше по-голяма от всички, които бе виждала, и не толкова обрасла. Бяха попаднали на нея по време на екскурзия в гората и в първия момент решиха, че са се изгубили, защото я нямаше отбелязана на картата. Можеше само да предполага как точно тази дупка е останала толкова дълго време незабелязана, но ако наистина не беше картографирана, имаше голяма вероятност вътре да намерят ценни артефакти. Това беше още една причина да се гмурне сега, без да чака *експертите*.

— Татко, всичко ще бъде наред — увери го тя. След това потупа спортната екшън камера *GoPro* в горната част на водолазната си маска. — Добре ли записва?

Знаеше, че всичко е наред, но искаше да отвлече вниманието му, за да не я задържа повече. Бел вдигна таблета си, на чийто екран се виждаше сигналът от цифровата видеокамера на живо. Тъй като тя гледаше към него, на екрана се виждаше той, вдигнал своя таблет. Някакъв недостатък в технологията не позволяваше на образа да се повтаря безкрай, но въпреки това резултатът беше сюрреалистичен.

Щом се гмурнеше, безжичният интернет сигнал от цифровата камера щеше да се изгуби, така че Бел трябваше да чака, докато се върне, за да види плодовете на нейното проучвателно потапяне.

Миранда кимна, лапна мундщука, наклони се напред и се гмурна във водата. Тежестта на оборудването бързо я повлече надолу, но само за секунда-две, колкото да почувства налягането с вътрешното си ухо.

Под повърхността белият варовик сякаш грееше в хладно синьо, все едно е някакъв странен радиоактивен елемент. Съвсем леко солената вода беше кристалночиста, но пропадането беше толкова дълбоко, че слънцето не стигаше до дъното.

Преглътна, за да „изпука“ ушите си и да изравни налягането. После щракна водолазното си фенерче, за да освети дълбините. Въпреки че отворът на повърхността беше с диаметър само около шест метра, дупката, която преди стотици хиляди години е била в по-

голямата си част суха пещера, издълбана във варовиковия карст от геологичните сили, под нея се разширяваше във всички посоки. Надвисналият отгоре таван спираше по-голямата част от дневната светлина, потапяйки подводната околна среда в постоянен сумрак, нарушаван само от конуса на светлинния лъч, хвърлян от фенерчето в ръката ѝ. След нея мехурчета като блестящи сребристи сфери бързо се издигаха към басейна в каменния таван отгоре, докато тя продължаваше, без да бърза, в обратната посока.

Дъното на карстовата дупка не беше гладко като в плувен басейн или кладенец, а вълнообразно нагънато в поредица от вертикални изпъкналости и дълбоки пукнатини. То се стори на Миранда подобно на огромен кътник. Впечатлението се усилваше от кафеникавия слой тиня, който покриваше вертикалните изпъкналости и приличаше на струпване на плака по зъба. Тя знаеше много добре, че не бива в никакъв случай да размърда тинята. Така щеше да предизвика вдигането на облак фини частици, които на практика щяха да я ослепят. Въпреки това плъзгаше лъча светлина по тези повърхности, докато търсеше следа от нещо, което би оправдало временното пожертвано на видимостта.

Вляво от нея върху подобие на полица от камък проблесна нещо. Тя заплува натам, а пулсът ѝ се учести, когато си представи как внимателно отмахва тинята и отдолу се показва безценен златен артефакт.

Един-единствен щеше да е достатъчен да върне баща ѝ в играта. Преди да успее да го оголи обаче, разочарование попари надеждите ѝ. Там наистина лежеше предмет, дело на човешки ръце, но не беше от скъпоценен метал, нито от цивилизацията на маите. Проблясването, което беше зърнала, идваше от златистия станиол около гърловината. Етикетът още беше непокътнат и дори през слоя тиня можа да разчете думата: „Модело“^[1].

Значи не е неоткрита, помисли си отчаяно Миранда и ритна във водата, за да се върне в центъра.

Все пак един изхвърлен боклук не означаваше непременно, че дълбините на сенотето са напълно опоскани. Тя описа голям кръг, търсейки цепнатина или канал, които могат да я отведат още по-дълбоко.

След като описа пълен кръг по неравната окръжност, тя се върна в центъра и започна друга обиколка. Повтори я, докато не огледа всеки квадратен сантиметър от дъното на карстовата дупка. Забеляза няколко дълбоки цепнатини, някои от които изглеждаха обещаващи, но накрая от тях не излезе нищо интересно. Дори нямаше други боклуци от модерния свят.

Провери налягането и пресметна, че запасът от въздух ще ѝ стигне за най-малко още половин час. Не беше толкова дълбоко, че да се безпокои за спирания за декомпресия. Но ако се вземеше предвид същинското ѝ време в дълбочините, може би не беше чак толкова лоша идея да изплува бавно. И в този случай разполагаше с достатъчно време да проучва, но не виждаше особен смисъл. Сенотето беше във всяко отношение, освен буквалното суха дупка, а и сигурно баща ѝ вече си скубеше косите. Беше време да се връща.

За разнообразие реши да проточи издигането си, като направи един кръг обратно на часовниковата стрелка по краищата на пещерата. Промяната на гледната точка помогна да се отърве от скуката, но резултатът не беше по-различен.

Беше вече почти на повърхността, когато нещо привлече вниманието ѝ. По-точно липсата на нещо. Скрито зад плетеница от корени на дърво, което беше успяло да пробие надолу през варовика, се виждаше тъмно петно, подобно на сянка, в която лъчът на фенерчето напълно се губеше. Там имаше някакво празно пространство, което бе пропуснала при първоначалното си спускане. Миранда се приближи и задърпа корените, които препречваха пътя.

Първоначалната ѝ преценка излезе вярна: зад корените имаше проход, кухо пространство във варовика, достатъчно голямо, за да може да влезе в него, стига да успее да разчисти преградата. Извади ножа си и започна да реже корените с назъбената част. Бяха твърди като стоманени въжета, но след няколко минути дърпане на острието напред-назад, успя да среже един. Вместо да прахосва още време в рязане, избута останалите настрана и се промуши през зейналия отвор.

Знаеше, че безопасният и мъдър подход е просто да маркира мястото на пасажа за бъдещо гмуркане. Това щеше да я посъветва баща ѝ. Инстинктът обаче ѝ подсказваше, че и този проход ще се окаже задънена улица. Имаше повече смисъл да изразходва останалия въздух

за това да получи категоричен отговор, вместо да събужда надеждите на баща си, а после отново да ги попари.

Инстинктът ѝ бъркаше.

Тунелът се извиваше в продължение на около петдесетина метра, преди да се спусне надолу и да се отвори към друга просторна пещера.

Сърцето на Миранда отново заблъска, когато светлината от фенерчето падна върху нещо, което определено не беше естествено геологично явление. Голям каменен блок се издигаше почти в идеалния център на пещерата. Един релеф, широк метър и двайсет и почти толкова дълъг, бе украсен с изображения по цялата дължина, които дори нейните необучени очи разпознаха като маянски глифи^[2]. Тя се приближи и насочи глава към обекта така, че цифровата камера да запечата всяка подробност. Страните бяха покрити с още изображения — всяка от тях квадратен глиф с диагонал около двайсет сантиметра. Без съмнение това беше някакъв исторически мит или религиозен запис. Баща ѝ щеше да каже.

Тя заобиколи обекта откъм далечната му страна и улови второ проблясване на злато, но този път не беше станиол около гърловината на стара бирена бутилка, а оригиналът.

Регулаторът падна от устата, когато челюстта ѝ увисна.

Там, където някога трябва да е било мястото на централния глиф, имаше вдлъбнатина в камъка. Вътре беше пъхнат блестящ жълт диск с размерите на чиния за салата. Дискът беше украсен в средата с голям глиф на четирикрако същество — куче, ако не бъркаше, и няколко по-малки изображения, подредени в кръг около него.

Тя отново лапна мундщука, извади пак ножа си и внимателно започна да обработва мястото зад диска във вдлъбнатината. Златният артефакт помръдна и се откачи. Миранда протегна свободната си ръка, за да го хване, но водата забави рефлексивното ѝ движение. Обектът потъна на дъното, преди да успее да го хване. Приземи се с тупване, което тя усети да вибрира през водата, като вдигна тъмен облак тиня, който едновременно отбеляза и засенчи мястото, където беше паднал.

Миранда издиша с ругатня под носа, след това ритна с крака надолу в облака, за да намери диска. Ако беше чисто злато, щеше да е много по-тежък, отколкото изглеждаше. Може би дори прекалено тежък за нея да го изнесе по целия път нагоре до повърхността. Но нямаше да си тръгне, преди да е опитала. Внимателно протегна ръка в

облака тиня, докато не напипа нещо твърдо. Сви пръсти около предмета и се опита да го вдигне.

За своя най-голяма изненада го вдигна почти без усилия. Когато мътната вода се проясни малко, видя защо. Онова, което държеше, не беше златният диск, а човешки череп.

Пусна го рязко, все едно беше змия, която се готви да нападне, и ритна да се отдалечи, надавайки безмълвен писък. Докато се носеше към тавана на пещерата, лъчът на фенерчето ѝ се плъзгаше по дъното и на неговата светлина видя още черепи. Поне две дузини, вторачени в нея с празните си орбити.

Тя изпищя отново, а сърцето в гърдите ѝ започна да блъска. *Миранда, стегни се*, каза си и вдиша дълбоко от въздушния си запас. *Това са само скелети. Нищо не могат да ти направят, защото са мъртви от векове.*

Обаче бъркаше и за това. Повечето черепи лежах с разчленените си скелети. Плътта им и облеклата отдавна бяха изгнили докрай. По някои още имаше окъсани парчета разлагаща се тъкан и дрехи. Поне един от трупове сякаш носеше джинси и работна риза с копчета. Миранда си пое отново дъх и реши, че е време да се маха. Това вече не беше археологически обект, а местопрестъпление.

Ала когато се обърна, за да види къде е изходът, се озова не пред един, а пред няколко прохода, равномерно разпределени по протежение на обиколката на пещерата. Не можеше да каже през кой беше влязла. Беше ѝ трудно да ги преброи. Бяха най-малко десет или дори петнайсет и всички започваха от една точка — пещерата — като спиците на колело.

Толкова се прецаках, помисли си тя, после поклати глава. *Не, ще се справиш с това. Миранда, мисли!*

Пое си още един път дълбоко дъх, но въздухът сякаш не искаше да излезе от бутилката. Тя грабна водолазния манометър, ала той само потвърди това, което вече знаеше. Нямаше въздух.

Права бях, помисли си тя. *Определено се прецаках.*

---

[1] Марка мексиканска бира. — Б.пр. ↑

[2] Наименование на всяко конкретно изображение от дадена писмена система. — Б.пр. ↑

2.

Когато тойотата „Лендкрузър“ зави, Мария Трухийо видя старата жена да стои в средата на пътя и наби спирачките. Набразденият от коловози черен път беше хлъзгав от дъжда, който се изля по-рано, и всъдеходът се плъзга в продължение на няколко метра, но старицата не направи опит да се дръпне от пътя му.

Тойотата занесе и спря. Мария дръпна ръчната спирачка, остави двигателя да работи на празни обороти и скочи от колата, за да се увери, че жената е добре.

Старицата я гледаше вторачено със сълзящи, кървясали очи. Изглеждаше така, сякаш ще рухне от изтощение или обезводняване, или и двете, но успя да пусне една мрачна, беззъба усмивка.

— Шаманке — каза тя, — ти дойде.

Всъщност Мария не беше народна лечителка, а доктор по медицина, завършила хондураския медицински колеж, и в момента работеше за Министерството на здравеопазването. Въпреки това отдавна беше приела, че на селското население и особено онова над определена възраст е невъзможно да му влезе в главата, че жена може да бъде лекарка.

— Да, госпожо. — Познаваше жената по лице, защото я беше лекувала много пъти досега. Като селски лекар за хондураското правителство, беше лекувала хиляди и да запомни техните имена беше просто невъзможно. — Но защо сте тук на пътя?

— Търсех ви — отговори тъжно жената.

Мария въздъхна.

— Е, вече съм тук. Хайде сега да ви върнем у вас.

Тя хвана старицата за ръка и я поведе към пътническата седалка на лендкрузъра. Жената се подчини, но остана развълнувана.

— Диего ни навлече проклятие — изстена тя.

Мария кимна търпеливо, докато ѝ помагаше да се качи и намести на седалката. Нямахше представа кой е Диего и какво проклятие може да е навлякъл върху своите съселяни. Най-вероятното обяснение беше,

че се е напил и направил някаква глупост. Сигурно беше преспал с нечия жена. Това поведение често водеше до насилие. В отдалечени селски райони като Опалака, който не беше истински град, а малка общност с не повече от двеста души население, живеещо в група къщи и колиби, построени по протежение на планинския път, все още беше нещо обичайно несъгласията между съседите да се разрешават с помощта на мачете.

Това обаче не обясняваше защо възрастната жена е рискувала да излезе от дома си, макар да знаеше много добре, че Мария ще дойде на седмичното си посещение. Тя си каза, че така или иначе скоро ще научи всички подробности. Селото беше само на няколко километра нагоре по пътя.

Жената продължи да клати глава и Мария осъзна, че плаче.

— Диего донесе проклятието и сега всички ще умрем.

Мария я стрелна с кос поглед.

— Госпожо, защо казвате това? Какво е това „проклятие“?

— *El Cadejo negro* — обясни жената.

Мария и преди беше чувала това име. *Кадехо* беше митично призрачно същество, което се срещаше във фолклора на страните от региона. Говореше се, че прилича на куче с пламтящи червени очи. Имаше Бял *кадехо*, изпращан от бог да помага на пътниците, и Черен *кадехо*, когото изпращаше дяволът.

— Диего го докара между нас. Той е *saqueador*.

Сега Мария започна да проумява. Диего беше ловец на реликви или както го нарече възрастната жена — мародер. Беше твърде разпространено занимание, особено сред млади мъже, които нямаха друга възможност да припечелват. Вероятно беше намерил нещо в джунглата, което старата жена беше свързала със суеверието за *Кадехо*. В селото сигурно се е случило нещо лошо и е съвпаднало с това откритие, а старата жена е обвинила за него ловеца на реликви.

Звучи като работа на истински мародер, помисли си Мария. Понякога единственият начин за борба срещу суеверията беше с други суеверия. Може би нейното присъствие щеше да успее да успокои напрегнатите нерви. Когато първите къщи се показаха, Мария разбра, че старицата не е сама в своето суеверие. Обикновено пътят беше пълен с деца, които си играеха или въртяха пумпали, а днес не се виждаше нито едно. Малцина възрастни мъже и жени стояха пред

входовете на своите къщи подобно на стражи, готови да прогонят всеки възможен нарушител.

— Госпожо, къде е този Диего?

Жената вдигна повехналата си ръка и посочи нагоре по пътя. Мария продължи напред, докато пръстът на старицата не се размърда отново и посочи встрани от пътя. Тя не сочеше към някоя къща, а към откритото поле, осеяно с кръстове.

— Умрял ли е?

— Да.

Мария се смръщи и спря лендкрузъра встрани на пътя, но не изгаси двигателя.

— Как умря?

— Проклятието. То го отнесе.

Мария си помисли дали да не обърне, за да се върне в Сан Педро Сула. Ако селяните бяха обвинили Диего за някоя беда, не беше трудно да си представи, че може да са го убили, за да се отърват от въображаемото проклятие.

— Госпожо, как умря?

— От болестта, с която го зарази кучето.

Мария си отдъхна.

— Значи го е ухапало болно куче?

— Не го е ухапало. Не беше истинско куче. — Жената направи кръг с дланите си. — Купа, издялана във формата на куче.

Мария трябваше да се насили, за да потисне усещането си за безсилие. Губеше си времето с разговори за прокълнати реликви и умрял обирджия на гробове. В този момент старата жена добави:

— Обаче проклятието не умря с Диего. Има още много болни.

Тези думи привлякоха вниманието на Мария. Диего може да беше станал жертва на неизвестен брой патогени по време на набега си в дъждовната гора — инфекция от порязване или одраскване, случайно поглъщане на отровно растение. Единственият начин това да бъде установено, беше да се ексхумира трупът му, но тя не би го направила, освен ако не става дума за епидемия. Ако обаче и други показваха същите симптоми, не само имаше потенциална епидемия, но и пациенти, които можеше да прегледа. И евентуално да успее да спаси.

Но каква инфекциозна болест би могла да се развива толкова бързо? Минала беше само седмица от последното ѝ идване, а тогава

никой не беше болен.

— Покажи ми.

Старата жена я заведе до една от къщите, зловещо белязана с черен парцал, вързан за един от стълбовете, образуващи рамката на вратата. Жена с мрачен вид, която можеше да бъде дъщеря на старицата, стоеше на пост на верандата. Тя се дръпна настрана, за да може Мария да влезе, но преднамерено отказа да я последва. Мария реши, преди да влезе, да си сложи маска и ръкавици и веднага се зарадва, че го е направила. Миризмата беше съкрушителна: киселият мирис на болест и немити тела. Върху рогозките на пода бяха проснати четирима пациенти: двама мъже и две жени. Един от тях — вероятно мъж, макар да беше трудно да се определи — беше в крайния стадий на болестта. Единственият признак, че още е жив, беше неравното му и накъсано дишане. Повечето от косата му я нямаше, а от малкото останала се разбираше, че е опадала съвсем наскоро. Бузите му бяха измършавели и хлътнали, но средната част на тялото му изглеждаше подпухнала, пълна с газове като разлагащ се труп. По устата му имаше коричка засъхнала кръв, както и по голата му кожа, която приличаше на карта, покрита със струпеи, израснали върху люспите на бял обрив.

Другите пациенти имаха същите физически симптоми, но не толкова ясно изразени. Двете жени бяха запазили по-голямата част от косата си и имаха само няколко петна от белия обрив по ръцете и бузите. Но и двете бяха в клещите на мъчителна кашлица, при която пръскаха капчици кръв. Обривът на втория мъж беше по-напреднал. По кожата на лицето му бяха избили странни белези, подобни на срезове, и се спускаха надолу по ръцете.

Обривът по кожата подсказваше инфекция в крайния стадий, но другите симптоми ѝ напомняха за грип или може би хеморагична треска. Поведението на болните обаче беше много по-драматично от физическото им състояние. И тримата сякаш се намираха в дълбоко психотично разстройство.

Мъжът драскаше по мръсния под, оставяйки мокри следи, но не букви, а странни символи, които обграждаха спалната му рогозка. Показалецът му беше кърваво чуканче до първата фаланга, защото символите бяха нарисувани с кръв. Една от жените беше започнала подобно произведение на изкуството, докато другата се задоволяваше да размахва ръцете си във въздуха и да поучава на смесица от испански

и ако Мария не бъркаше — чорти — стар маянски език, който все още се говореше в някои от селските райони.

Мария се обърна към по-младата жена при вратата.

— Откога са в това състояние?

Жената я изгледа с печално изражение.

— Корасон и Мирасол започнаха преди три дни да кашлят. Ернесто преди четири, а Раул преди шест. Утре ще умре. А може би по-скоро.

Шест дни. Това означаваше, че Диего е донесъл проклятието *преди* нейното последно идване в селото.

— Има ли и други болни?

За разочарование на Мария жената кимна тъжно.

— Да.

Стомахът на Мария се сви.

— Къде са?

Жената посочи зад гърба си.

— Там навън.

— Не разбрах?

— Началото не е кашлицата. Преди това блуждаят.

Изведнъж устата на Мария пресъхна напълно. Жената беше сама на верандата. Старицата, която я беше довела в къщата, си беше отишла.

— Първо започват да блуждаят — повтори жената, — след това започват да кашлят кръв и докато блуждаят падат на пътя.

— Колко са? — успя да попита със свито гърло Мария.

Жената сви рамене.

— Двайсет? Може би повече. Не намираме всички.

Новината удиви Мария. Четирима болни, не пет, ако бъде включен и Диего, могат да бъдат обяснени с излагане на замърсена вода, храна или някакъв екзотичен токсин по артефакта, изровен от Диего. Обаче това започваше все повече да прилича на избухване на епидемия от някакво заразно заболяване. Беше проблем, с който нито Мария, нито Министерството на здравеопазването бяха готови да се справят. Въпреки това имаше едно нещо, което трябваше да направи.

— Трябва да ги държите тук. Всички. Върни колкото можеш от тях — каза Мария на жената, докато излизаше и крачеше бързо към лендкрузъра.

Възмутена, жената се втурна след нея.

— Къде отивате? Те имат нужда от лекарства.

— Нямам нищо, с което да им помогна — отговори честно Мария. — Отивам само до най-близкия телефон. След това ще се върна.

Реши да не използва думата карантина. Тя само щеше да изплаши жената. Истината беше, че докато болестта, каквато и да беше, се развиваше, никой от тях, включително Мария, не трябваше да си тръгва.

А и вероятно вече всички бяха мъртви.

3.

След като потисна паниката си, Миранда сграбчи шланга на малката спасителна бутилка, закрепена за основната ѝ водолазна бутилка. Тя беше нейната резерва, нейният „предпазен колан“, както обичаше да я нарича, защото я използваше като предпазния колан в автомобила — слагаше го, макар да не вярваше, че някога ще ѝ дотрябва помощта му. Знаеше, че както при автомобилния предпазен колан, няма гаранция, че тя ще ѝ спаси живота. В бутилката имаше въздух само за няколко минути и ако не успееше да избере правилния проход, и то от първия път, щеше единствено да удължи страха от настъпващата смърт.

Остави мундщука на регулатора да падне и го замени с онзи на резервния регулатор, така наречения „октопод“, закачен за шланга на малката бутилка. Този път не задоволи желанието си за дълбоко, успокоително вдишване, а пое само толкова въздух, колкото беше нужно да облекчи паренето от излишния въглерод в кръвообращението си.

Миранда, мисли!

Затвори очи и се опита да си спомни как точно изглеждаше пещерата, когато излезе от пасажа.

Олтарът, сети се тя. Златният диск беше откъм неговата задна част. Миранда отвори очи и видя утаяващия се облак тиня в основата на изсечения от камък олтар. Тя мина над него, зае позиция с гръб към пещерата и се обърна, опитвайки се да сравни онова, което виждаше сега, със своите спомени. Когато реши, че е заела точната позиция, се обърна към стената и се изправи пред три възможности.

Първият ѝ импулс беше да избере пасажа в центъра, но нещо в него ѝ се стори не както трябва. Беше по-тесен от прохода, който си спомняше. Тук едва щеше да успее да се провре, без да си одраска раменете. Вдиша отново от „октопода“ и започна да обмисля двете останали възможности, като едновременно ровеше из паметта си за други подробности, свързани с тунела, който я беше довел тук.

Спомни си, че в края пасажът се спускаше надолу, но за съжаление и двата останали притежаваха тази характеристика. Този от лявата ѝ страна имаше по-стръмна извивка. Тя освети двата отвора с фенерчето си и мислено се изрита за това, че не беше оставила знаци върху варовиковите стени или опънала пилотно въже.

Прецаках всичко, каза си тя. Грешки на новобранец. Можех да се справя по-добре.

Дробовете ѝ отново започнаха да парят. Тя издиша въздуха, който беше задържала, и този път вдиша по-дълбоко. Нямаше смисъл да икономисва въздуха си сега, може би с прояснена глава щеше да увеличи вероятността да направи правилен избор.

Хайде, стига се колеба. Избери. Довери се на своите инстинкти. Едва не се изсмя при тази мисъл. Именно доверието към тях я вкара в тази каша. Светлинният лъч не разкри нищо, което да направи избора ѝ по-лесен. Губеше време и напразно хабеше въздуха си.

Поне за икономисването на батерията на фенерчето нямаше защо да се тревожи.

Тогава ѝ хрумна отговорът. Светлината!

Тя загаси фенерчето и затвори очи.

В модерния свят истинският мрак беше нещо рядко. Дори и в най-тъмната нощ имаше някакъв източник на изкуствено осветление наблизо: замърсяване от далечни градове и улични лампи, слабите отблясъци на електронни уреди в режим на сън. Беше толкова осезаема, че се усещаше дори със завързани очи. Истинският мрак, този мрак, който събужда истински ужас, бе запазен за места като това. Под земята. Под водата.

Но не напълно изолирано.

Миранда отвори очи и зачака. В десния пасаж се виждаше слаб син блясък.

Дневната светлина, която проникваше през водата от карстовия отвор, отразяваше се в матовия варовик и се пречупваше през водата, за да стигне тук до нея.

В края на краищата, мракът не беше пълен.

Тя светна отново фенерчето, ритна с крака и влезе в прохода, поемайки равномерно въздух от резервната бутилка. Преходът ѝ се стори цяла вечност и в един момент дори си помисли, че избрала погрешния пасаж въпреки отблясъците на далечната дневна светлина,

но сега направи завой и видя корените, които отчасти закриваха отвора на тунела.

Тя се промъкна между тях и съзря проблясващия син кръг светлина само на няколко метра над главата си.

Откачи баластния компенсатор от главния шланг и го включи към резервната бутилка, за да го напълни, така че да няма нищо, което да я дърпа надолу. След това ритна с крака по посока на синия център, но нещо я задържа.

Единият ѝ плавник се беше оплел в корените.

Доплака ѝ се. Тя зарита, опитвайки се да го откачи, но след това се спря. Може би плавникът нямаше да ѝ трябва, за да стигне до повърхността, но от друга страна, възможно бе да има нужда от него.

Наложи си да се успокои, след това използва ръцете си да се тласне назад, докато напрежението върху глезена ѝ намалее. Леко завъртане това беше нужно, за да освободи крака си. То ѝ позволи отново да зарита с крака, за да се понесе нагоре като торпедо.

Когато наближи проблясващата повърхност, която бележеше прехода от една околна среда в друга, изображението на горния свят се видя ясно. Видя баща си, който се беше надвесил над ръба и гледаше тревожно в дълбините, въпреки че вече я беше видял.

Миранда изскочи на повърхността, изплю „октопода“ и започна жадно да вдишва въздуха, въпреки че резервната бутилка беше още пълна.

— Тате задъхано изстреля тя, — добре съм. Бутна маската на върха на главата си и си пое още веднъж лакомо въздух. — Няма да повярваш какво намерих.

Изражението му не се промени и когато се вторачи нагоре в него, от разположението на челюстта му можеше да каже, че не само е разтревожен, но изпитва и болка.

— Чудесно, скъпа — отговори той с толкова тих глас, че приличаше на шепот. Сякаш самото говорене усилваше болките му.

— Тате, какво има? Дробовете ли?

Въпреки че не беше пушач и водеше здравословен начин на живот, Чарлз Бел беше диагностициран с хронична обструктивна белодробна болест (ХОББ). Затова Миранда, а не той, се беше гмурнала в карстовата дупка. Испита вина, че нейното соло гмурване и

прекращване на всички граници на безопасността може да са предизвикали стрес, който е разпалил старите му болести.

Той дишаше учестено, поемаше си дълбоко въздух, но без затруднение. Значи не ХОББ предизвикваше това безпокойство.

— Тате?

В този момент се показва друг — мъж с мургаво, обветрено лице с отличителното широките черти на човек от индиански произход.

— Да, госпожице — каза той на испански, после продължи на развален английски. — Излезте оттам и ни покажете какво сте намерили.

След това блъсна Чарлз Бел само толкова напред, колкото да покаже на Миранда ножа, опрян в гърлото на баща ѝ.

Кръвта на Миранда се смрази. Тя си пое дълбоко дъх и извади ръце от водата. Баластният компенсатор ѝ пречеше да потъне.

— Ей, по-спокойно. Не го наранявайте!

— Излизай оттам — каза мъжът и за да подчертае думите си, разтърси стария Бел.

Миранда спусна ръце във водата и заплува кучешката към въжената стълба, която висеше в края на карстовата дупка. Хвана се за нея с едната ръка, а другата протегна надолу, за да свали плавниците и същевременно да извади ножа, закрепен за десния ѝ прасец, но преди да успее да го направи, мъжът се наведе над отвора, за да я държи под око. Тя реши да остави ножа на мястото му. Със закачени на единия пръст каишки на плавниците започна да се качва по въжената стълба.

Когато се прехвърли през ръба, видя, че мъжът, опрян нож в гърлото на баща ѝ, не е сам. Втори мъж стоеше зад тях, небрежно стиснал в десния си юмрук ръкохватката на мачете. Миранда внимаваше да не среща погледите им и да не прави резки движения, които биха могли да бъдат изтълкувани като заплашителни. Това беше единственият начин тя ѝ нейният баща да оцелеят.

Вдигна левия си крак до следващото стъпало, прехвърли цялата си тежест върху него и после се изстреля нагоре с взрив от енергия. Когато се изправи, запрати плавниците по мъжа с мачетето.

Докато летяха във въздуха, плавниците приличаха на прилепови криле. Мъжът реагира предсказуемо: замахна с мачетето и ги свали на земята с острието. Но преди да успее да го направи, Миранда се

приземи приклепнала на няколко сантиметра от края на карстовата дупка до баща си.

Мъжът, който държеше Чарлз Бел, също реагира предсказуемо. Вместо да го заплаши, той съсредоточи вниманието си върху непосредствената опасност. Блъсна заложника си настрана и замахна с ножа си към Миранда.

Ала нея вече я нямаше там, защото се завъртя и отдръпна. Когато се върна, свали водолазния самар, хвана го с две ръце и се завъртя като олимпийски хвъргач на чук, събирайки инерция. Празната осемдесетлитрова бутилка изсвистя във въздуха, уцели мъжа в ръката и изби ножа от хватката му.

Тя замахна отново. Водолазната бутилка отново изсвистя и се стовари върху рамото на мъжа с достатъчно сила, за да го накара да залитне и да падне в карстовата дупка.

Миранда зае позиция и запрати водолазната бутилка по мъжа с мачетето. Тя улучи вдигнатото острие и макар мъжът да не изпусна оръжието, ударът го накара да залитне назад.

Той възстанови баланса си и отново вдигна дългия нож, но Миранда вече беше извадила своя и започна да го дебне като пантера, готвеща се за скок. Нейната безстрашна агресия се оказа твърде много за мъжа. Той се обърна и хукна към дърветата.

Миранда се впусна след него, но само след няколко крачки спря. Беше боса и ако мъжът променеше мнението си и решише да опита късмета си в бой с ножове, дължината на мачетето щеше да му осигури предимство. Освен това не биваше да оставя баща си сам.

Върна се точно навреме, за да види как другият мъж излиза от дупката. Той погледна към Миранда и ножа в ръката ѝ, после покрай нея към гърба на отстъпващия си съучастник. Сетне и той хукна по същата пътека, която Миранда и Бел бяха използвали, за да стигнат до карстовата дупка.

Тя се хвърли напред, за да попречи на бягството му, но се оказа около половин секунда по-бавна. Докато се промъкваше край нея, той неочаквано се закова на място, отскачайки назад, сякаш се беше блъснал в дърво.

Не, не беше дърво, видя Миранда, а нещо... по-скоро някой, почти също толкова непоклатим. Беше мъж, вероятно местен, като се съди по цвета на лицето му, но същевременно се оказа и най-големият

мексиканец, когото бе виждала. Извисяваше се доста над метър и осемдесет, а дългата му черна коса беше опъната назад и вързана на конска опашка. Носеше тъмносиви шорти карго, хавайска риза с цветни мотиви, а под нея черна тениска с надпис: „Не казвам, че бяха извънземни...“. Тясната тениска подчертаваше широките му гърди и мощните му ръце, стиснали водолазни бутилки. Бяха дебели колкото краката на Миранда.

— Опа, амиго — подхвърли големият мъж саркастично с дълбок и звучен глас. — Къде е пожарът? — попита той на испански.

Неговият акцент и изборът на думи подсказаха на Миранда, че не е местен, а американец. Вторият поглед я убеди, че става дума за индианец.

Мокрият до кости кандидат-убиец скочи и се опита да заобиколи едрият мъж, но се изправи лице в лице с друг човек. Той не можеше да бъде сбъркан с местен. Косата му беше руса, а очите с цвета на бурно море. Беше с около половин глава по-нисък от индианеца, но не помалко широкоплещест.

Беглецът се обърна и хукна да бяга, пробивайки си трескаво път през шубраците под дърветата.

Миранда се приближи към новодошлите.

— Мамка му, защо не го хванахте?

Големият мъж повдигна вежда, после се обърна към своя другар и попита:

— Вярно бе, защо не го хвана?

Русокосият не обърна внимание на откровено неискрения въпрос на своя другар и пристъпи.

— Съжалявам за това. Предполагам, че можехме да дойдем малко по-навреме.

— Точно така! — Тя сложи ръце на кръста и застана на пътя им. — Вие трябва да сте така наречените специалисти по гмуркане, които баща ми нае.

Устните на големия мъж потрепнаха и се разтегнаха в усмивка. Той хвърли подигравателно обвинителен поглед на своя приятел.

— Наети? Искате да кажете, че ще ни платят за тази работа? Мадок, и ти криеш от мен, а?

Другият мъж запази търпеливото си изражение.

— Мисля, че започнахме кофти. Аз съм Дейн Мадок, а този палячо е Боунс. — Той махна назад към трети човек на пътеката. — А това е Ейнджъл.

Дръзкият отговор на Миранда замря на устните ѝ. Ейнджъл, третият човек от групата, беше поразително красива индианка, висока и слаба. Носеше бяло горнище с презрамка през врата, което разголваше изваяните ѝ рамене и стегнати като на спортист бицепси.

Миранда разтърси глава в опит да си върне самообладанието.

— Това е чудесно, господин Мадок...

— Просто Мадок.

— Господин Мадок — повтори тя натъртено, — благодаря, че сте си направили труда да дойдете тук, но както се оказа, нямаме нужда от вашата помощ. Така че може веднага да обърнете и да се върнете в курорта или където сте отседнали.

— Миранда!

Тя трепна. Въпреки че беше голяма жена в началото на трийсетте, строгият глас на баща ѝ беше запазил същата сила, както когато беше малко момиченце.

Бел пристъпи напред.

— Господин Мадок, моля, простете на дъщеря ми. Тя е много независима. Може би дори повече, отколкото е добре за нея.

Миранда се обърна към баща си.

— Татко, наистина нямаме нужда от тях. Аз ще се оправя с това.

— Сигурен съм, но аз помолих тези хора да дойдат и това не е твое решение.

Тя се смръщи, наклони се към него и зашепна:

— Татко, там намерих нещо. Нещо... — тя присви очи многозначително, за което не трябва да говорим пред чужди хора.

— Те не са чужди хора — усмихна се бащински Бел. — И не са просто двама души, които съм наел на сушата. Те са военноморски тюлени.

Миранда повдигна вежди, после се обърна и огледа със съмнение двамата мъже.

— Военноморски тюлени, а? Сигурно.

4.

— Бяхме военноморски тюлени — отговори бързо Мадок. Като повечето ветерани от специалните операции не обичаше да говори за военната си служба. Съществуваше осветено от практиката правило, започне ли някой да се хвали, че е бил военноморски тюлен или зелена барета, вероятно лъже. Беше малко изненадан, че Чарлз Бел знае тази подробност за него и Боунс. В техния по-раншен разговор темата не беше засягана, така че оставаше единствено Там Бродерик да му е казала.

— Преди много време — продължи той. — Вече не работим за Чичо Сам.

— Научиха ни как да плуваме — обади се Боунс. — Понякога с дрехите — намигна ѝ той.

— Знаеш, че получавам средства от американското правителство — каза Бел, обръщайки се към русата жена, за която Мадок предположи, че е негова дъщеря. — Те помолиха господин Мадок и неговият екип да видят какво правим.

Бел изглеждаше на петдесетина години, сребристосивата му коса беше подстригана късо по войнишки. Миранда беше слаба, атлетична. Дългата ѝ руса коса беше навита на стегнат кок, скрит в по-голямата си част от вдигнатата на темето водолазна маска. Семейната прилика беше изписана на лицата им — и двамата имаха смайващо сини очи. Там Бродерик, която беше свързала Дейн със семейство Бел, му беше казала техните имена, но нищо повече.

Миранда беше застанала срещу Мадок, повдигнала вежди в съмнение.

— Значи не само сте военноморски тюлен, а и един вид правителствен агент?

Мадок поклати глава.

— Не е така. Просто връщам услуга.

— Зарязвате всичко и хуквате за Мексико само защото дължите услуга някому? — настоя Миранда.

— Повече от една — добави Боунс.

— Чия е вината?

— Майната ти, Мадок!

— Бяхме наблизно — продължи Мадок, стрелвайки виновен поглед по посока на Ейнджъл. Той „беше наблизно“ за нещо, което се предполагаше да бъде романтична ваканция. Гмуркането и търсенето на съкровища не бяха планирани. Дейн обичаше да прави и двете, но целта на пътуването до Косумел беше да прекара известно време заедно с жената, за която щеше да се ожени. Полу на шега Ейнджъл беше предложила по пътя обратно в курорта да се отбият в „Юнион“, спортен клуб в Плая дел Кармен, така че тя да може да поиграе малко спаринг.

— А аз не бях — оплака се Боунс. — Всъщност пътувах за Лас Вегас. Градът на греха, маце. Точно сега трябваше да бъда дълбоко навлязъл в евтино хъркане и евтини... — Той стрелна с поглед Миранда, — хъх... бюфети.

— Както и да е — каза Мадок. — Можем да ви помогнем. Както казах на доктор Бел, ние сме опитни водолази и морски археолози. Знаем какво правим и ще се радваме да ви помогнем. — Той направи кратка пауза и добави: — С каквото можем.

— Какво беше това, което току-що видяхме? — попита Боунс. — Неприятности с местните?

Миранда явно не беше доволна от обяснението.

— Защо правителството толкова се интересува от онова, което прави баща ми?

Мадок погледна Бел, после сви рамене.

— Ще трябва да попиташ него за това. Не ми казаха повече. Човекът, който ни изпрати тук, се занимава с много неща и рядко изпитва нужда да обяснява.

— Типично — подхвърли Миранда.

Това беше странен коментар, но Мадок реши да не задълбава.

— Там е корава жена — добави Боунс, — обаче е на правилната страна.

— Правилната страна на какво? — възрази Миранда.

Боунс сви рамене.

Миранда се смръщи, после се обърна към Ейнджъл.

— И вие ли сте археолог?

— Нищо подобно — отговори тя и завъртя очи. — Оставям това на тези двама гении.

— Тя е боец в клетка — каза Боунс с нещо, което човек можеше да сбърка с братска гордост. Мадок знаеше, че неговият приятел просто се опитва да впечатли другата жена.

Миранда въобще не беше впечатлена — напротив. Лицето ѝ потъмня от яд или може би от смущение.

— Щом не искаш да ми кажеш — добре, но няма нужда да се правиш на глупак.

— Всъщност не е — намеси се Ейнджъл. — Е, разбира се, че е, но в този случай казва истината. — Тя направи крачка напред и стисна ръката на Миранда. — Обаче предпочитам да го наричам смесени бойни изкуства. Боец в клетка ми звучи малко боклучаво.

Миранда изглеждаше леко смаяна от жеста ѝ, но омекна.

— Наистина? Вие сте СБИ боец? Добра ли сте?

Ейнджъл се усмихна.

— Справям се.

— Предполагам, че не ви удрят често по лицето.

— Опитвам се да не им позволявам — отговори Ейнджъл. — Не искам да заприличам на този орангутан. — Тя игриво тупна Боунс по рамото.

Усещайки, че Миранда е готова да свали гарда си малко, Мадок опита да насочи разговора към по-неотложен въпрос.

— Сериозно, кой беше този мъж, с когото се сблъскахме преди малко? Проблеми ли имате?

Миранда се обърна към баща си с въпросителен поглед. Бел изглеждаше несигурен.

— Някакви хулигани, които си мислеха, че сме намерили нещо важно.

— А намерихте ли? — настоя Мадок.

— Още нямахме възможност да говорим за това — каза Миранда. — Татко, долу има трупове.

Бел кимна.

— Да, маите понякога са извършвали жертвоприношения и са хвърляли жертвите в карстовите дупки.

— Мислех, че се наричат майа — намеси се Ейнджъл.

— Често срещано недоразумение — обясни Бел. — Народът се нарича май, а тяхната архитектура и така нататък — маянски. Маянски е и езикът, който са говорили.

Мадок кимна.

— Някои от труповете са много по-скорошни — каза Миранда. — Може би на не повече от година или две.

— Вероятно местният картел, който търгува с наркотици, използва сеноте, за да изхвърля убитите — предположи Боунс. — Може би затова са опитали да ви подплашат.

Бел сякаш се оклюма.

— Колко жалко. Може би това е обяснението защо това сеноте го няма на картите. — Той замълча за малко. Господа, благодаря ви, че прекъснахте ваканцията си, за да дойдете тук, но изглежда съм прибързал с моите очаквания. Трябва да го оставим на властите.

Мадок забеляза колебание, изписано по лицето на Миранда. Тя прехапа устна, после заговори отново.

— Татко, долу намерих още нещо. Злата чиния, горе-долу толкова голяма. — Тя показа с ръце колко е диаметърът на артефакта, който изпусна. — Лежеше на каменна маса... може би беше олтар. Трябваше да я оставя, но зная точно къде е.

Облакът, изписан по лицето на Бел, се разпръсна.

— Имаше ли глифи по нея? Опиши ги.

— Имам ги на видеото. Но не това беше мисълта ми. Не можем да кажем на полицията за това място.

— Божичко, права си.

Мадок местеше очи между бащата и дъщерята, после погледна към Боунс, който кимна леко. Очевидно приятелят му мислеше като него.

— Доктор Бел, преди да направите нещо, което може да е незаконно, трябва да ни кажете какво точно търсите тук.

Бел сви устни, но после отговори с нисък глас, почти шепнешком:

— *Ciudad de Sombra*.

— Какво значи това? — попита Ейнджъл.

Боунс отговори пръв, а гласът му потрепна в очакване.

— Означават Градът на Сянката.

— А това какво значи?

— Не знам, но звучи страхотно.

Мадок поклати глава, после отново погледна към археолога.

— Нищо не ми подсказва. Не съм запознат с това.

Бел успя да се усмихне.

— Градът на Сянката пази входа за Шибалба.

Усмивката на Боунс стана още по-широка.

— Нали ти казах.

5.

Изабела Белтран вдигна очи от екрана на компютъра, когато вратата на офиса ѝ се отвори. Почувства пристъп на гняв. Заповедите ѝ бяха недвусмислени и не подлежаха на тълкуване. Когато работеше, не биваше да бъде безпокоена по никакъв повод. Но щом видя лицето на мъжа, който бе дръзнал да наруши светостта на нейното работно място, гневът ѝ стихна до нещо по-подобно на раздразнение.

— Чичо, какво искаш?

Ектор Канул се приближи до бюрото и се вторачи отвисоко в нея с обичайното си надменно презрение.

— Изабела, имаме проблем.

— Казвала съм го и преди. Твоите проблеми не са мои.

— Този път са. Някакъв американски археолог е намерил сеноте *el Guia*.

— Е, и?

Тя веднага съжали за пренебрежителния си тон. Канул беше брат на покойния ѝ баща, макар двамата да бяха напълно различни. Ектор имаше тъмната кожа и широките, плоски черти на лицето, характерни за индианското население на Мексико, докато Раул и самата Изабела бяха благодетелствани от испанската кръв в смесеното си родословие. Ектор се беше потопил в своето етническо маянско наследство, докато бащата на Изабела бе избрал да си създаде положение в една от новите господстващи мексикански империи: Заливния картел^[1].

Беше рядкост потомците на индианци да се издигат до значителни постове в наркокартелите. Типично за тях бе да гледат на селските жители като на работна сила, която може да бъде заробена, но не и уважавана. Но Раул, може би заради неопределения си външен вид, беше преодолял тези предразсъдъци и се издигна в йерархията на организацията, като дори успя да се ожени за дъщерята на един от старшите началници на картела. Въпреки различията помежду им Раул винаги се беше отнасял почтително към религиозните и културни

възгледи на своя брат, дори му беше позволил да обучи Изабела в традицията на техния народ.

След смъртта на Раул майката на Изабела се беше омъжила за Хесус Белтран, номер две в Заливния картел. Макар че като дъщеря бе принудена да вземе името на своя пастрок, тя се чувстваше задължена да почете избора, който баща ѝ беше направил. Успя да стигне до място в организацията, за каквото баща ѝ дори не би посмял да мечтае. Тя не само измести своя пастрок, но пое контрола върху операциите на картела на полуостров Юкатан. Въпреки това нейният чичо винаги беше добре дошъл у тях.

— Не за първи път някой попада на нея — продължи Изабела. — Защо просто не направиш това, което обикновено правиш?

— Изпратих двама мъже, но те се провалиха — отговори Канул.

— Прати още двама. Петима прати.

— Няма да е достатъчно. Сега са повече. Вече са се гмуркали в дупката. Само въпрос на време е да открият трупове. Ще се свържат с властите и това ще бъде проблем и за двама ни.

Изабела се смръщи. Ектор беше прав. За разлика от нейния покоен баща и пастрока си тя беше предпочела добрите бизнес практики пред насилието и жестокостта. Но понякога се налагаше да се разправя грубо с враговете и предателите в собствените си редици. Тяхното изчезване — не просто убийството им, а изчезването им от лицето на земята беше най-резултатният начин да си осигурява надмощие и да държи вълците настрана. Неотбелязаното на картите сеноте, известно само на нейния чичо и неколцина други, които живееха още със старите традиции, беше съвършеното място за това. Намереха ли трупове обаче, всичко, което бе изградила, всичко, за което се беше борила, щеше да бъде унищожено.

— Какво искаш да направя?

— Мога да се справя с археолозите, но *федералните*^[2] ще разследват тяхното изчезване. Издирването им не бива да ги заведе до карстовата дупка.

— Аз ще се погрижа за федералните.

Ектор леко сведе глава.

— Благодаря ти.

Изабела очакваше след това чичо ѝ да си тръгне, но той остана на мястото си.

— И нещо друго ли има?

Мъжът остана доста време безмълвен, все едно претегляше наум важността на въпроса.

— Вероятно е просто съвпадение.

— Чичо, казвай каквото има да казваш.

— Има сведения... по-скоро слухове за странно заболяване. Треска, която предизвиква делириум и кръвоизливи.

Нищо не съм чула.

— Не тук. В Северен Хондурас, недалеч от руините на Копан. — Ектор направи малка пауза, после добави: — Причината може да е откриването на Ел Гия.

Изабела рязко си пое дъх. Никога не беше вярвала в историите на своя чичо, но мястото съвпаднаше, както и симптомите, които описа.

— Треската се разпространява — продължи Ектор. — Селяните са започнали да я наричат *El Cadejo Negro* — Черното куче на дявола. — Той сви рамене. — Това също може да е просто съвпадение.

— Сигурно не вярваш в тези приказки. Ако някой е открил Ел Гия, ние трябва да действаме бързо.

Необяснимо защо Ектор се усмихна.

— Какво, не си ли съгласен?

— Разбира се, че съм. Зарадва ме това „ние“.

Мария кара само до главния път, където можеше да улови сигнал с мобилния си телефон, и се обади в Министерството на здравеопазването.

Нейният началник там реагира точно както беше очаквала: от неверие през отрицание до безпомощност. Да, ще обяви извънредно положение и ще извика армията, за да наложи карантината, но не можеше да направи кой знае какво за заболелите. Правителството едва успяваше да плаща на лекари като Мария подаянието, което сега получаваша. Със сигурност не разполагаше с парите, ресурсите и нужните хора, за да се бори с избухването на епидемия от заразна болест. Налагаше се да събере ресурси извън бедната централноамериканска държава и за да го направи, трябваше да изложи случая лично на президента.

Той говореше бързо и на няколко пъти се повтори. Мария разбра, че се опитва да избегне темата за нейното собствено здраве и вероятността също да е била изложена на патогена. Вярно бе, беше изложена, но имаше основание да се надява. Не беше имала пряк досег с никого от заразените. Е, разбира се, с изключение на старата жена, но това беше станало пътъом.

Контактът „кожа до кожа“ беше ли вектор^[3]? Нямаше представа.

Хондурас имаше своя дял от тропически болести — повечето пренасяни от комари, като малария и зика. Това обаче беше нещо различно. Първата стъпка в борбата срещу него щеше да бъде да се събере повече информация за начина, по който се разпространява. А единствената възможност да се направи това, беше Мария да се върне в опасната зона.

Тя бързо прекрати разговора, обърна лендкрузъра и пое назад по планинския път. Когато наближи селото, на пътя срещу нея се показа мъж.

Първо започват да бродят.

Спря в средата на пътя на около петнайсет метра от него. Когато той се довлече по-близо, тя си надяна чифт ръкавици, сложи си маска и слезе, за да го посрещне.

— Лечителке! — извика мъжът, все едно беше видял стара приятелка.

— Добър ден, господине. Какво правите тук на пътя?

Челото на мъжа се нагъна в неуверено смръщване.

— Аз... — Той поклати глава, все едно не можеше да се сети за някаква причина. — Търсих те. В селото има болест.

Мария разбра, че се опитва да си намери извинение, и се отбеляза наум този симптом. Високата температура би могла да обясни непостоянното поведение, но мъжът нямаше вид на човек в хватката на делириума. Очите му бяха кървясали, сякаш възпалени от някакъв алерген, но иначе изглеждаше в добро здраве. Все едно тялото му беше решило да го изведе на разходка и сега мозъкът му се опитваше да измисли разумно обяснение за този натрапчив импулс.

Каква беше тази болест, която караше хората да излизат, за да бродят?

— Да — отговори тя, — зная. Затова съм тук. Ще ме заведете ли в селото, за да ми покажете къде са болните хора?

Мъжът изглеждаше колеблив.

— Аз наистина трябва да... — После се смръщи отново.

— Моля ви. Аз просто искам да помогна.

Той направи още една крачка, сякаш подтикът да се движи беше неустоим.

Миранда реши да смени тактиката.

— Разкажете ми за *Кадехо*?

Мъжът отново спря на място.

— Кучето?

— Видяхте ли го? Диего показа ли ви го?

— Не. Някъде го скри. Само неколцина мъже го видяха. Сега са мъртви. Аз помогнах да ги погребем.

Беше лелеяла надежди, че всички заразени са били изложени на някакъв токсин от артефакта, който Диего беше намерил, но ако съдът с формата на куче беше изчезнал, това означаваше, че инфекцията се предава от човек на човек.

Трябваше да знае повече за развитието на болестта.

— Колко време умираха? Кога ги погребяхте?

— Диего умря преди три дни. Той направи още една крачка напред. — Ще вървя. Трябва да... — Гласът му пресекна и спря насред дума, след това получи пристъп на кашлица. Пристъпът продължи само няколко секунди, но когато мъжът отново се изправи, по устните му имаше кръв.

Три дни, помисли си Мария. Толкова ли бяха нужни, за да започне изложеното на заразата лице да показва първите симптоми — натрапчив подтик за движение, а почти веднага след това идваше ред на кървавите хрочки. Трябваше да научи повече.

Мъжът веднага продължи пътя си и тя не направи опит да го разубеди. Ако не паднеше някъде, щяха да са му нужни часове да стигне до магистралата. По това време армията вече щеше да е блокирала пътя, за да наложи карантина. Мария се върна в лендкрузъра и продължи към селото. Намери къщата с четиримата пациенти, които показваха симптомите на напредналата фаза на заболяването, и започна да събира колкото може повече данни за тях и развитието му. Взе кръвни проби, макар че нямаше как да ги изследва, и започна да им влива физиологичен разтвор, с изключение на най-болния — онзи, който се беше подул като гниещ груп и беше най-

близо до смъртта. Допълнителната течност нямаше да му помогне. Когато палпира^[4] органите му, ги усети разкашкани, все едно се бяха втечнили отчасти. Дишането му беше неравномерно, с дълги периоди на отсъствие заради апнея с последващи бързи, затруднени вдишвания.

Съмняваше се, че ще оцелее до спускането на нощта.

След малко донесоха още пациенти. Всички бяха трескави, кашляха кръв, някои бърбореха неразбираемо. В началото Мария не обърна внимание на техните бълнувания, но в един момент осъзна, че всички повтарят едни и същи фрази или поне издават едни и същи неразбираеми звуци.

Импулсивно реши да огледа по-отблизо символите, надраскани по пода от другите пациенти. Не бяха еднакви, но въпреки това приликите между тях бяха удивителни. Освен това ѝ се сториха познати, макар да не можеше да каже къде ги беше виждала преди. Когато се опита да скицира грубо копие на символите, ѝ хрумна, че сега прави също като заразените.

Най-болният от мъжете издиша разтърсващо дълбоко и това продължи дълго, все едно балон се изпразва напълно. Главата му се търкулна настрана, а от устата и носа му започна да тече черна кръв. Мария веднага разбра, че е мъртъв. Тя се прекръсти, после стана, за да провери за всеки случай пулса му, но преди да успее да го направи, жената, която стоеше на пост на верандата, ѝ извика:

— Лечителко, някой идва.

За миг Мария си помисли, че жената има предвид още заразени пациенти, но после чу шума от хеликоптери и витла, които плющяха във въздуха.

Излезе навън и видя не един, а няколко големи хеликоптера с по две витла, които идваха от юг. Под четири от тях се полюшваха всъдеходи, които приличаха на военни „Хъмви“.

Очевидно президентът не беше губил време да мобилизира армията.

След минути първият хеликоптер, който не носеше закачена под него кола, кацна на пътя. Още преди да опре на земята, взвод мъже — вероятно войници — облечени в скафандри и с автомати в ръцете, скочиха от свалената товарна рампа в задната част на машината. Хеликоптерът бързо се издигна, освобождавайки място за следващата машина, която изпълни същото полуприземяване и излитане.

Следваха хъмвитата. Всъдеходите бяха боядисани черни като хеликоптерите и подобно на тях нямаха никаква маркировка. Мария гледаше втрещена, докато войници в костюми за химическа защита се качиха в тях и потеглиха по планинския път в двете посоки. Когато пътят се освободи, хеликоптерите започнаха да кацат един до друг подобно на редица училищни автобуси. Витлата им продължаваха да се въртят, а от ауспусите на турбините да излизат горещи отработени газове. Останалата част от войниците — бяха твърде много, за да може Мария да ги преброи — се разпръснаха на малки групи из селото. Една от тях се насочи право към нея.

Мария пристъпи напред, за да се представи, но войниците вдигнаха автоматите си и тя замръзна на място. Една фигура в костюм излезе от тази група, но едва когато човекът застана пред нея, Мария видя, че е жена със светла кожа и рижа коса.

— Вие ли отговаряте? — попита жената. Говореше испански, но акцентът ѝ издаваше, че не е от Хондурас.

— Не зная дали отговарям, но съм лекар към Министерството на здравеопазването. Аз се обадох за карантината — обясни Мария.

Зад плексигласовата лицева маска изражението на жената беше неразгадаемо. Тя кимна към къщата зад нея.

— Вътре ли са заразените?

— Да. Един току-що умря. Други трима са в напреднало състояние. Останалите не са толкова зле, но въпреки това са в критично състояние.

Жената се обърна, без да обръща повече внимание на Мария, и заговори на войниците:

— Вътре има множество обекти. Обезопасете ги за транспорт.

Мария зяпна от изненада, когато чу жената да говори на английски.

— Вие от американския Център за контрол и превенция на заболяванията ли сте? — попита тя на същия език.

— Нещо такова — отговори жената и се обърна, докато войниците се втурнаха покрай Мария и влязоха в къщата.

Надолу по пътя други войници събираха групи селяни, въпреки че не изглеждаха болни. Мария знаеше, че трябва да изпитва облекчение заради бързия и решителен отговор, но вместо това се уплаши, и то не само заради странното заболяване.

След няколко минути от къщата излязоха двама войници, които носеха на носилка един от заразените в последен стадий. Жената в костюма за химическа защита ги спря и след кратка оценка на товара им махна да продължат. Войниците занесоха пациента в един от хеликоптерите и изчезнаха вътре. Скоро и останалите заразени бяха изнесени един по един на носилки, включително трупът на починалия мъж.

Мария отново заговори жената:

— Къде ще ги карате?

Жената види ръка, за да я накара да млъкне, и тогава Мария осъзна, че тя разговаря по телефона или по радиостанция. Не може да чуе разговора, но след като и последният пациент беше пренесен в чакащия хеликоптер, жената подвикна на един от войниците.

— Взехме това, което ни трябваше. Разчистете.

---

[1] Една от най-старите мексикански организирани престъпни групи, занимаваща се с трафик на наркотици. — Б.пр. ↑

[2] Федералната полиция. — Б.пр. ↑

[3] Вектор в епидемиологията е организъм, който сам по себе си не причинява болест, но разпространява заразата. — Б.пр. ↑

[4] Опипване — метод на физическото изследване в медицината, който разчита на тактилното чувство при допир със структурите на човешкото тяло. — Б.пр. ↑

6.

Шибалба беше име, което Мадок бе чувал. Това беше древната маянска разновидност на пъкъла — животът след смъртта, страната на мъртвите и така нататък. Не беше действително място и той го каза на Чарлз Бел.

— Може и да е така — отговори археологът със същия сериозен тон, — но Градът на Сянката е истински. Златният диск, която Миранда намери в карстовата дупка, го доказва.

Мадок не настоя за повече информация. Артефактът беше достатъчно реален. Беше го видял на видеозаписа от екшън камерата на Миранда. Сега беше без значение дали той доказва съществуването на Града на Сянката и Шибалба, или на нещо друго. Там Бродерик го беше помолила да помага на Бел и в момента това означаваше да помогне на археолога да извади златния диск от сенотето. По тази причина двамата с Боунс сега бяха оборудвани и готови да се гмурнат в дълбините. За съжаление дъщерята на Бел беше настояла да дойде с тях.

— Зная точното място, където е — ги беше уверила тя. — Честна дума, не се налага да влизате във водата. Дайте ми назаем една водолазна бутилка и след двацет минути ще я донеса.

— Защо ти е една от нашите водолазни бутилки? — попита Боунс. — И като стана дума за това, защо не го извади още при първото гмуркане?

— Прав е обади се Мадок. — Глупаво е било да се гмуркаш сама. Извадила си късмет, че си се върнала. Бъди благодарна за този дар и недей да изкушаваш съдбата.

— Добре де — озъби се тя — ще ви позволя да дойдете с мен.

— Ще ни позволиш...

— Знам къде е. Колкото по-дълго стоим тук и спорим кой да се гмурне, толкова по-вероятно е тези бандити да се върнат, за да довършат започнатото.

Това тежеше върху съзнанието на Мадок. Беше успял да зърне само единия от двамата мъже, от които Бел и дъщеря му твърдяха, че са били заплашвани. Този тип не изглеждаше особено опасен — беше побягнал още преди Мадок и неговият приятел да се появят. Но това не означаваше, че няма да се върне.

Затова се обърна към Боунс:

— Може би един от нас трябва да остане тук. За всеки случай.

Тогава се обади Ейнджъл:

— Мисля, че мога да удържа двайсет минути и без телохранител.

— Не исках да кажа... — Мадок почувства, че бузите му се изчервяват от смущение.

— О, братко, със сигурност искаше — наля масло в огъня Боунс.

Мадок въздъхна.

— Вероятно си прав. — Той пристъпи към Ейнджъл. — Не поемай рискове. Ако възникнат някакви неприятности...

— Ще се справя с тях — отговори тя с глас, пълен с увереност.

Бог да ме пази от силни и независими жени, макар че точно това обичаше у Ейнджъл Боунбрейк.

Той погледна към Миранда, която, изглежда, едва се удържаше да не избухне в смях, и поклати глава.

— Добре, ще ти *позволим* да дойдеш с нас, но ще го направим по нашите правила. Сложи си оборудването. Погрижи се да имаш три източника на светлина. Освен това няма да бързаме. Ако разбъркаш тинята в тези пасажи, ще трябва да плуваме на сляпо. Щом ни покажеш входа за страничния проход, Боунс ще поеме водачеството и ще опъне пилотно въже.

Боунс наклони глава към своя приятел.

— Мадок преподаваше в детската градина. Личи си, нали?

Усмивката на Миранда премина в смръщване. Тя си сложи водолазната жилетка, заредена с една от бутилките, които Мадок беше донесъл.

— Боунс ще води — продължи Мадок, — защото където дебелият му задник може да влезе, ние няма да имаме проблеми да минем.

— Разбрах — отговори рязко Миранда. После пристъпи към ръба на карстовия кладенец, направи крачка и скочи във водата.

Боунс вдигна ръце, все едно се предава, и я последва във водата.

Щом се озова в кладенеца и започна да диша от шланга, Мадок се почувства малко по-добре. Това беше неговата среда. Във водата и под нея се чувстваше много по на място, отколкото на сушата. В тихата самота имаше някаква мечтателност и безтегловност, които го утешаваха и изпълваха с енергия. Кристалночистата вода в карстовата дупка само усилваше тези преживявания.

Жалко, че трябваше да бързат с гмуркането.

Миранда беше на около шест метра пред него и размаха фенерчето си, за да привлече вниманието му. Тя плуваше около някакви преплетени корени, които отчасти закриваха тъмен отвор на пещера. Боунс вдигна палец, че е разбрал, доплува до мястото и започна да дърпа корените. Когато разчисти достатъчно голямо място, за да може да мине, издърпа около две стъпки монофилно влакно от макарата, закачена за сбруята му, завърза го за един от корените и после се промъкна в отвора.

Миранда, изглежда, сметна това за разрешение да го последва, което и направи, и преди Мадок да успее да стигне до пасажа, тя изчезна.

Мадок ритна с крака, за да разгледа отвора отблизо, хвана се за влакното и я последва. Видя силуета ѝ на светлината от фенерчето ѝ. Тя се движеше по-бързо, отколкото му се щеше. Свидетелство за това бяха малките облаци тиня, които сега замъгляваха водата в прохода. Те не можеха да заплашат гмуркането, а и знаеше, че не само Миранда е виновна, защото Боунс беше този, който задаваше скоростта. Въпреки това се подразни. Гмуркането в пещери поначало се смяташе за най-опасния развлекателен спорт според броя смъртни случаи сред хората, които го упражняваха. По-опасно дори от високопланинско катерене или бейзджъмпинг. Когато ставаше дума за пещерно гмуркане, изразът „прекалено внимателно“ нямаше място. Особено тук, където повърхността беше толкова измамно близка.

Може би Боунс беше прав, че се държи като майка орлица.

Скоро излезе от пасажа в пещерата, която беше видял на заснетото от Миранда видео. Боунс беше оставил макарата с монофилно влакно в края на тунела заедно с няколко зелени химически свещи, за да увеличи видимостта му. Мадок запомни всички останали отвори на проходи наоколо, които бяха разположени по окръжността на пещерата. Бяха дванайсет, разположени повече или

по-малко симетрично, подобно на часовете върху циферблат. Беше малко вероятно всички да са с естествен произход. Това подсказваше, че в древността карстовата дупка е служила на някаква особено важна цел. Съжали, че нямат време да проведат по-подробно проучване на цялата система. Ала килимът от човешки тела правеше това начинание невъзможно. Щом дискът се окажеше в техните ръце и се измъкнеха на безопасно разстояние от карстовия кладенец, трябваше да оставят анонимна информация на мексиканските власти. И да се надяват, че след като полицията си свърши работата, властите ще предадат сенотето на археологически екип.

Боунс и Миранда едва се виждаха зад гравирания каменен олтар в центъра на помещението. Мадок се отгласна с крака, за да стигне до тях и да наблюдава изваждането на артефакта. Дискът беше паднал сред купчината кости, която, както Мадок сега видя, се състоеше най-малко от няколко слоя. В пещерата имаше десетки трупове. Повечето най-вероятно бяха принесени в жертва от древните май и техните кости бавно, но сигурно се разтваряха. Но както им беше казала Миранда, много от скелетите очевидно бяха скорошни попълнения.

Златният диск беше кацнал върху гръдния кош на стар скелет, стоварвайки се върху него с достатъчно сила, за да проникне през ребрата. След себе си беше оставил кратер от удара в слоевете утайки наоколо. Боунс вадеше грижливо парчетата кости, които покриваха лъскавия жълт диск, като внимаваше да не разбърка тинята.

Мадок знаеше, че ако дискът е направен от злато, ще е много по-тежък, отколкото изглежда. Предположи, че теглото му е около четири килограма и половина. Това не звучеше много и щеше да е така, ако можеха просто да излязат оттук. Плуването с тази тежест обаче беше малко по-сложно и да се опиташ просто да го извадиш, без да вдигнеш тинята, щеше да бъде голямо предизвикателство.

Щом артефактът беше напълно открит, Боунс извади мрежеста водолазна торба и започна да я надява на златния диск отдолу и отстрани. Щом се озова на сигурно място в нея, извади малък жълт подемен балон и използва своя „октопод“, за да го надуе. Подемният балон бавно се надуваше, въжето на торбата се опъна, но дискът остана на място още няколко секунди, все едно беше закотвен за дъното на пещерата. Боунс продължи да добавя въздух, докато най-накрая торбата с диска започна бавно да се издига. Тогава го придърпа

без усилия като дете, което държи балон, пълен с хелий, на площада, и се обърна да даде знак на Мадок с вдигнат палец.

Докато Боунс бе зает с изваждането на артефакта, Мадок правеше снимки на изсечените в камъка глифи с водонепроницаемия си телефон. Почти сигурно пещерата е била суха, когато са сложили олтара в нея, и като се има предвид картата на местните подпочвени води, древните май бяха намерили начин да изпомпат водата. Очевидно само толкова дълго, колкото да сложат олтара и златния артефакт. Защо го бяха направили, беше тайна, която Мадок много искаше да разкрие, особено ако отговорът беше свързан с издирвания от Бел, Град на Сянката.

Той върна сигнала, след това посочи към изхода. Щяха да излязат в същия ред, както на влизане, с Мадок накрая, който щеше да прибере и пилотното въже. Боунс пръв влезе в пасажа, бутайки пред себе си подемния балон. Миранда го последва отблизо. Твърде отблизо за вкуса на Мадок. В нетърпението си тя разбърка тинята. Той почука с ръкохватката на ножа си по кислородната бутилка, за да привлече вниманието ѝ, след това направи успокоителен жест.

По-бавно.

Изад стъклото на водолазната си маска Миранда го изгледа с раздражение, но това кратко прекъсване даде малко пространство на Боунс.

Когато Мадок се промуши през препречващите входа към пещерата корени, видя Боунс да се издига към лазурния кръг от дневна светлина в центъра на пещерата, а Миранда отново го следваше плътно. Мадок раздражено поклати глава и точно се готвеше да развърже монофилното влакно, когато видя Боунс рязко да отпуска лявата си ръка, а дланта му, плоска като острието на нож, разсече водата около него.

За Мадок не беше трудно да разтълкува сигнала.

Стой на място. Нещо не е наред.

Той пусна все още завързаното пилотно въже, ритна с крака и размаха ръце, за да настигне Миранда и успя да я хване за жилетката на по-малко от метър от отвора и да я дръпне назад. Докато го правеше, изпусна малко въздух от своя баластен компенсатор, за да се отдалечат от повърхността.

Миранда обаче имаше други идеи. Тя се извърна, стрелна го с един от своите погледи, а ла Медуза и зарита силно с крака, за да му попречи да я дърпа надолу. Един от размаханите плавници го блъсна по ръката и той разтвори пръсти. Това ѝ позволи да се стрелне нагоре, а Мадок започна да потъва като камък.

Изплю регулатора си и извика предупредително във водата, но Миранда дори не се обърна.

Миранда нямаше представа защо Мадок се побърка и я нападна. Може би беше объркал пълнежа на своите бутилки и сега дишаше някаква екзотична смес от газове. Или просто се беше паникьосал.

Друга възможност беше той и неговият приятел да се опитат да откраднат диска.

Съмняваше се, че случаят е такъв, но не можеше да се сети за по-добро обяснение на възмутителното поведение на бившия военноморски тюлен.

Изскочи на повърхността и веднага ритна с крака, за да се отдалечи от Боунс. Едрият индианец се беше ухилил като луд.

— Какво има? — извика тя.

И в този миг осъзна, че това не беше усмивка, а по-скоро гримаса. През стиснати зъби той отговори.

— Имаме компания.

Случващото се беше като дежавю. Един див на вид местен се беше надвесил над нея и Боунс. Не беше от по-раншната двойка, а някакъв друг тип, но единствената разлика, освен тази беше, че мъжът беше насочил голям револвер .357 „Магнум“ срещу тях.

Много беше подценила решимостта и възможностите на местните бандити.

— Престанете да ми губите времето! — извика мъжът. Говореше английски с лек акцент. — Дайте ми намереното или ще убием вашите приятели!

След тази зловеща заплаха той отстъпи от ръба на карстовата дупка, но скоро се появи отново, стиснал конската опашка на Ейнджъл с една ръка. Другата притискаше цевта на пистолета в нейната челюст.

Миранда неволно ахна. Къде беше баща ѝ? Мъртъв ли беше вече?

Боунс извади ръцете си от водата.

— Забави малко топката, момче. Пистолетът е у теб, значи и парите са за теб. Справедливо ли е, как мислиш?

Мъжът отново насочи пистолета към Боунс.

— Съкровището, което намерихте! Донеси го тук!

— Какво е това, а? — Боунс посочи с пръст жълтия подемен балон. В другия край на това има бъчонка бира. Много бира, чат ли си? Карстовата дупка е най-доброто място, за да я охладиш.

Миранда зяпна насреща му. Вярно, Боунс беше хладнокръвен тип, но заради неговото перчене щяха да ги убият.

Като стана дума за всички, къде беше Мадок?

— Повече няма да повтарям! — Мъжът отново разтърси Ейнджъл.

— Хубаво, защото ми писна да слушам едно и също.

— По дяволите, какви ги вършиш? — изсъска Миранда.

Боунс я изгледа косо и отговори през стиснати зъби:

— А ти какво мислиш? Печеля време.

След това вдигна отново очи към мъжа с пистолета, притиснат във врата на Ейнджъл.

— Добре, печелиш. Обаче това нещо страшно тежи. Няма да мога да го кача по въжената стълба. Така че или трябва първо да ме пуснеш да се кача, или ти да го изтеглиш.

Мъжът поклати глава, смени прицела си и насочи големият револвер срещу Миранда.

— Ти. Качи се тук с въжето.

— Направи го — каза тихо Боунс. — Прави каквото ти казва. Спечели ни малко време.

— За какво?

— Хайде! — извика мъжът с револвера. — Мърдай!

Миранда вдигна ръце.

— Добре де, мърдам!

Тя се приближи до Боунс и хвана мрежестата торба със златния диск. Почувства неговата тежест, неговата плътност. Нямахше да е лесно да излезе с него от карстовата дупка, но в този момент й хрумна нещо.

Докато плуваше към въжената стълба, тя плъзна ръката си няколко сантиметра напред и с пръстите обви муфата с пружината на

карабинера, който свързваше мрежестата торба с подемния балон. Протегна ръка нагоре, хвана се за едно от стъпалата, повдигна се и същевременно натисна муфата на карабинера и изведнъж подемния балон се оказа лек като перце в ръката ѝ.

— Мамка му, откачи се! — извика тя, преструвайки се на изненадана.

Боунс реагира бързо.

— Съжалявам, момчета, но се налага да се гмурнем след него. Може да отнеме няколко минути.

Мъжът се наведе към водата, а лицето му взе да потъмнява от гняв. Той насочи оръжието към Миранда.

— Бъзикаш ли се? — изсъска той. — Направи голяма грешка.

Миранда видя как пръстът му започна да обира празния ход на спусъка и реши, че вероятно не се шегува.

7.

Мадок се хвърли в прохода, плувайки така, все едно най-голямата бича акула на света го хапе по плавниците. Макар да не знаеше със сигурност какво бе накарало Боунс да му махне да изчезва, сигурни бяха две неща: не можеше да изплува, нито да остане безкрайно под водата. Това му оставяше само една осъществима възможност: да намери друг изход, и то бързо.

Кислородът нямаше да е проблем, или поне не най-спешният. В главната си бутилка имаше въздух най-малко за час. Това беше достатъчно, за да проучи пасажите в другата пещера, но беше съмнително, че неговите приятели имаха толкова време.

Той излезе в пещерата с олтара, незабавно зави надясно, а после отново, за да се хвърли в най-близкия проход. Беше по-тесен от другия тунел и само след няколко метра започна да се извива надолу. Първоначалният импулс на Мадок беше да спре и да се върне, но нямаше достатъчно място да се обърне и продължи, като се молеше най-накрая пасажът да се разшири достатъчно, за да смени посоката.

Това не стана, наклонът остана постоянен, отвеждайки го все по-надълбоко. Толкова далеч от повърхността беше лошо, защото го отдалечаваше от хората, които имаха нужда от неговата помощ. Дълбоко под водата обаче беше още по-лошо, защото увеличаваше риска от декомпресионна болест. Най-накрая спря, откопча жилетката си и я остави да падне. Ритна с крака и се отдалечи малко, направи кълбо и се озова с лице към изхода от този пасаж.

Само че сега тунелът беше пълен с непрозрачен облак тиня.

Мадок устоя на изкушението да си харчи въздуха в чакане, затова се гмурна с главата напред в непрозирната тиня, протегна ръка и напипа каменното дъно. Заплува напред, потискайки почти неустойимото желание да заблъска с крака и ръце, за да напредне по-бързо.

Водолазната му жилетка беше наблизко там, където я бе пуснал, а той можеше да изкара без въздух две минути.

Предостатъчно време.

Ръката му напипа нещо, което не беше твърдо като камък. След няколко секунди търпеливо опипване осъзна, че това е един от шланговете, закачен за неговия регулатор. След още няколко секунди намери мундщука, пхна го в устата си и най-накрая пое толкова нужния въздух. Но облекчението му беше краткотрайно, защото все още не можеше да помогне на приятелите си, а времето работеше срещу тях.

Той ритна с крака и навлезе дълбоко в сумрака с протегнатата ръка, която се плъзгаше по стената на пасажа, а с другата влачеше водолазната жилетка. Облакът тиня леко се разреши и скоро зрителното му поле се оказа чисто. Но той изчака, докато се върна в голямата пещера, за да си сложи жилетката.

Един пасаж проверен. Остават още десет.

Мадок поклати глава. Методът на пробата и грешката не вършеше работа. Нямаше никаква гаранция, че някой от тези проходи ще го изведе обратно на повърхността. Не можеше да си позволи други задънени улици и дори по-лошо — риска да се изгуби в този подводен лабиринт. Ако не можеше да намери начин да намали рисковете от своя избор, щеше да се наложи да изпита късмета си с предната врата.

С тази разлика, че пасажът обратно в карстовата дупка не навяваше усещане за предна врата. Ако не нещо друго, приличаше повече на закъсняло хрумване — начин да се наводни подземният храм или гробница, за да се скрие тяхното съществуване.

Дванайсет тунела. Един от тях идваше от карстовата дупка, а останалите единайсет водеха бог знае къде.

Мадок не знаеше много за маянската космология и традиции, но помнеше, че се ползват с добро име като астрономи. Знаеше също, че архитектурата им отразява познанията им за небесата.

Той затвори очи и опита да си представи разположението на пасажа спрямо карстовата дупка.

Север, реши, макар че не беше напълно сигурен.

Страната на олтара със златния диск гледаше в противоположната посока — на юг. Дали за майте югът беше важна или свещена посока?

Джейд щеше да знае, помисли си мрачно той. Джейд Ихара, бившата му приятелка, беше световноизвестен археолог, специалист по

предколумбови култури. Всъщност Миранда Бел много му напомняше Джейд не само заради това.

Джейд обаче я нямаше, но независимо от всичко, имаше логика главният вход на пещерата да е от страната, която е срещу предната част на олтара.

Тук нищо няма да се получи, каза си той, ритна с крака и заплува към другия край на пещерата.

Точно срещу олтара имаше широк тунел с лека извивка нагоре. Мадок си помисли, че той определено прилича повече на главен вход, отколкото пасажът, който водеше от карстовия кладенец в пещерата. Все пак опита да потисне усещането си за неотложност с малко повече предпазливост, отколкото беше проявил в по-раншните проучвания.

На около трийсет метра навътре в прохода лъчът на фенерчето му попадна върху блестяща плоскост, подобна на огледало, което плува надолу с лицето във водата.

Това беше повърхността.

Мадок ритна силно, за да стигне колкото може по-бързо до нея, и няколко секунди по-късно стоеше върху наклонена рампа, а главата и раменете му стърчаха от водата. Подуши предпазливо въздуха, преди да вдиша дълбоко за първи път. Миришеше слабо на влага и плесен, затова държеше мундщука готов, ако случайно му се замае главата.

Още няколко крачки го изведоха на сух камък. Той свали плавниците и ги остави на рампата. След това реши да остави там и останалата част от водолазното си оборудване.

Загаси фенерчето и закрачи напред в мрака, търсейки да види някъде блясъка на дневната светлина или да усети полъх на вятър и да чуе шумолене на листа.

Но нито видя, нито чу нещо.

Светна фенерчето и се затича напред, но след като измина около петнайсетина метра, се озова в задънена улица. Купчина камъни, повечето големи колкото плажни топки, напълно запушваха тунела. Приличаше на срутване.

Мадок плъзна лъча на фенерчето по камъните, докато обмисляше своите възможности. Това приличаше на първоначалния вход към пещерата. Вероятно външният свят се намираще отвъд срутилите се камъни. Може би трябваше да махне само няколко камъка, за да разчисти достатъчно голямо пространство, през което да се промуши.

Който не рискува, той не печели, измърмори Мадок и започна да се катери по купчината камъни. За начало избра един от по-малките. Хвана го с две ръце и го дръпна към себе си. Отмести се с изненадваща лекота и освободи лавина от мръсотия и камъчета. Мадок махна още един, разширявайки пролуката, и когато пусна камъка да се търкулне надолу, видя проблясък на дневна светлина.

Загреба още от мръсотията и я избута, разшири отвора и се наслади на свежия въздух от външния свят. В този миг замръзна на място, защото вятърът донесе звука на гласове.

Мамка му, откачи се!

— Съжалявам, момчета, но се налага да се гмурнем след него. Може да отнеме няколко минути.

Първият глас беше женски и почти със сигурност на Миранда. Вторият без съмнение беше на Боунс, но и двата бяха някак си кухи, все едно говореха в бутилка.

Следващият глас беше непознат, но ясен като камбана.

— Бъзикаш ли се? Направи голяма грешка.

Гневът в гласа на мъжа наелектризира Мадок. Той се хвърли напред, промуши се през дупката, без да има ни най-малка представа какво го очаква от другата страна. Бариерата от пръст рухна под него и той се озова на малък склон, покрит със зелена растителност. Когато се претърколи надолу, видя канията на водолазния си нож. Извади ножа и се изправи приведен, готов да нападне всеки противник.

Обаче нямаше никого.

— Стана случайно! — извика Миранда. Гласът ѝ прозвуча по-силно, но не много. — Ще се гмурна и ще го извадя. Не стреляйте!

Не стреляйте, помисли си Мадок. *Значи те... които и да са... имат оръжия.*

Спомни си старата мъдрост какво значи да вадиш нож на човек с пистолет, но имаше само него. Гласовете се носеха иззад хълма, който го отделяше от карстовата дупка и беше причината неговата поява да остане незабелязана. Това щеше да му осигури малко предимство, но само ако незабавно започне да действа. Започна да се катери по хълма с нож, готов за нападение.

От върха на хълма пред Мадок се откри безпрепятствена гледка към сенотето, което се намираше на около четиресет и пет метра от него. Имаше четирима мъже с пистолети, но само единият от тях

изглеждаше готов да използва своя. Мъжът стоеше на ръба на дупката, стиснал с една ръка косата на Ейнджъл, а с другата беше насочил голямокалибрен револвер към водната повърхност. Чарлз Бел лежеше неподвижно на земята. Мадок се втурна надолу по хълма и успя да измине девет, тринайсет, почти осемнайсет метра, преди някой от мъжете край карстовата дупка да забележи неговото приближаване. Още две големи крачки го доближиха до средата на разстоянието, макар че мъжете започнаха да вдигат и насочват оръжията си към него.

Мамка му!

Той намести ножа в ръката си, стискайки здраво ръкохватката с палец върху плоската страна на острието. След това от движение вдигна ръка над рамото и хвърли с все сили ножа напред.

Той се стрелна напред, въртейки се бавно, докато описваше арка във въздуха. Мадок продължи да тича подире му. Целта му беше мъжът, който държеше Ейнджъл за заложник. Изборът му беше рискован. Пропуснеш ли целта си дори с малко, можеше да улучи нея, а не лошия. Но от четиримата нападатели онзи, който държеше Ейнджъл, представляваше най-непосредствената опасност.

Прицелът на Мадок беше точен. Но когато ножът стигна до края на пътя си, превъртайки се напълно, така че острието му отново да сочи напред, мъжът трепна. Вместо да улучи целта, като прониже лявата очна орбита на мъжа, острието само проряза кървава бразда по бузата му, когато прелетя.

Мадок продължи да тича, остро осъзнавайки факта, че вече няма никакво оръжие и трябва да се изправи срещу четирима неприятели с пистолети. Елементът на изненада беше преминал, но все още разполагаше с едно асо в ръкава: той не беше сам.

Ейнджъл реагира по-бързо от своя похитител. Извъртя се, за да се озоват лице в лице, и заби коляно в слънчевия му сплит. Мъжът се сви като червей на кука, а револверът и конската опашка на Ейнджъл паднаха от безчувствените му пръсти. Все още стиснала го за раменете, тя се изви и изстреля мъжа срещу един от съучастниците му, поваляйки и двамата на земята. Така за няколко секунди неравните сили се изравниха.

Почти.

Останалите мъже още държаха оръжията си.

Когато стигна до мястото на сбиването, видя как Ейнджъл заема позицията срещу един от останалите нападатели. Видя и как той вдига пистолета за изстрел.

Мадок не можеше да направи нищо. Мъжът беше прекалено далече, а и извън обсега на Ейнджъл. Мадок направи единственото, което му хрумна. Приведе се и повали Ейнджъл на земята.

В мига щом го направи, нещо изригна откъм карстовата дупка. С крайчеца на очите си Мадок зърна да проблясва злато — русата коса на Миранда. Тя и стрелецът рухнаха на земята с преплетени крайници. Мадок видя, че револверът лежи там, където беше паднал. Протегна ръка да го вземе, но с периферното си зрение забеляза, че друг стрелец се прицелва в него с полуавтоматичен пистолет, и смени посоката на движение миг преди да прозвучи изстрелът. На мястото, където Мадок беше само преди част от секундата, изригна малък вулкан от пръст. Пистолетът отново изрева, а Мадок продължи да се търкаля, едва успявайки да изпреварва куршумите, които бродираха земята, докато го преследваха.

После пистолетът замлъкна. За всеки случай Мадок се претърколи още няколко пъти, след което скочи на крака, заел бойна поза. Но се оказа, че няма останали на крака врагове. Ейнджъл беше коленичила върху мъжа, който току-що се бе опитал да го убие, налагайки го безмилостно с юмруци. А Миранда беше възседнала онзи, който се бе опитал да застреля Ейнджъл, и го беше приковала в класическа поза, яхнала гърдите му.

Изглежда някой я е учил как да се бие, помисли си Мадок разсеяно.

Оставаха двамата, които Ейнджъл бе повалила, когато Мадок нападна. Единият от тях, мъжът с големия револвер, беше извън строя, но другият правеше опити да се изправи. Мадок го връхлетя, поваляйки го с чуков удар с двете ръце.

В този миг някакво движение в карстовата дупка привлече вниманието му. Той се завъртя, за да посрещне тази нова опасност, но това беше Боунс, който бе приклепнал в бойна поза и пръстите му обхващаха ръкохватката на ножа.

Мадок издиша дъха, който дори не бе усетил, че е затаил, и се усмихна на своя приятел:

— Тъкмо навреме.

8.

Когато Боунс и Мадок обездвижиха четиримата нападатели със свински опашки и залепиха устите им с широко тиксо, Миранда и Ейнджъл се погрижиха за Чарлз Бел. На дясното му слепоочие имаше разкъсване, вероятно от силен удар с ръкохватката, който мъжът с големия револвер му беше нанесъл. Ударът го беше повалил в безсъзнание, но те го събудиха лесно и той не показва някой от тревожните симптоми, които щяха означават сътресение на мозъка. Раната беше плитка, но от нея течеше кръв. За щастие Ейнджъл разбираше едно друго от лекуване на рани. Тя почисти разкъсването с минерална вода и постави лепенки за безшевно затваряне тип „пеперуда“ от аптечката, която бяха донесли.

Миранда огледа редицата пленници и посочи един от тях:

— Това е мъжът, който побягна, когато вие дойдохте. — Неговите приятели са се озовали ужасно бързо тук — отбеляза Мадок. Макар да бяха само на шестнайсет километра от крайбрежния курортен град Тулум, карстовият кладенец се намираше в отдалечен край на археологическия резерват. И беше достъпен само по примитивни черни пътища и три километра и половина път пеша през пресечена местност.

— Какво ще ги правим? — попита Миранда.

Боунс изгледа единия от тях, който преди това беше държал Ейнджъл за конската опашка и вероятно беше техният водач. След това кимна към карстовата дупка.

— Защо просто не ги изчезнем?

Мадок знаеше, че приятелят му не предлага наистина да извършат хладнокръвно четири убийства, но техните пленници не го знаеха. Местният бандит пребледня и извика нещо зад широката лепенка, която запушваше устата му.

— Добра идея — включи се в играта Мадок, — но не преди да разберем какво търсят тук и за кого работят.

— Какво ви кара да мислите, че работят за някого? — възрази Миранда. — Може би са просто обикновени *banditos*.

— *Banditos* — повтори Боунс думата на испански, наслаждавайки се на нейното звучене. Той се наведе и дръпна тиксото от устата на мъжа, от която се изля поток испански ругатни.

Боунс стрелна с поглед Ейнджъл.

— Май си го ударил твърде силно, защото е забравил да *habla Ingles*^[1].

Той притисна лепенката на място, извади водолазния нож и приближи острието до изскочилите му от ужас очи.

— Е, бандите, хайде да опитаме отново. Ще сваля лепенката, а ти ще ми кажеш какво правите тук и за кого работите. *Comprende*^[2]?

В първия момент мъжът го изгледа заплашително, но накрая кимна в съгласие.

Боунс отново дръпна тиксото от устата му, предизвиквайки друга ругатня, но след това мъжът заговори на английски:

— Тя го каза — кимна той към Миранда. — Ние сме просто бандити. Видяхме ги да се гмуркат за ценности в сеноте. Съкровищата са наши, а не на някакви *грингос*.

— Как ни открихте тук? — попита Миранда.

Мадок я изгледа предупредително, надявайки се, че тя ще разбере посланието. *Остави Боунс да се оправя с него*.

— Двама гринговци се навират в гората? Не беше трудно да ви намерим.

Докато мъжът говореше, Боунс продължаваше да държи ножа в полезрението му и с палец опитваше острието. В този момент го свали и вдигна револвера, който мъжът беше изпуснал.

— Хубаво оръжие — отбеляза той.

Не бъркаше, защото беше „Смит & Уесън“, модел 686 с рамка Л, калибър .357 Магнум. Тежък револвер, обаче в големите ръце на Боунс не изглеждаше твърде заплашителен.

— Мисля да го задържа продължи той. — Нямах нищо против, нали?

Мъжът не отговори.

— Обаче не мога да разбера как боклук като теб, бандит, е успял да се сдобие с подобно оръжие. Това ме кара да мисля, че си нещо

повече от прост... — той направи гримаса — бандит. Затова хайде да опитаме отново. За кого работите?

Мъжът издаде брадичката си напред и сви устни в знак, че няма да говори.

Боунс го гледа в продължение на няколко секунди, после плъзна поглед по останалите мъже.

— Добре, не ми се искаше да го правя, но ти, изглежда, няма да ми оставиш друг избор. Мадок, ще ми трябва литър машинно масло и четири пръчки, дълги около петнайсетина сантиметра. Нали разбираш, два пъти дължината на твоя...

— Да, разбрах — побърза Мадок да го прекъсне. Той стана и се запъти към мястото, където бяха оставили екипировката си, като се преструваше, че търси поисканите неща.

— Какво ще правите? — попита Миранда, разигравайки невинно любопитство. Тя знаеше много добре какво ще прави Боунс и въобще не изглеждаше ужасена.

На Мадок му стана неприятно от това. Спомни си как безстрашно и резултатно бе повалила един от нападателите и реши, че Миранда Бел е нещо повече от онова, което човек може да види на пръв поглед.

— Това е номер, който научих по време на военната си служба — отговори Боунс с радостно очакване. — Гарантирано ще накара всеки да проговори. Разбира се, ако преди това не умре. Доста е гадно. Машинното масло е основната съставка. Иначе не можеш да вкараш пръчката.

— Къде?

Преди Боунс да успее да отговори, друг от пленниците се загърчи и закрещя в широката лепенка, която запушваше устата му.

— Мадок, задръж — подвикна Боунс. — Чакай да видим какво има да казва този шегаджия.

Той залепи отново устата на мъжагата с револвера, а после дръпна тиксото от устата на другия.

— Добре, *амиго*. Говори!

— Наеха ни да ги проследим — кимна онзи към Бел и дъщеря му. Английският му беше развален, но разбираем. Дадоха ни пари и оръжия и казаха да ги проследим. Десет хиляди песос, ако вземем онова, което намерят.

— Кой ви нае? Картелът?

Мъжът поклати глава.

— Не. Двама мъже. Не съм ги виждал преди. Богати типове. Опитаха се да го скрият, но видях модните им прически и женските им нокти.

— Мексиканци? Грингос?

— Не звучаха като грингос, но... — Мъжът сви рамене. — Казаха само възрастния мъж и момичето. Не знаехме, че си имат компания.

— Да. Обичаме да прецакваме добрите планове на разни боклуци и долни типове. В случай че не знаете, вие, момчета, сте от последните.

Мадок приклепна до Боунс.

— Хайде, трябва да научим повече от това. Как са ви намерили тези типове?

Мъжът поклати безпомощно глава.

— Кълна се, не знам.

— Идват ли подкрепления? Имате ли приятели, които ви чакат в гората?

Мъжът поклати глава.

Боунс погледна към Миранда.

— Какво мислиш? Казва ли истината?

Миранда започна да обмисля въпроса с изиграна сериозност.

— Не знам. Изглежда има само един начин да разберем. С пръчка и машинно масло.

— Моля — изпъшка пленникът. На очите му се появиха сълзи и във въздуха се понесе миризмата на прясна урина.

Боунс го накара да млъкне с парчето лепенка и се изправи в целия си ръст.

— Това е всичко, което знае. Типичен мошеник. Никаква сила. Предлагам да ги съблечем голи и да ги набием на колове. Това е стар индиански номер.

— Не мисля, че трябва да стигаме толкова далеч — възрази Мадок, който вече не беше напълно сигурен, че неговият приятел се шегува. — Взехме им оръжието, телефоните и ключовете. Ще им трябва време, за да се освободят, и няма да могат да ни последват, нито

да се обадят за помощ. Повече ме притесняват типовете, които са ги наели.

— Ей, чакайте — извика Ейнджъл. После забърза и спря пред мъжа, който по-рано я беше държал под прицел със своя револвер. Няколко секунди го оглежда с хладен поглед и след това с бързината и яростта на гърмяща змия го изрита в главата. Тя се килна назад и тялото му се отпусна, защото изгуби съзнание. Тогава Ейнджъл се обърна към Мадок.

— Съжалявам, но трябваше да се освободя от това.

Мадок ѝ се усмихна, след това се обърна към Бел.

— Очевидно някой ви преследва. Някакви идеи кой може да е?

Бел поклати глава, но очите му се стрелкаха неспокойно насамнатам.

— Никой не знаеше, че ще дойдем тук.

Мадок се убеди, че Бел знае повече, отколкото признава, но реши да не го притиска.

— Имам идея как можем да разберем, но първо трябва да научим какво е толкова важно в този диск. — Той погледна към Боунс. — Като стана дума за него, къде е?

Миранда отговори с готовност:

— Трябваше да го срежа.

— Добре си направила — вметна Боунс. — Момичето има бърза мисъл.

Мадок познаваше добре стария си приятел, така че различи похвалата и я прие безусловно. Както обикновено, Боунс правеше онова, което беше негово натрапчиво поведение: да търси романтична връзка с красивата жена, която току-що е срещнал. В определен момент дори ще успее да се убеди, че това е истинската любов и жената е онази, която е чакал. Беше обичайната схема, с тази разлика, че според усещането на Мадок Миранда ще се окаже имунизирана срещу чара на Боунс. А това щеше да подлуди едрия чероки.

— Добре — каза той. — Първо, ще извадим този диск. Второ, ще разберем защо е толкова важен. Може би тогава ще научим защо някой смята, че си заслужава да убива заради него.

---

[1] Говори английски (исп.). — Б.ред. ↑

[2] Разбра ли? (исп.). — Б.ред. ↑

9.

Докато помагаше на Чарлз Бел при карстовия кладенец и спаси между другото неговия живот — той на практика изпълни условията на услугата, която дължаха на Там Бродерик. Но на Мадок дори не му мина мисълта да се раздели с възрастния мъж и неговата дъщеря. Не и докато все още бяха в опасност и докато не се установи истинската важност на намереното в сенотето.

След като си тръгнаха от карстовия кладенец, те поеха към Тулум, но останаха там само толкова време, колкото да върнат автомобилите под наем и да вземат новия си превоз: един „Шевролет Тахо“ с достатъчно място за тях петимата и оборудването им. Щом излязоха на магистралата, поеха на юг, за да се отдалечат от курортите по крайбрежието, където, поне Мадок се надяваше на това, неизвестните врагове на Бел ще го търсят. Наеха стая в крайпътен мотел и след като провериха дали някой не ги наблюдава, влязоха вътре. Там Бел веднага извади златния диск, а Миранда своя телефон.

— Няма връзка — измърмори тя.

— Не можеш да звънеш на гаджето, а? — попита Боунс колкото може по-небрежно, но въпросът му не прозвуча така.

Миранда го стрелна с един от изпепеляващите погледи, които се бяха превърнали в нейна запазена марка, след това му обърна гръб.

— Спокойно — подхвърли Ейнджъл и поклати глава. Мадок седна на масата срещу Бел.

— И така, разкажете ми за Града на Сянката и защо това място е толкова важно.

Бел не вдигна поглед, а продължи да проучва диска, като плъзгаше пръсти по гравираниите върху него глифи като слепец, който чете брайлов шрифт.

— Подобно на повечето древни култури, и маите са вярвали в задгробния живот в подземното царство, което те наричали Шибалба.

— Знам. Това е тяхната разновидност на ада.

Бел наклони глава.

— Има прилики не само с библейския ад, но и с други древни традиции. Египетски, гръцки, индуистки — всички те описват място, където мъртвите изтърпяват ужасяващи мъки. Шибалба означава „място на страха“. Най-доброто описание на това място се намира в „Попол Вух“...

— Какъв поп? — прекъсна го Боунс.

Мадок го стрелна с раздражен поглед. Същото направиха Миранда и Ейнджъл. Боунс винаги се държеше непочтително, но сега, изглежда, се опитваше да надмине себе си. Вероятно в погрешно насочено усилие да впечатли Миранда.

Бел се възползва от прекъсването и превключи на професорска вълна.

— „Попол Вух“ се превежда като „Книга на народа“. Това е сборник от митически и исторически разкази на народа киче от племето на майте, живял някога в Западна Гватемала. Съдържа устни разкази, записвани и превеждани през осемнайсети век от доминикански монах на име Франсиско Хименес. По-голямата част от това, което знаем за вярванията и традициите на майте, дължим на „Попол Вух“.

Докато говореше, Бел правеше кратки паузи, вдишвайки бързо и плитко, все едно самото говорене беше мъчение. На връщане от карстовата дупка Мадок беше забелязал, че мъжът хрипти и диша тежко, и заподозря, че има някакъв сериозен здравословен проблем. Но тъй като в момента това не ги излагаше на риск, не беше удобно да попита.

— Като казах това, трябва да добавя, ние знаем, че вярата на Хименес и правилата, наложени от Църквата, очевидно оказват влияние върху научната му работа. Той лично обявява това в предговора. Подозирам, че е наблегнал на приликите между маянския мит за сътворението и разказа в Битие — първата от петте Мойсееви книги. Книгата започва с разказ как боговете са създали хората и животните. Първата версия на човечеството била с недостатъци, затова боговете я унищожили с наводнение от смола.

— Звучи познато — обади се Боунс, но изведнъж му светна. — Чакайте! Какво казахте, смола?

Бел продължи, без да му обръща внимание.

— След това разказът продължава с деянията на Шбаланке и Хунахпу, така наречените Братя герои. Те са синовете на Хун Хунахпу — бог, победен и принесен в жертва от Господарите на Шибалба в подземното царство. Близнаците са изнесени на горния свят от своята майка. Когато пораснали, били повикани в подземното царство от Господарите на Шибалба, за да играят с топката. — Той направи пауза. — Позната ли ви е мезоамериканската игра с топка?

Мадок кимна.

— Смесица между футбол и баскетбол. Трябва да вкараш топката в обръч, без да използваш ръцете или стъпалата си.

— Изгубилият отбор бил принасян в жертва на боговете — добави Боунс.

— Понякога и победилият отбор — каза Бел. — Това се смятало за възможно най-високата чест. Всяка предколумбова култура има своя разновидност на тази игра. Тя е важна част от мита. Близнаците пътуват до Шибалба и преживяват различни изпитания и опити за убийство от страна на Господарите на смъртта по време на своето пътуване. Накрая побеждават Господарите на Шибалба и си отмъщават.

Мадок отново кимна.

— Добре, значи това е историята. Какво общо има с това? — И той посочи диска.

— „Попол Вух“ е основният източник за маянските традиции, но не единственият. Има гравирани глифи в храмовете и споменавания в трите оцелели кодекса — писмени разкази, създадени преди идването на испанците. Историите, независимо дали писмени или устни, са единодушни в едно: Шибалба е истинско място.

— Разбирам, че и в най-фантастичните митове може да има зрънце истина. Въпреки своите фанатични страни митът за Героите близнаци в основата си е описание на борбата за власт между две съпернически си общества. Едното боготворяло господарите на смъртта, а другото — Слънцето и Луната. Ако махнем боговете и магиите, „Попол Вух“ се превръща в разказ за постмаянската култура, израстваща от пепелището на голям провал.

— Маянската цивилизация е съществувала под една или друга форма в продължение на три хилядолетия и половина. Човек лесно може да си представи, че обществото им е преживяло драматични

еволюции, но за съжаление нашите познания са печално непълни. Знаем, че цивилизацията е стигнала своя връх през класическия период от 250 г. пр.Хр. до 900 г. сл.Хр. Но след това рязко рухва, особено на юг, където са изоставени цели градове.

Вероятно сте чували хората да казват, че маянската цивилизация е изчезнала безследно или нещо подобно. Разбира се, това е преувеличение, но наистина през десети век се случва нещо необичайно, което заличава хиляди години напредък. Обаче маите със сигурност не изчезват. Приблизително през следващите петстотин години се прегрупират, особено в Юкатан, и макар никога да не си връщат пълната слава от своите дни на разцвет, се справят много добре до мига, в който испанците идват да почукат на вратата им.

Общоприетото мнение е, че „Попол Вух“ е символичен разказ за това как посткласическите маянски култури, като тази на народа киче, побеждават съпернически общества и след това ги оклеветяват като демони. Ако това е истина, така наречените господари на Шибалба може да са били обикновени хора — управници и жреци на съперническо общество.

— Обаче вие смятате, че има нещо повече от това? — попита Мадок.

— Да. И това... — Бел потупа диска — ще ми помогне да го докажа.

— Как?

— Този артефакт е от класическия маянски период. Маянският народ се е състоял от множество различни езикови групи. Господстваща е била форма на чол, която наричаме класически маянски. Вероятно е бил използван из цялата територия на маите като универсален език. Или може би само от образованите класи. Знаем много за говоримите маянски езици благодарение на работата на испанските учени, които са записали фонетична азбука, и защото много от тези езици се говорят и днес. Обаче изучаването на писмения маянски е трудна работа, защото са оцелели само няколко образци и не всички са на един и същ език.

— Нещо като това, че английският и испанският използват една и съща азбука? — попита Мадок.

— Точно така. Благодарение на няколко скорошни открития обаче, ние напредваме. И тъй като дискът използва класическа форма

на маянски писмен език, знаем, че той предхожда възхода на маянския език киче с може би сто години. Това потвърждава, че някои страни от мита за Близнаците герои са били познати още преди краха през десети век.

Бел почука по фигурката в центъра на артефакта.

— Това е изображение на маянското Куче светкавица. Не знаем имената на божествата от класическия период, но иконографията се среща навсякъде из Мезоамерика. Ацтеките го наричали Шалот. Бил бог на светкавицата и бурите, но го свързвали и с основните посоки. Божество водач и придружител на душите на мъртвите, който им показва пътя до Миктлан, Мястото на сенките. В „Попол Вух“ близнаците жертват едно куче, принадлежащо на Господарите на Шибалба...

— Убили са куче? — прекъсна го Боунс. — Не е хубаво. Кучето не трябва да се убива.

— Чероките не ядат ли кучета? — попита Мадок и се ухили.

Боунс го изглежда кръвнишки.

Бел се усмихна.

— Съживили го, за да покажат властта си дори над смъртта. Действие, което накрая им позволявала победят Господарите на Шибалба. Аз смятам, че този мит, както и всички останали, е символично описание на действителни събития. Истинско пътуване до Шибалба. Това, че символът на кучето е толкова очебиен, ми подсказва, че този диск е карта. Пътеводител до онова, което аз наричам Град на Сянката.

— Ако не означава буквално задгробния живот, какво е тогава? — настоя Мадок да узнае.

— Може би се отнася да съперничеща цивилизация, непозната на историята, която предизвиква краха. Ще разберем със сигурност, когато го намерим. Бел сви рамене. — Мога да превода само част от глифите. Останалите са прекалено сложни. Сигурен съм обаче, че се движим в правилната посока.

— Все още ми се струва малко като скок в неизвестното — каза Мадок.

— Аз съм за — намеси се Боунс. — Тръгвали сме и по по-слаби следи от тази.

— Прав си — съгласи се Мадок. — Разбирам защо търсачите на съкровища и мародерите на гробници търсят това място, но защо Там Бродерик се интересува от него?

Бел разпери ръце в жест на незнание.

— Ще трябва да я попитате. Мога само да предположа, че знае някаква важна тайна информация.

Мадок от опит знаеше, че Там ще разиграе картите си, без да даде на някого да надникне в тях, като разкрива само толкова, колкото да започне играта. Вероятно имаше основателни причини да пази информацията в тайна, но въпреки това беше досадно.

Той кимна.

— Предполагам, ще разберем, когато намерим Града на Сянката.

— Да — съгласи се Бел. — За съжаление няма да мога да завърша дешифрирането на пътеводителя без малко чужда помощ.

— Трябва да идем на някое цивилизовано място предложи Миранда. — Някъде, където има обхват на мобилните телефони и интернет.

Бел поклати глава.

— Помощта, от която имаме нужда, не е достъпна онлайн. Има само един човек, който може да ни помогне. Тони Гриего от Националния институт по антропология и история. Той е най-големият авторитет в превода на маянски глифи и е администратор на древния град Чичен Ица. Намира се само на няколко часа път от тук.

— Утре — каза Мадок. — В момента се нуждаем от почивка.

Бел отстъпи със свиване на рамене и се зае отново да проучва артефакта, но Мадок подозираше, че е благодарен за почивката.

След това се обърна към Боунс:

— Ези — тура за това кой ще поеме първото дежурство.

Боунс извади монета от едно песо и я сложи на палеца си.

— Казвай.

Намеси се Ейнджъл:

— Ако монетата няма три страни, ще се наложи да измислите по-добра система.

— Четири страни — обади се Миранда и излезе напред.

Мадок направи гримаса, но се опита да потисне разочарованието си.

— Мислех, че ще ми правиш компания, докато дежурия.

Боунс се усмихна на Миранда.

— Да направим отбор, а? По борба например?

— Мечтай си — отговори язвително тя. — А ти — тя посочи Мадок — трябва да си по-досетлив. Ние с Ейнджъл нямаме нужда от бавачки.

Мадок вдигна ръце.

— Предавам се. Всеки ще получи смяна. Вие ли ще изготвите разписанието, или ще ми се доверите аз да го направя?

Миранда сви рамене.

— Давай.

Боунс се изкиска, след това се хвърли на едно от леглата.

— Събудете ме, когато дойде моят ред. — Той сплете пръсти зад тила си и веднага започна да похърква.

Мадок се обърна към Миранда.

— Искаш ли първата смяна? Баща ти може да се зарадва на малко помощ при превода на диска.

Миранда кимна.

— Сигурно, но няма да съм му от голяма полза. Той е специалистът. Аз съм по грубата работа.

Това признание изненада Мадок.

— Мислех, че си...

— Археолог? Не съм.

— Още не е късно — намеси се Бел, засмя се, но престана, защото получи пристъп от хрипове.

Миранда се усмихна тъжно.

— Трябва да си стои вкъщи — тихо каза тя. — И да преподава. А не да търси изгубени градове по средата на нищото. Но я се опитай да му го кажеш.

Защо не иска?

— Нали си спомняте, че преди няколко години светът уж щеше да свърши.

— 2012. Апокалипсисът според календара на майте.

— Точно така. Но не се случи, нали? Няколко години преди това татко написа една книга в съавторство с един гуру на новата епоха, че краят на маянският календар не означава буквален край на света, а начало на... ами началото на нова епоха. Неговият съавтор правеше всички тези откачени изявления. Сделката с книгата трябваше да му

осигури старините. В продължение на няколко месеца се продаваше много добре. До януари 2013 и след това — край.

Тя щракна с пръсти, за да подчертае думите си.

— Татко се опита да се върне да преподава, но университетът прекрати мандата му. Нареккоха книгата „срамна“. Не искали да имат нищо общо с него. И тогава, защото бедата никога не идва сама, започнаха проблемите му с дишането. Хронична обструктивна белодробна болест (ХОББ). — Тя поклати глава. — Можете ли да повярвате? А никога не е пушил. Вероятната причина, казват, е, че толкова години е дишал прахоляци при разкопките. В момента е в началото на третия стадий, така че можеше да е по-лошо. Лекарствата помагат, затова още няма нужда да разнася кислородна бутилка. Но не може да копае или да се гмурка както преди.

— Защо тогава е тук? — попита Ейнджъл. — Само заради парите ли?

Мадок беше доволен, че Ейнджъл зададе въпроса. Ако той го беше направил, Миранда вероятно щеше да се обиди. Към Ейнджъл беше много по-добронамерена.

— Не. Има други начини за изкарване на пари. Мисля, че онова, което наистина желае, е изкупление. Ако намери Града на Сянката, това ще е неговото завещание, но не може да го направи сам. Затова реших да си взема отпуска и да дойда да му помогна.

— Какво работиш?

Миранда се поколеба, а очите ѝ се местеха от Мадок върху Ейнджъл и обратно.

— Отговорът, който се предполага да ви дам, е, че съм консултант на една международна компания за технически разработки.

— Ченге? — досети се Мадок. — ЦРУ?

Устата на Миранда трепна, но тя нито потвърди, нито отрече думите му.

— Това обяснява защо си толкова корава — каза той, надявайки се, че ще го приеме като комплимент. Разбира се, това обясняваше много повече: например защо Там Бродерик, старши оперативен агент на ЦРУ, се беше заинтересувала от дейността на Бел.

Миранда се усмихна, а погледът ѝ се спря отново върху Ейнджъл.

— Това е само работа, а аз винаги съм си била корава.

Смехът на Ейнджъл беше толкова силен, че накара Боунс да изръмжи.

— Стига си крякала като шантав койот. Опитвам се да поспя.

— Предполагам, че нашата помощ всъщност не ви е нужна — призна Мадок. Но Миранда го изненада с широка усмивка.

— Напротив, много е готино. Радвам се, че сте тук.

10.

Нощта се оказа спокойна, както и дългият два часа път във вътрешността на Юкатан до древния град Чинен Ица, разположен на няколко километра от магистралата покрай претъпкано двулентово шосе, което трябваше да споделят с автобусите, превозващи туристи от Канкун. От пътя, който свършваше в един паркинг, руините не се виждаха. Мястото беше пълно с туристи с шапки и слънчеви очила, вонящи на кремове срещу изгаряне, които се редяха на опашка в очакване обектът да отвори. Бел ги поведе настрана от тълпата и туристическия обект към един от близките хотели в курортния комплекс.

— Главната квартира на Тони е в Писте, но държи стая тук в хотела, така че да е близо до обекта — обясни Бел.

— Тук няма ли музей или нещо подобно? — попита Мадок.

— Има, но Тони не се занимава пряко с него. А и така или иначе музеят прилича повече на магазин за сувенири. Чичен Ица е вторият най-посещаван археологически обект в Мексико. За съжаление всички тези туристи, пипащи руините и къртещи парчета мазилка за спомен, са оставили своя отпечатък, затова правителството прави всичко възможно да ограничи последствията. Повечето от паметниците са оградени. Можеш да гледаш, но не и да пипаш.

— Значи няма да разгледаме забележителностите? — попита Боунс със съжаление в гласа.

— Предполагам, че може да се присъедините към тълпите — каза Бел с малко насилена усмивка. — Но ви предупреждавам, че ще изпитате разочарование.

Боунс сви рамене.

— Щом сме тук, защо да не разгледаме? — Той се обърна към Миранда. Какво ще кажеш? Да се поразходим малко?

Мадок се приготви за предстоящата атака, но Миранда го изненада, защото погледна към Ейнджъл.

— Да, ако и останалите искат.

Мадок поклати глава.

— По-добре да бъдем заедно и да не се набиваме на очи. Поне докато не получим онова, заради което дойдохме тук.

— Ако Тони успее да ми помогне да разбера какво пише на пътеводителя — обеща Бел, — ще имате възможност да видите руини, които не са включени в официалния маршрут.

— Все още — подхвърли Ейнджъл.

Бел помоли мъжа на рецепцията да звънне в апартамента на Гриего и след кратък, но въодушевен разговор ги заведоха до жилището на антрополога. Антонио Гриего беше як мъж е прошарена коса и спретнато подстригана брада. Естественият му матов тен бе потъмнял до траен тъмен бронз през дългите часове, прекарани под юкатанското слънце. Подобно на много от археолозите, които Мадок бе срещал, той изглеждаше по-земен, отколкото заключения в своите кули от слонова кост академичен елит.

— Чарлз — избоботи Гриего на английски, — трябваше да ми се обадиш, че идваш.

— Решението беше импулсивно — обясни Бел, преди да представи своите придружители. След това премина на въпроса. — Вчера попаднахме на интересни надписи и честно казано, закъсах. Имаш ли няколко минути, за да им хвърлиш едно око?

— Нещо ми подсказва, че ако ти си закъсал, ще са нужни много повече от няколко минути. Въпреки това дай да ги видя.

Бел отвори лаптопа си и показа на Гриего снимки не само от пътеводителя, както беше започнал да нарича златния диск, но и няколко на каменния олтар в карстовия кладенец, заснети с GoPro камерата на Миранда и телефона на Мадок. Самият диск бе прибран на сигурно място в дневната раница на Мадок.

Гриего ги прехвърли набързо, оглеждайки ги само бегло.

— Интересно. Къде ги намери?

— Още не съм готов да разкрия мястото, но когато съм, ти ще си първият, който ще научи.

Гриего се засмя.

— Сигурен съм, че и през ум не би ти минало да нарушиш някой от нашите закони. Обаче, както сам знаеш, при превода контекстът е важен. След като не си склонен да споделиш, трябва да предположа, че е от още неизвестно място. Под вода, ако не бъркам? Сеноте?

Бел кимна.

— Тук в Юкатан?

Този път Бел отговори със сдържана усмивка, на която Гриего отговори с подобна.

— Това е забележително откритие. Писмен разказ за пътуването до Подземния свят от класическия период. Вероятно вече си разбрал това.

— Да. Подобен е на историята за Близнаците герои, но има и различия. — Бел се наведе към лаптопа и отвори друга снимка на пътеводителя. — Очевидно това е много по-стара разновидност. Тук закъсах. Имам представа какво означават някои от символите, но има разновидности, които не познавам. И което е по-важно: не зная как се съчетават. Този диск разказва една история, но аз не мога да прочета последната глава.

Гриего се наведе, докато лицето му не се озова на няколко сантиметра от екрана, и започна да разглежда внимателно снимката. Прекара така няколко минути, без да помръдва. Само очите му се стрелкаха напред-назад. Най-накрая се изправи.

— Разбирам защо си закъсал — каза той, а в тона му се прокрадна признание за поражение.

Бел кълмна, разочарованието му беше очевидно. Щом Гриего бе затруднен, значи търсенето на Града на Сянката бе приключило още преди да започне. Бел посочи с пръст един от глифовете.

— Зная, че това е символът, посочващ карстовата дупка, която е входът за подземния свят. Но имам усещането, че нещо липсва.

Веждите на антрополога се склочиха, след това се повдигнаха, сякаш беше получил прозрение.

— А може би... — той се изправи рязко. — Има нещо, което трябва да видиш. Вземи компютъра и ела с мен.

Мадок и Боунс се спогледаха. Гриего изглеждаше достатъчно заслужаващ доверие, но външният вид можеше да лъже. Бел обаче забърза след колегата си, оставяйки останалите без друг избор, освен да го последват. Мексиканският археолог ги заведе в един гараж зад сградата на хотела и махна с ръка към редица четириместни колички за голф.

— Курортът ми позволява да ги използвам, за да стигам до обекта. Но няма да се съберем в една.

Боунс заговори, преди още мексиканецът да беше свършил.

— Разбрано — каза той и се вмъкна зад волана на втората количка. — Дами, каляската ви очаква. — Миранда, искаш ли една бърза игра?

Миранда завъртя очи.

— Ще пътувам с татко.

Мадок поклати глава, после заобиколи количката, за да седне до Боунс, но си държа езика зад зъбите, докато не се настаниха всички — по трима във всяка. Ейнджъл се качи при тях и скоро поеха със скоростта на пешеходец по затревената алея, водеща към руините.

— Човече, излагаш се — каза Мадок тихо, макар че имаше малка вероятност да ги чуят в първата количка.

— Кога ме е спирало това? — отговори Боунс с усмивка. — Между другото, денят, в който ще ти поискам съвет за жена, ще е този, в който изгубя топките си.

— Разбира се, имаш много по-богат опит какво не трябва да правиш. Повярвай ми, не си нейният тип.

— Какво те кара да говориш така? — Боунс му отправи кос поглед. — Да не мислиш, че ти си нейният тип? Бъди внимателен. На малката ми сестричка това може да не се хареса.

Ейнджъл се наведе към тях.

— Мисля, че „малката сестричка“ е типът на Миранда Бел.

Мадок се обърна към нея.

— Значи не съм си въобразил, а?

— Не. Това не е първият път, когато трябва да се оправям с нещо подобно. — Тя го потупа по рамото. — Не се тревожи, скъпи. Ти си моят тип. Край на историята.

Боунс реагира, все едно беше получил токов удар.

— Какво, искаш да кажеш, че е... — Гласът му заглъхна, очите му се уголемиха, а устните се извиха в похотлива усмивка, когато филмът се завъртя в главата му. Обаче само след миг усмивката изчезна и той рязко се обърна да погледне Ейнджъл. Потръпна и извърна глава. — Стига бе.

Той стисна волана, впери очи право напред и за известно време потъна в мълчание. След малко обаче каза:

— Може би просто още не е намерила истинския.

Ейнджъл изпръхтя презрително.

За щастие по-нататъшното обсъждане по тази тема бе прекратено, защото пред тях се показаха руините на Чичен Ица.

Бел въобще не беше преувеличил въздействието на туризма. Широките затревени пространства бяха претъпкани с туристи, които си правеха селфита, и амбулантни търговци, предлагащи шапки и ягуарови маски. Други свиреха на сиринги, за да изкрънкат дребни монети. Повечето, изглежда, познаваха Гриего, защото се държаха настрана от тях, но неколцина бяха достатъчно предприемчиви, за да се приближат към Мадок, размахвайки стоката си и подвиквайки:

— Хайде, гринго, пет долара.

— Това прилича на някакъв шибан ренесансов панаир — изръмжа Боунс, — но пренесен в Мексико.

Мадок се засмя в знак на съгласие, но въпреки противното нахлуване на комерсиализацията не можеше да не се замисли за историята на мястото. Пътеводителите, които беше прочел, сочеха, че Чичен Ица е един от малкото маянски градове, който не е рухнал в края на класическия период, а е бил заселен от около 600 г. пр.Хр. до идването на испанците девет века по-късно.

Без съмнение централното място в обекта заемаше *El Castillo* — Замъкът. Така конквистадорите бяха нарекли високия двайсет и четири метра пирамидален храм на Кукулкан. Пирамидата беше забележителна и по причини извън очевидните. Стълбищата, които се издигаха в средата на четирите ѝ страни, имаха точно по деветдесет и едно стъпала, които заедно с платформата на върха правеха по едно стъпало за всеки ден от слънчевата година. Освен това храмът беше разположен така, че при равноденствие северозападният ъгъл на пирамидата хвърляше върху северната балюстрада сянка с формата на змия, която в продължение на следобед се извиваше надолу и стигаше до основата, където срещаше главата на Кукулкан — бога Перната змия — точно преди залез-слънце.

Това пишеше в пътеводителите. Мадок си каза, че трябва да попита Гриего дали наистина е вярно.

Обаче техният днешен екскурзовод зави на юг, отдалечавайки се от замъка, и пое по пътека в околната гора. След няколко секунди Мадок изгуби от поглед руините, но друга древна сграда се издигна точно пред тях. Тя приличаше малко на пирамида, срязана в основата. По нея се виждаха терасирани стълбища, а стръмните ѝ наклонени

стени се издигаха от широка платформа, върху която се извисяваше цилиндрична кула — нещо необичайно за маянската архитектура — завършваща с рушащ се купол.

Гриего спря количката за голф точно пред сградата и слезе.

— Това е *El Caracol* — обяви той. — Змията. Наречена е така заради спираловидната рампа в кулата. Част е от Червената къща^[1]. Тя е била в центъра на Чичен по време на последната част от класическия маянски период. Има и по-стари сгради в *El Osario*, или Костницата, но те са по-малко запазени.

— Прилича малко на минаре — измърмори Ейнджъл.

— Или на обсерватория — каза Гриего и обясни. — Астрономията е била важна част от маянската религия и това място е било едновременно храм и начин да наблюдават небесата. Отворите на кулата били обърнати към различни астрономически събития — например движенията на Венера в определени дни на годината и така нататък. В кулата има изсечени отвори, които позволяват на светлината да нахлува само за няколко секунди по време на равноденствието, което от своя страна давало на жреците възможност да поддържат система от точни календари. Освен това смятам, че там се крие решението на вашия проблем.

Той откачи веригата, която препречваше пътя, и им махна с ръка да го последват.

— Има полза да познаваш нужните хора — отбеляза Боунс, след това зашепна така, че само Мадок можеше да го чува. — Вярваме ли на този човек?

— Изглежда Бел му се доверява — отговори Мадок. — Но това не е причина да не сме нащрек. Все някой ще забележи, че се разхождаме из затворен район.

— Искаш ли да застана тук със зверски вид? Това ще прогони любопитните.

— Ако не стане с мутрата, вонята ти ще свърши работа — подхвърли Ейнджъл.

— И аз те обичам, сестричке моя.

— Може би само докато сме вътре — каза Мадок. — Няма смисъл да се разделяме.

Мадок хвана Ейнджъл за ръката и заедно влязоха в крачка с останалите пред тях, които вече бяха започнали да се изкачват по

стъпалата на Змията. На Бел му беше трудно да не изостава от Гриего и когато приближиха входа на кулата, хриптенето му се смени с притеснителен пристъп на кашлица. След минута или две почивка, той даде знак, че е готов да продължат и последва Гриего през правоъгълния вход.

Мадок даде знак на Боунс да ги настигне, след това той и Ейнджъл последваха Бел.

Вътре платформата се извиваше плавно нагоре до двуетажна площадка, откъдето се откриваше гледка към целия туристически обект. Над трите върха се виждаха Замъкът и няколко други паметника, но Гриего се интересуваше повече от нещо в сградата. Той светна фенерче-писалка и освети каменната стена.

На пръв поглед им се стори груба, неукрасена, но когато Гриего плъзна пръсти по един от блоковете, Мадок започна да различава очертанията на маянски глиф, доста ерозиран в течение на вековете.

— Ето същото изображение — каза мексиканецът.

— Да, сеноте — потвърди Бел с кимване. — Но изображението на пътеводителя почти сигурно предхожда Чичен Ица.

— Чарлз, това е само предположение. Това не е символът за свещен кладенец. Виждаш ли тези белези тук като от шарка? — Той почука с пръст по няколко петна по края на тухлата. На Мадок му беше трудно да различи петната от белезите на времето, но Бел очевидно не изпитваше подобни затруднения.

— Млечният път, разбира се.

— Когато глифът за сеноте — буквално дупка — се появи в съчетание с Млечния път, той се превръща в *orificio que conduce al cielo*. Дупката, която води в небето.

Боунс, който точно се беше присъединил към тях, се засмя.

— Познавах някога ученичка католичка, която имаше една...

— Не ме карай да те блъскам от площадката — заплаши го Ейнджъл и го накара да млъкне.

— Какво е значението на Млечния път? — любопитства Мадок.

— През нощта от този прозорец без осветление гледката към Млечния път, издигащ се над Замъка, е драматична. Маите са вярвали, че това е мистичният път, по който душите се спускат в подземния свят.

— Път в небето, който води под земята — подхвърли Боунс. — Да бе. От друга страна, защо пък не?

— Значи дупката, водеща към небето, е врата? — попита Мадок.

— Може да означава врата или порта, но най-често думата се превежда като паст.

— Паст или уста.

Гриего се обърна към Бел.

— Покажи ми отново снимките.

Бел отвори лаптопа, а Гриего започна да ги прехвърля една след друга, докато не намери онази с глифа, който американецът беше събркал със сеноте. Той потупа с пръст по допълнителните очертания. — Когато видях това, разбрах, че не бъркам.

— Трябва да призная — каза Бел, — че нямам представа какво е.

Гриего освети друга част от стената и намери изображение, което, общо взето, беше като първото.

— Това не е глиф, а съзвездие. Змия.

Боунс се наведе и започна да разглежда внимателно изображението на екрана.

— На мен ми прилича на Хъмпти-Дъмпти. В центъра има голям овал и ръце и крака като клечки. Като се замисля обаче, май повече прилича на един от автопортретите на Ейнджъл.

Тя стовари един юмрук в рамото му с такава сила, че го накара да изстене.

— Ау!

— Съгласен съм с Боунс — намеси се Мадок. — Не виждам змия.

— Това е, защото не изобразява змия. Централната фигура е Офиукус, или Змиеносецът. Хоризонталната линия, която минава през него, е змията: на латински *Serpens Caput*, представляваща змийската глава, и *Serpens Gauda* — опашката на змията.

Бел също не беше убеден.

— Гърците са виждали Офиукус и *Serpens* сред звездите, но това не означава, че и маите са го правили.

— Прав си — съгласи се Гриего. — Нашето разбиране на класическата маянска астрология е печално непълно, но една част от изображенията са универсални. Например това на Скорпион е еднакво и в двете култури.

— Чудесно, и какво е посланието в случая? — настоя Мадок. — Следвай звездите?

— Ако свържеш храмовете на Чичен Ица, крачейки по пътя, както са го правили древните жреци, поемеш на юг от *Edificio de las Monjas* — Женският манастир — той посочи към задната стена. После към невидимите постройки. — Къщата на тайнствения надпис. И Змията — тук. — Обърна се и посочи една пирамида, край която бяха минали на идване. — И гробът на върховния жрец — там. А в тази посока... — сега посочи място на северозапад, Мадок не видя храм, а долина без дървета — е сеноте. Пастта на змията. Всички те са свързани. Новият град със Замъка, храма на Кукулкан, Пернатата змия, в неговия център, следва същия път, който води до другото свещено сеноте. Маите са вярвали, че Кукулкан е изпреварил Чаак, бог на дъжда, който живеел на дъното на сеноте. Този символизъм се проявява отново и отново в тяхната архитектура.

— Кукулкан — повтори Боунс. — Ацтеките са го наричали Кетцалкоатл, нали? Знаем всичко за него.

— Кукулкан е главното божество на маите, говорещи юкатек, след класическия период — обясни Бел. — Киче са го наричали Кукумац. Обаче обожествяването на Горната змия може да се проследи до една много по-раншна традиция. По време на класическия период тя е Вашаклахун Убах Кан, или Бойната змия. — Бел се беше задъхал, но не заради своята болест. — Те са следвали същия план при разполагането на своите свещени градове. Това се опитва да ни каже пътеводителят. Следвайте пътя на змията, за да намерите Града на Сянката.

Гриего го изгледа втренчено.

— *Ciudad de Sombre*? Това ли търсиш? Приятелю мой, мислех, че досега си научил урока си. Моля те, не споменавай, че съм ти помагал. Все пак аз си пазя доброто име.

— Нали не вярвате, че Шибалба е свързана с някакво реално място? — попита Ейнджъл.

— Свързана или не, търсенето ѝ поощрява вдигането на шум за сензации. Със същия успех човек може да търси Атлантида или Седемте града на Сибола.

Боунс се изкашля високо, а Мадок се усмихна.

— Благодаря за помощта — каза той. — Ще кажем, че сме го открили, докато сме гледали канала „Хистъри“.

Оставиха темата за това, което търсят, да заглъхне, докато излизаха от кулата, но когато Бел спря да си почине, Мадок се приближи до него.

— Вече имаме карта. Каква ще е следващата ни стъпка?

— Трябва да намерим началото на пътя. Свещено място, което отговаря на змийската опашка.

— Трябва ми достъп до интернет, за да сравня астрономическите карти с маянските градове.

Мадок кимна.

— Познавам един човек, който би могъл да помогне за това.

Бел кимна.

— Инстинктът ми подсказва, че трябва да търсим на юг. Подреждането на диска в оригиналната му обстановка и следването на змийския път в архитектурата всички те се придържат към основното правило.

— Колко на юг?

— Хондурас. Древната маянска столица Копан. По време на класическия период Копан е бил голям град, голяма културна столица. Освен това оттук лежи право на юг. Ако можем да намерим този глиф в тамошните руини, ще знаем, че сме на прав път.

— Мадок. — Гласът на Боунс беше изгубил обичайната си сардонична острота — сигурен признак, че нещо не е наред. — Не се издавай, но погледни на осем часа от мен.

Мадок започна преднамерено да се протяга, все едно иска да раздвижи своя схванал се врат, за да скрие, че оглежда околността. Докато го правеше, видя някой да се крие в гората на около седемдесет метра нагоре по пътя, който водеше обратно към Замъка.

— Избяга — каза Мадок. — Успя ли да го огледаш?

Боунс поклати глава.

— Не.

В този момент Миранда обърна внимание на техния разговор.

— Какво има?

— Мисля, че привлякохме нечие внимание.

Миранда, изглежда, беше достатъчно мъдра, за да не се усъмни в тяхното наблюдение.

— Как мислите да реагирате?

— Мисля, че е време да поемем малко култура. — След това Мадок се обърна към Гриего и Бел. — Ще бъдете ли така добри да ни преведете по маршрута, който току-що ни показахте?

Бел се опита да възрази.

— Не мисля, че това...

Обаче Миранда го прекъсна:

— Татко, трябва да го направим. — После го хвана за ръка и го поведе надолу по стълбите.

Гриего, който не разбра какво става, сви рамене и пое пред тях по пътеката.

— Мога да ви покажа останалата част от групата *Casa Colorado*. Може би ще ви заинтересува Къщата на тайнствения надпис.

Когато археологът започна да разказва подробната история на обекта, Мадок изостана с Ейнджъл и се скриха зад южния край на обсерваторията. Няколко секунди по-късно пред тях се показва самотна фигура. Мъжът беше мургав и чернокос като местните, но носеше похубави дрехи. Най-показателното обаче беше, че не носеше сувенири за продан. Мадок задърпа Ейнджъл към успоредна на главната пътека и го изчакаха да мине, преди бавно да тръгнат, внимавайки да не ги видят, ако се окаже, че мъжът не е сам. Не се забелязваха следи от други преследвачи, а мъжът, изглежда, не беше разбрал, че от групата, която следи, липсват хора. Въпреки това Мадок си остана предпазлив.

— Да, той ни следи.

— Поредният наемен убиец? — попита Ейнджъл.

— Трудно е да се каже. Мисля, че трябва да го питаме. Изчакай тук. — Той тръгна напред. Крачеше бързо, но тихо, опитвайки се да остане точно зад мъжа, за да не го види.

Отпред Боунс разиграваше цяло представление: махаше диво с ръце и говореше високо за постройката. Женският манастир, който приближаваха.

Всъщност това не беше истински женски манастир и никога не е бил, но фактът не пречеше на Боунс да ръси неприлични шеги.

Мадок се доближи на десет метра до пляката си, преди мъжът да осъзнае, че го следят.

Той се завъртя с панически израз на лицето, след това хукна.

Мадок протегна ръка да го хване, но мъжът се измъкна и спринтира под кос ъгъл, насочвайки се право към гората.

— Пфу! — изръмжа Мадок и се втурна да го гони, макар да знаеше, че от това нищо няма да излезе. Възможността да хване мъжа, преди да влезе в гората, беше малка, а да го намери, след като се вмъкне в гъстата джунгла, беше още по-малко вероятно.

Но когато стигна до линията на дърветата, беглецът рязко спря и опита да се издигне над земята, сякаш искаше да направи задно салто. Маневрата завърши по гръб, а Ейнджъл се озова над него и едното й стъпало натисна гърлото му.

Тя вдигна поглед към Мадок, който се приближаваше.

— Обичам те, но знаеш, че не бива да ми казваш да чакам.

— Извинявай — отговори Мадок. След това коленичи до борещия се пленник на Ейнджъл.

— Е, приятелю — заговори той на испански, — започвай да говориш. Защо ни следиш?

— Да ви следя? Не, господине, бъркате...

Кракът на Ейнджъл го натисна по-здраво и пресече отрицанието му.

Хайде да опитаме отново — каза Мадок. — Защо ни следиш?

Мъжът изхърка нещо, докато Ейнджъл малко отпусна хватката си.

— Исках само да ви предупредя.

— За какво?

Отговорът на мъжа беше дрезгав шепот, който нямаше нищо общо със стъпалото на Ейнджъл.

— *La Hermandad de la Serpiente!* Те никога няма да ви разрешат да намерите *Ciudad de Sombre*.

---

[1] Група от четири постройки. По стените на най-добре запазената има следи от червена боя. — Б.пр. ↑

11.

Изабела Белтран остана сигурно на седлото, стиснала го здраво с бедра и с безупречно изправена стойка, докато жребецът се стрелна покрай варела^[1], изпълни три четвърти контур около него и отново се впусна в галоп. Тя държеше юздите свободно, оставяйки животното да прави онова, което знаеше как да върши, но готова да му покаже кой е господарят, ако се нуждае от напомняне. Но така и не се наложи.

Вече не се налагаше.

Преди време, когато току-що го беше купила, беше задължена да използва много по-здрава ръка, но сега той не само знаеше кой командва тук, но и какво трябва да прави. И го вършеше, без да е нужно да го подтикваш.

Този урок животните учеха много по-добре от хората.

Заобиколиха втория варел ѝ точно когато жребецът се втурна в галоп към следващия, с крайцеца на окото си тя видя колата на Ектор на автомобилната алея. Помисли си дали да не завърши тренировката — мразеше да прекъсва жребеца, защото това само щеше да го обърка следващия път, когато тренират. Но също така знаеше, че чичо и не би дошъл втори път лично само в течение на няколко дни, ако не става дума за нещо важно. Изабела дръпна юздите и насочи коня в тръс към оградата, докато Ектор спря отвън и слезе, за да се срещнат.

Напоследък доста мислеше за него и не само заради риска от онова, което би могло да бъде разкрито, ако сенотето стане известно на обществеността. Възможността Ел Гия и свързаното с него проклетие да са истински, бе извадила на повърхността всички истории на Ектор. А това я накара да постави под въпрос избора, който беше направила.

Искаше нейният баща, мир на душата му, да се гордее с нея, но дали той беше искал да тръгне по неговите стъпки, или по тези на чичо ѝ?

— Мислех, че ще ми се обадиш — подвикна тя. Какво реши ще включиш ли федералните?

Когато тръгна към оградата, Ектор имаше замислен вид.

— Археолозите се наложиха над мъжете, които бях наел да се оправят с възникналото положение.

Изабела накара коня да спре, но не слезе.

— Искаш ли аз да организирам намеса?

Той поклати глава.

— Злото вече е сторено. Реших да опитам друг подход. Но не затова съм тук.

— А за какво? Другият проблем? Хондурас? Да не би някой наистина да е намерил Ел Гия?

Ектор избягна да я погледне в очите.

— Всички си отидоха.

— Отидоха?

— Мъртви са.

— Какво искаш да кажеш с *всички*? Всички болни от треска?

— Всички. Селото го няма. Изгорено е.

Изабела се наежи.

— Чичо, трябва да контролираш хората си.

— Не бяха... — Той се поколеба. — Заповедта не дойде от мен. Не съм сигурен какво се е случило. Може да има и друг играч. Или... нещо друго.

— Ти си изпуснал положението от контрол — озъби се тя, после си пое дълбоко дъх. — Чичо, съжалявам, но трябва да осъзнаеш колко е важно този проблем да се реши.

— Осъзнавам — отговори той. — Затова мисля лично да се погрижа.

— С какво мога да ти помогна?

— В момента само с възможност да стигна бързо и дискретно на мястото.

— Имаш я. — Това беше най-малкото, което можеше да поиска от нея. Транспортната мрежа на картела редовно превозваше хора и товари — наркотици, пари, оръжия — от Колумбия до границата с Тексас. — Ще накарам Гарсия да се погрижи.

Ектор я погледна в очите.

— Има още. Ако нещо се случи с мен...

Изабела шумно си пое въздух.

— Не говори така.

— Ел Гия трябва да бъде намерен на всяка цена. Знаеш, че това е истина. Ако аз загина, ти трябва да довършиш работата.
Изабела се вторачи в него няколко дълги секунди.
— Всичко, от каквото имаш нужда, чичо.

Мадок изправи мъжа на крака, хващайки го за предницата на ризата.

— *Hermanidad de la Serpiente*? Змийските братя? По дяволите, това пък какво означава?

Мъжът трепереше от страх, но не каза нищо разбираемо.

— Кой са тези Змийски братя? — попита Мадок и го разтърси.
— Ти един от тях ли си?

Мъжът поклати глава, но Мадок не разбра дали това е отговор, или молба за милост.

Останалата част от групата се връщаше по пътеката, за да се присъедини към тях. Гриего изглеждаше смаян, но не се намеси. Обаче Боунс се приближи и се извиси над пленника.

— Моторно масло и дървени пръчки — каза той заплашително.
— Аз ще го разприказвам.

— Платиха ми да ви предупредя — ахна мъжът. — Това е всичко, което знам.

— Кой ти плати? Как се казва?

— Никой не знае имената им. Това са старци, които пазят *Ciudad de Sombre*. — Това признание сякаш върна малко кураж на мъжа. — Няма да ви позволят да го намерите. Ще ви убият, за да опазят тайната. Бях изпратен да ви предупредя.

— Градът на Сянката — повтори Мадок. — Значи знаеш за него?

— Да. Всички знаят за него.

— Изглежда това е истината — измърмори Боунс.

— Знаеш ли къде е?

Мъжът отново поклати енергично глава, сякаш този въпрос едновременно го плаши и обижда.

— Никой не знае. Сянката трябва да остане скрита, иначе светът ще умре.

— Този май наистина вярва в тия бабини деветини — обади се Боунс. — Оставете на мен да се оправя с него.

— Нищо няма да измъкнеш от него — намеси се Миранда. — Той е просто наемник. Като онези типове, които се опитаха да ни нападнат при сенотето.

Мадок беше склонен да се съгласи.

— Сега поне знаем кой стои зад всичко това.

— Змийските братя? — Боунс не беше сигурен. — Звучи като името на най-скапаната момчешка група на света.

Мадок отпусна хватката, с която стискаше ръката на мъжа.

— Кажи на Змийските братя, че ако искат да ни откажат от търсенето, ще трябва да прекратят заплахите и смътните предупреждения и да се срещнат с нас лице в лице. Разбра ли?

В отговор мъжът само се вторачи в него с ококорени очи. Мадок го задържа още миг, след това го пусна да си върви. Той залитна няколко крачки заднешком, сетне се обърна и започна да тича, хвърли се в джунглата и изчезна.

Боунс се смръщи и скръсти ръце на гърдите.

— Мадок, сигурен ли си, че това е добра идея?

Мадок се замисли за злокобното предупреждение на мъжа: *сянката трябва да остане скрита или светът ще умре*. Накрая поклати глава неуверено.

— Започвам да се питам дали изобщо нещо от всичко това е добра идея?

Дъг Симпсън прочете отново доклада, защото се надяваше, че е пропуснал нещо първия път, но резултатите си останаха такива, каквито бяха.

Не данните бяха проблем, а самият той. Беше затънал до уши.

Глупаво беше да си мисли, че е готов за работа като тази. Наистина, когато кандидатства в компанията, прясно завършил програмата по биотехника в Калифорнийския университет „Дейвис“, не беше очаквал, че ще му дадат този пост. Беше по-подходящ да бъде лабораторен асистент, а не главен изследовател, но компанията имаше отчаяна нужда от квалифициран персонал. Тя разполагаше с пари, но никой достоен за уважение не искаше да работи за нея. Носеха се слухове за неетично, дори криминално поведение, но Симпсън не им беше обърнал внимание. Скандалите бяха вчерашна новина. Светът на

биотехниката е капризен: днешният герой утре можеше да се провали, а кой е в състояние да каже какво ще донесе следващата седмица?

Що се отнася до неговата собствена квалификация... по дяволите, изследванията не бяха ли един дълъг процес на проба и грешка? Можеше да се справи с това.

А сега щяха да умрат хора, защото не можеше да извади чудо от джоба си.

Полевият екип беше докарал повече от дузина обекти. Една строга паметна бележка право от писалището на началника искаше те да бъдат наричани така. Не жертви или пациенти, а *обекти*. Всички бяха изолирани при условията на IV равнище на биобезопасност. Всеки получаваше различно лечение, за да се унищожи все още неизвестната инфекция, която ги убиваше.

Отвратен, той избута стола си назад от работната станция и точно се готвеше да излезе за цигара, когато вратата на лабораторията се отвори и влезе началникът, придружен от рижата латиноамериканка, която беше предвождала полевия екип. Симпсън не знаеше как се казва и дори не беше сигурен дали работи за компанията, или е доведена като външен изпълнител.

Той скочи на крака.

— Господин Ска...

Началникът вдигна ръце и го прекъсна.

— Дъг, знаеш какво мисля за това. Баща ми беше господин.

Симпсън кимна разкаян. Все още му беше трудно да свикне с политиката да се обръщат един към друг на малки имена. Струваше му се неправилно, особено ако се обръща към директора компанията, обаче той настояваше. Точно както беше настоял хората в изолационния блок да бъдат наричани *обекти*.

— Алекс — поправи се Симпсън. — Какво мога да направя за вас, сър?

— Сър? — Алекс поклати глава от неискрено отвращение. — Това не е много по-добре!

Той не представи своята придружителка, а погледна покрай Симпсън към информацията, която се виждаше на компютърния екран.

— Как върви?

— Страхувам се, че недобре. Нито една от терапиите, които опитахме, не даде резултат. Имам предвид нищо. Нула. Трима вече

починаха, а други двама са в тежко състояние. Останалите... — Той поклати глава.

— Нито една от обичайните терапии не действа? — попита Алекс, макар въобще да не звучеше разочарован. Симпсън дори си помисли, че май се развълнува от новината. Явно на лицето му се беше изписал шок, защото Алекс продължи:

— Дъг, не забравяй нашата мисия. Ние сме новатори. Идеята е да разработим нова терапия. Инфекцията победи всичко, с което разполагаме, и това не е лошо. Ако не беше, нямаше да има нужда от нещо ново. И за нас нямаше да има работа.

Това беше твърде цинична гледна точка, но Симпсън я разбираше. Колкото и ужасно да беше това заболяване, неговата съпротива срещу обичайния набор лекарствени терапии, представляваше рядка възможност в силно конкурентната биотехническа индустрия. Лекарството щеше да бъде сребърен куршум не само за лечението на това заболяване, но вероятно и на десетина други. А те щяха да контролират патента му.

Но само ако успееше да намери лечение.

— Ако през следващите четиресет и осем часа не можем да открием нещо, което действа — отговори Симпсън, — така или иначе ще останем без работа. Поне ще се отнася до този агент. Напредваме като охлюв, засега имаме сто процента смъртност и трябва да признаем, че успехът на лабораторните ни анализи е много малък. Като оставим настрана трагедията, това ще е истински проблем при изследването.

— Какво искаш да кажеш?

— Изпитваме трудности да култивираме агента извън жив гостоприемник. Очевидно има нужда от особено съчетание на биологически, химически и физически условия, в които да се размножава. Това означава, че когато и последните пациенти умрат, няма да разполагаме с възможност да изпробваме някоя от нашите терапии.

А лабораторни животни? Плъхове, маймуни?

— Изглежда белите мишки имат вроден имунитет. Подозираме, че има нещо общо с техния природен висок метаболизъм. Ако случаят е такъв, ще имаме същите ограничения с повечето дребни животни.

Може да имаме по-голям късмет с по-големите примати. Например някое шимпанзе, но тук не разполагаме с такова.

— Намерете. Няма значение колко ще струва.

— Не е само въпрос на пари. Съществуват строги международни правила за използването на примати в научните изследвания. Прозрачността е много важна. Може да намерим няколко чрез... въъ... неофициални канали, но това е много рисково решение.

— Това звучи като ужасно много неприятности — Алекс се намръщи и погледна към рижата жена. — Смяташ ли, че можеш да намериш още няколко обекта?

Нещо в небрежния начин, по който каза това, накара Симпсън да потръпне от ужас.

— Не би трябвало да е проблем — отговори жената. — Обаче това е губене на време. Вече ти казах. Има само един начин за премахване на *maldicion de la sombra*.

Алекс се усмихна широко, разкривайки всичките си зъби. Симпсън си помисли, че сигурно точно преди да задъвчат плячката си, крокодилите се усмихват така.

— Това ми каза, но на мен ми трябва по-скоро резултати. Върви да намериш своя изгубен... или каквото е там. А Дъг тук ще продължи своите изследвания. Може би и двамата ще се окажете късметлии.

— Възможно е вече да е утихнало — каза Симпсън нервно. — Това би било голям късмет.

Алекс се обърна към него.

— Дъг, не бъди такъв черногледец. Не даваме на света смърт и болести. Бог се е заел с това. Ние просто превръщаме нещо лошо във възможност. — Той се наведе малко към него. — Намери лечението за това и двамата ще станем богове в един прекрасен нов свят^[2].

---

[1] Състезание с варел — конно състезание по време на родео, при което конете обикалят предварително разположени варели, описвайки около тях контур с формата на четирилистна детелина. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия с едноименния роман на Олдъс Хъксли. — Б.пр. ↑

12.

Мадок се наведе към волана, сякаш като се приближи към предното стъкло, щеше да вижда по-добре в потопа, който ги заливаше. Усилието беше напразно. Тропическата буря, която се беше появила от нищото, изливаше водата като водопад. Виждаше чистачките две тънки черни линии, които се мятаха яростно насамнатам, губейки битката с дъжда. Всичко останало беше обгърнато в сиво-зелена пелена. Той свали крак от педала на газта, прехвърли го на педала на спирачките и спря джипа.

— Да не си решил да слезеш от пътя? — попита Ейнджъл от задната седалка.

Той поклати глава.

— Вероятността да затънем е твърде голяма.

— Или да ни отнесе някое кално свлачище — вметна Боунс изотзад. — Боже, това място е истинска дупка. Не мога да повярвам, че заменихме Канкун с него.

Мадок хвърли поглед на огледалото за обратно виждане, защото му беше любопитно как ще реагира Бел. Бяха тук в Хондурас само защото археологът бе настоял, че древният маянски град Оксвитик, познат под испанското си наименование Копан, е най-вероятното местоположение на „опашката на змията“ — началото на пътя, който щеше да ги отведе в Града на Сянката.

Мадок не беше толкова сигурен. Макар да беше вярно, че Копан е бил един от най-важните градове в южния край от културния район на майте през класическия период, не беше точно „изгубен“ град. Мястото, което се намираще в Западен Хондурас близо до границата с Гватемала, беше подробно проучено от археолози и изглеждаше малко вероятно просто така да попаднат на нещо ново. Освен това обектът беше на повече от четиристотин и петдесет километра от сенотето, където бяха намерили своя пътеводител — диска. Макар от днешна гледна точка разстоянието да не беше голямо, за древните то щеше да е значително.

Обаче това беше мнението на Бел и те не можеха да го изключат, без първо да го проверят.

— Ха, мислех, че военноморските тюлени обичат да се мокрят — подхвърли Миранда.

— Това е обичайно недоразумение — отговори делово Боунс. — Не е като да обичаме да се мокрим. Просто обичаме мокрото. С изключение на Мадок. Той...

— Не се ли притесняваш, че някоя друга кола може да се блъсне в нас? — прекъсна го Ейнджъл.

— Няма голяма вероятност. При такъв дъжд всички спират.

Мадок се надяваше това да е вярно. Не бяха видели движение по пътя. Хондурас беше една от най-бедните страни в Латинска Америка, а скорошният преврат само бе влошил положението. Пътят беше в ужасно състояние: с изронен паваж и дълбоки дупки, които приличаха на малки сенотета. Само луд би посмял да пътува при тези условия.

От друга страна, това беше Латинска Америка, където лудостта беше предварително условие да те наемат за шофьор на автобус.

— Сигурно след няколко минути ще отслабне — каза той с надежда в гласа.

Чу се пиукане, което обявяваше пристигането на текстово съобщение. Това беше малко изненадващо, защото покритието тук в най-добрия случай беше неравномерно, след като излязоха от големия град Сан Педро Сула преди повече от три часа. Той извади телефона, но преди да успее да провери съобщението, Ейнджъл се протегна и го измъкна от ръката му.

— Ей!

— Никакви есемеси зад волана! — каза тя с добродушна усмивка.

— Не бих нарекъл това шофиране — отговори той, но тя не му обърна внимание, а се зае да прочете съобщението.

— От Джими е. Казва, че револверът модел 868 е купен в Манасас, Вирджиния, от някой си Самюъл Джоунс.

Джими Летсън беше репортер от „Вашингтон Поуст“ и майстор в измъкването на информация, особено от електронни регистри, за която не можеше да се каже, че е свободно достъпна. Преди да тръгнат от Чинен Ица, Мадок му се беше обадил, за да го накара да провери допълнителни теории за възможното местоположение на Града на

Сянката. Помоли стария си приятел да провери и списъка с оръжията, които бяха взели от мъжете, опитали се да ги нападнат край сенотето. Следата беше малка, но все пак щеше да им помогне да открият главатаря на Змийските братя.

За голямо съжаление на Боунс сега револверът беше заровен на произволно избрано място в юкатанската джунгла заедно с останалите оръжия. Тъй като летяха с гражданската авиация, преносът на оръжията без документи за собственост беше напълно изключен.

— Сам Джоунс? — уточни Мадок, леко разочарован. Звучеше малко като псевдоним, което означаваше, че оръжията също са задънена улица. — Питай го дали знае нещо друго.

Ейнджъл набра въпроса, след това прочете отговора, който дойде почти веднага.

— Казва, че ако е знаел повече, е щял да ни пише.

— Добрият стар Джими — разнежи се Мадок. — Толкова е общителен.

— Причината е, че прекарва цялото си време с компютри — вметна Боунс. — Изгубил е всичките си социални умения.

— Ти ли точно се намери да говориш за хорските умения — изпръхтя Миранда.

— Не си права, притежавам умения — настоя Боунс. — Не с хората изобщо, а само с мацките.

Ейнджъл се обърна да го погледне с повдигнат вежди.

— Извинявай, но колко жени те зарязаха през последните пет години, а?

— Някоя не ме е зарязала — отговори Боунс с тържествен и загадъчен тон. — Аз просто продължавам с живота си, а те трябва да догонват.

— Задник — каза Ейнджъл.

— И аз съм на същото мнение — добави Миранда.

Дъждът сякаш намаля, затова Мадок включи на скорост и потегли.

— Оглеждайте се за отклонението нареди той. — Вече трябва да сме близо.

Няколко минути по-късно стигнаха мястото, където според джипиеса трябваше да завият на юг, за да стигнат до останките. Но

пътят беше препречен от голям черен джип с премигващи сигнални лампи на покрива. На вратите пишеше „Национална полиция“.

— Опа — възкликна Боунс. — Надявам се, че си взел достатъчно пари за подкупите.

Когато Мадок спря наетия джин срещу предницата на полицейския, от него слязоха двама души. Носеха черни бойни униформи, допълнени с тактически жилетки и автомати. Мъжете приличаха повече на войници, отколкото на полицаи. Единият от тях се приближи, а другият остана назад с насочено към земята, но готово за стрелба оръжие.

Мадок свали прозореца и се обърна към мъжа на испански:

— Полицай, проблем ли има? Искахме да видим руините на Копан.

— Обектът е затворен.

Мадок преведе на Ейнджъл, защото останалите от групата говореха испански. Макар че Боунс обичаше да подчертава, че знае само толкова, колкото да намери бира, тоалетна и близкия бардак.

— Не и според сайта на „Трипадвайзър“ — отбеляза Боунс. — Чудя се защо не са драснали два реда.

— Знаете ли колко дълго ще бъде затворен? — попита Мадок. — Дошли сме от майната си, за да...

— Неопределено време — прекъсна го полицаят.

— Заради дъжда ли е? — попита Ейнджъл.

Мадок знаеше, че не това е причината, но въпреки това реши да попита.

— Биологически причини — отговори полицаят, този път с нотка на окончателност. — А сега трябва да си вървите.

Мадок махна небрежно с ръка за поздрав, включи на скорост и се зае да обръща.

— Биологически причини, дръжки — измърмори Боунс. — Крият нещо. Мислиш ли, че Змийските братя може да са разбрали, че сме тръгнали насам?

Мадок се въздържа да отговори, докато не завърши обръщането и пое обратно по подгизналата от вода магистрала.

— Мисля, че трябва да разберем. — Той обърна огледалото така, че да може да вижда Боунс. — Готов ли си за малко стражари и апаши?

— Знаеш, братко.

— Сигурни ли сте, че си заслужава усилията? — попита Миранда. Така ли иначе идването ни тук беше чиста авантюра. А ако полицаят говори истината? Ако има някаква зараза в района?

Мадок натисна спирачките и отново спря в средата на пътя и се обърна към Ейнджъл.

— Вие ще се върнете в последния град, през който минахме: мисля, че се казваше Санта Рита. Хапнете. Ще се опитам да се обадя, но ако не намерим обхват, ще се наложи да се върнете да ни вземете от тук. Дайте ни три часа.

— Руините на Копан са по-близо — посочи Бел, имайки предвид модерния курортен град, пораснал на края на археологическия обект само на няколко километра надолу по пътя, но в другата посока.

Мадок поклати глава.

— Това би означавало да минем още няколко пъти покрай поста, а аз предпочитам да не им напомняме за нашето присъствие.

— А ако ви няма, когато се върнем? — попита Ейнджъл. — Колко дълго да ви чакаме?

— Не чакайте, а изчезвайте колкото може по-бързо. — Той забеляза загрижеността в нейните очи и отговори с — както се надяваше — окуражителна усмивка.

— Не се притеснявай, ще бъдем тук.

Той слезе и видя, че Боунс вече го чака.

— Мадок, ако тук наистина има нещо биологическо и ме заразиш... — Той поклати глава. — Какво мога да кажа? Най-добре ще е да се опитам да измъкна някоя знойна милосърдна сестра в замяна.

Мадок се засмя.

— Не давам обещания.

Щом поеха из гората, Боунс изведнъж стана съвсем делови. Никой от тях не говореше, цялото общуване между тях се извършваше с помощта на сигнали, макар че дори и те не бяха кой знае колко нужни.

Дъждът беше превърнал земята в супа, която ги забавяше до пъплене, а постоянното росене изсмукваше топлината от телата им въпреки тропическия климат. Но никой от тях не се оплакваше. И двамата бяха преживели много по-лошо.

Руините се намираха само на няколко десетки метра от пътя на полянка в дъното на долината, където първите обитатели на района се бяха заселили преди почти три хиляди години.

От края на гората Мадок можа да види няколко постройките, дело на човешки ръце. Имаше няколко сгради, ронещи се пресечени пирамиди, износени от хода на времето. Но нищо не беше с мащабите на онова, което бяха видели в Чичен Ица. Славата на Копан идваше не от неговата архитектура, а от изкуството му — стотици стели — гравирани каменни паметници, скулптирани с релефни фигури и глифи, които разказваха историята на този маянски град. Стелите в Копан се смятаха за най-добри образци на предколумбовата релефна скулптура и единствени по вида си сред маите, известни основно със своите барелефи, като каменните блокове в юкатанското сеноте.

Ако имаше някакви данни за местоположението на Града на Сянката, вероятно бяха гравирани на стелите, но тяхното разглеждане трябваше да почака. Беше само въпрос на време, макар то да не беше без значение. Вероятно щеше да отнеме дни да огледат внимателно всички каменни паметници. Проблемът не беше в това, а че някой друг ги беше изпреварил.

Повече от дузина мъже, облечени по военному, въоръжени с карабини M16A2, обикаляха територията на обекта. Мадок предположи, че са полицаи като тези, които бяха препречили пътя. Това обаче не означаваше, че са тук служебно. В Хондурас, както и в повечето страни от Латинска Америка, полицейските и военните части често могат да бъдат наети от предлагащия най-висока оферта.

Истинската работа обаче се вършеше вътре в обезопасения периметър. Мъже и жени — поне двайсет, ако не и двойно повече — бяха разпръснати из останките и проучваха и фотографираха всяка стела, тухлена конструкция или интересна скала и участък от долината. Може би бяха археолози, които провеждаха подробно проучване след затварянето на обекта за посетители. Всъщност в това обяснение имаше най-много логика, ако не беше един факт.

Мадок се наведе към Боунс.

— Нали не виждаш това, което аз не виждам?

— Секси милосърдни сестри?

— Защитно облекло. Каквото и да става тук, не е избухване на епидемия или нещо подобно. Защо им е тогава да разпространяват

лъжлива история за някаква биологична опасност?

— Мислиш ли, че ще ни кажат, ако ги попитаме учтиво?

Мадок поклати глава, макар да знаеше, че въпросът е риторичен.

— Да опитаме да се приближим още.

Те излязоха и заобиколиха поляната в южния край на археологическия обект, който беше най-далеч от пътя, водещ до него и мнозинството от въоръжените хора.

Докато пресичаха джунглата, се покриха с кал и този естествен камуфлаж и непрекъснато ръмвящият дъжд скриха тяхното приближаване от не твърде внимателните постове. Мадок и Боунс изпълзяха до една от пирамидите и се качиха на нея, за да виждат по-добре какво става наоколо.

Хората, които извършваха проучването, приличаха на студенти. Броят на мъжете и жените беше равен и всички бяха облечени в скъпи всекидневни дрехи, които можеха да са от марките „Ърбан Аутфитър“ или „Еди Бауър“. Групата беше и расово разнообразна, което подсказваше, че не са местни, но никой не говореше достатъчно високо, за да може да се определи народността им.

Мадок извади телефона си, защото възнамеряваше да направи няколко снимки на работниците, надявайки се, че Джими Летсън ще успее да сътвори някакво чудо с помощта на програмата за разпознаване на лица. Но преди да успее да почисти пръстите си от калта достатъчно, за да може да натиска бутоните, Боунс тихичко изсъска, предупреждавайки го да замръзне на място.

Малка група трима мъже и една жена току-що бяха излезли от близка сграда. Двама от мъжете носеха черни блузи с яка, украсени с някаква официална емблема — може би служители на паркинга, предположи Мадок. Другият мъж имаше тромава походка, късо подстригана коса и осанка, която подсказваше, че е бивш военен. Жената имаше мургавия цвят на кожата, типичен за латиноамериканка, но косата ѝ беше рижа, а лицето покрито с лунички.

— Съжалявам — казваше в момента служителят на паркинга, — но тук няма нищо повече.

— Нещо, за което не разказвате на туристите?

— Вече видяхте всичко. Може да има още постройки в гората, но ние използвахме проникващ в земята радар, за да картографираме

целия археологически обект. Тук няма заровени в земята постройки. Нито тунели и тайни проходи.

— А стели, които не са били каталогизирани? Или артефакти, които сте продали на черния пазар? Имате ли снимки от тях?

Служителят от паркинга, изглежда, силно се обиди.

— Никога не бих се забъркал с криминални.

Жената го изгледа със съмнение в очите.

— Не ме интересуват вашите незаконни действия. Искам да знам дали тук е било намерено нещо, свързано с Града на Сянката.

Мъжът се изсмя.

— Град на Сянката? Със същия успех може да ме питате за Чупакабра^[1] или Кадехо.

Жената стрелна глава по посока на своя едър другар и той, бърз като светкавица, стовари юмрук в стомаха на мъжа.

Докато свилият се като джобно ножче служител се свличаше на земята, зяпайки за въздух, жената измъкна светкавично пистолет изпод якето си и го насочи към главата на другия хондурасец.

От ужас очите му почти щяха да изскочат.

— Не ви лъжем. Градът на Сянката е мит. Никой не вярва в него. Само *campesinos*, селяните, но те са суеверни глупаци.

Жената дръпна петлето на оръжието си и изсъска:

— Аз вярвам в него. Глупачка ли съм?

От своя наблюдателен пункт на около петнайсет метра от събитията Мадок усети миризмата на урина във влажния въздух. Един от служителите на паркинга се беше подмокрил. Мадок вдигна преднамерено бавно телефона си, насочи го към жената и я засне.

— Моля ви — примоли се мъжът, — тук няма нищо за Града на Сянката. Ако имаше, щях да ви кажа.

— Чувал си за него. Разкажи ми какво си чул.

— Каквото всички са чували. Баба ми разказа за него. Как Сянката на мъртвите господари заплашвала да обгърне света, докато боговете не скрили града от очите на смъртните.

— А Копан? Началото на Змийския път ли води до града?

Мъжът премигна неразбиращо.

— Градът на Сянката не е действително място. Кълна се, това е всичко, което знам.

Жената кимна, после бавно върна петлето на място. Мъжът видимо се отпусна от облекчение, обаче жената, вместо да прибере оръжието, замахна странично и го удари с него в слепоочието.

— Какво ще правим сега? — попита онзи с военната подстрижка.

Жената гледа известно време към археологическия обект, преди да отговори.

— Това беше загуба на време. Тук няма нищо. Прибра пистолета в кобура и извади преносима радиостанция.

— Приключвайте — каза тя вече на английски. — Тръгваме след десет минути.

Когато двамата се отдалечиха, Боунс сръчка Мадок.

— Мислиш ли, че тя е Змийска сестра? — прошепна той.

— Не знам — призна Мадок. — Змийските братя ми се струват ниска топка в сравнение с тези типове. Която и да е, трябва да има достатъчно влияние в правителството, за да затвори археологическия обект просто така.

— Парица царица. Особено чуждата валута. Едрият тип звучеше като американец. И прилича на бивша бурканена глава^[2].

Мадок кимна.

— Вероятно сега работи като частна охрана. Не може да се каже кой дава парите и защо е този внезапен интерес към Града на Сянката.

— И то точно когато ние го търсим. Голямо съвпадение? Мислиш ли, че някой е разбрал, че ще дойдем тук? — Когато Мадок не отговори, Боунс продължи. — Искаш ли да отмъкнем някой от тези типове? Може би ще успеем да измъкнем малко отговори?

— Те са повече от нас и са въоръжени. Не си заслужава риска. Да се връщаме.

— Тези типове скоро ще се махнат. Тогава мястото ще е само за нас, а и имаме достатъчно време. Ще можем да огледаме, нали?

Боунс не грешеше. Повечето хора вече се бяха събрали в северния край на обекта, където чакаше дълга редица изкаляни джипове. Имаше само неколцина изостанали, които бързаха през подгизналото от вода поле да настигнат своите колеги.

Обаче Мадок поклати глава.

— Чу какво каза жената. Бел греша, тук няма нищо, което да е свързано дори малко с Града на Сянката. Няма глифи. Няма тайни

проходи или сеноте. Нищо, което...

Обаче гласът му заглъхна, защото се сети нещо.

— Познавам, когато ти хрумват идеи — каза Боунс. — Не искаш ли да я споделиш със своя приятел?

— Бел предположи, че Змийският път, описан в диска пътеводител, свързва маянски градове. Какво става, ако бърка обаче?

Боунс му махна с ръка да продължава.

— Служителят от паркинга каза, че боговете са скрили града от очите на смъртните. Маите не са вдигали храмове за мъртвите богове, а са ги почитали, правейки жертвоприношения пред символични входи към подземния свят. — Той провери телефона си. Показваше само две пръчици сила на връзката.

Заслужава си да опитам, помисли си той и започна да съчинява текстовото съобщение. В момента вероятността да бъдат видени или чути беше малка, а и съобщението не можеше да чака.

— Все още не разбирам — призна Боунс. — Ако местата, изобразени в глифа, не са градове и храмове, какво са?

Мадок се усмихна.

— Сеноте.

---

[1] Човекоподобно същество от латиноамериканските легенди, което напада добитък и пие кръвта му, отвлича и хора. — Б.ред. ↑

[2] Прякор на американската морска пехота. Идва от Втората световна война, когато каските за част от войниците са произвеждани във фабрика за буркани. — Б.пр. ↑

13.

— Сеноте! — Боунс се плесна по челото. — Разбира се! Това е напълно логично. Сенотето, където намерихме диска, трябва да е един от ориентирите.

— Кой точно от ориентирите обаче? — попита Миранда от пътническата седалка срещу Ейнджъл. Мадок и Боунс, мокри и кални, се бяха качили в задната част на джипа, където седеше археологът.

— Вероятно във всяко сеноте по маршрута има някакъв маркер — каза Мадок, докато вадеше с пръст кал от ухото си. Усилието му отиде на вятъра. Трябваше му дълъг горещ душ, а може би дори два или три, за да може да отмие мръсотията и да изкара студа от костите си, но сега нямаше време за това.

След като беше пратил есемес на Джими, звънна на Ейнджъл и я помоли да ги приберат по-рано. По пътя не се виждаше полиция. Групата, която за кратко беше затворила археологическия обект, си беше заминала. По времето, когато стигнаха до пътя и дълго преди идването на Ейнджъл и другите, той имаше отговора на въпроса на Миранда, но се поколеба дали да им предаде информацията. Пристигането на рижата жена и малката ѝ армия в Копан по-малко от ден след като Бел реши да дойдат тук, го притесняваше. Най-вероятното обяснение беше, че Антонио Гриего бе предал информацията, обаче му се стори благоразумно да говори най-общо.

— Има единайсет маркера в глифите, които сякаш съответстват на главните звезди в съзвездието Змия. Джими сравни подреждането на звездите в съзвездието с местоположението на известни сенотета, като използва онова, за което знаем, като променлива, изхождайки от същото разположение север-юг, но на различни места. Това ни дава различни варианти, повечето в Юкатан.

— Прекрасно. — Тонът на Миранда беше пълен със сарказъм. — Върнахме се пак там, откъдето тръгнахме.

— Не вярвам, че всички ориентири ще са в Юкатан — възрази Бел, макар да беше изгубил първоначалната си увереност. —

Влиянието на майте по време на класическия период е най-силно в южните области на тяхната империя. „Попол Вух“, нашият основен източник на информация за подземния свят, е създадена от народа киче, което ще рече Западна Гватемала.

— Няма нужда да посещаваме всички ориентири. Джими е подредил резултатите по степен на вероятност, основаваща се на броя съвпадения на известни сенотета или неизследвани райони. — Тази малка класация щеше да струва на Мадок няколко бутилки хубаво уиски, но един от уроците, които бе научил през годините, беше, че може да разчита на неговите резултати, което правеше информацията на тези цена дори евтина. От тази класация има смисъл, защото, ако Градът на Сянката вече беше открит, нямаше да водим този разговор. — Не добави, че Бел е прав, защото според класацията на Джими най-вероятното местоположение беше не в Юкатан, а в Северна Гватемала.

— Това е добрата новина — продължи той. — Лошата е, че много от тези места са твърде отдалечени.

— По-отдалечени от това? — попита Миранда. — Чакай да си изясним нещо. Искаш да се мъкнем на майната си в търсене на някакъв изгубен град, за който дори не сме сигурни, че съществува?

— Миранда — измърмори Бел, — това ми е работата. А градът е истински.

— Права е — намеси се Мадок. — Има и по-добър начин. Обадох се на Там Бродерик и поисках малко логистична подкрепа. Тя ще изпрати някого да ни посрещне на летище „Паласио“. То не е много далече оттук.

Това беше само отчасти вярно. На картата летище „Паласио“ изглеждаше близо, но до него можеше да се стигне само по черен планински път. Той и дъждовното време щяха да подложат на изпитание всъдеходните способности на тяхното превозно средство.

Имаше по-близки летища, но Мадок беше избрал това, надявайки се, че неговата отдалеченост ще скрие отпътуването им от Змийските братя и от онзи, който и да беше той, за когото работеше рижата жена.

Ектор Канул се спря на входа, оставяйки на очите си време да привикнат към сумрака в пивницата, а и да огледа помещението.

Масите бяха празни и в заведението имаше само неколцина души на бара, застанали с гръб към него. Той се зае да ги изучава, опитвайки се да отгатне кой от тях е мъжът, когото търсеше. Онзи в края на барплота изглеждаше като външен човек. Беше се привел над питието си — поза едновременно отбранителна и жалка.

Ектор отиде до бара и седна на столчето, оставяйки едно празно между себе си и мъжа. Улови погледна на бармана, кимна, след това се наклони към съседа си:

— Приятелю, ще пийнеш ли с мен?

Мъжът завъртя глава, изгледа го предпазливо и сви рамене.

Ектор се обърна към бармана.

— Две чаши от онова, което пие моят приятел.

Донесе им две чаши на ивици, пълни с безцветна течност. Ектор вдигна своята и подуши съдържанието. Миришеше на сладко като ром.

— *Guaro* — каза другият мъж, зашепвайки с ръка чашата си.

— Гуаро ли се казвате?

— Не, това е името на напитката. Ликьор от захарна тръстика. — Мъжът говореше завалено. — Казвам се Родриго.

— Аз съм Ектор. За какво ще прием, Родриго, приятелю мой? За дома?

Родриго трепна, все едно думата го беше смушкала, и в този момент Ектор разбра, че е намерил точния човек.

— Вече нямам дом.

— Какво се случи?

— Проклятието. Черното куче. Първо разболява хората. След това дойдоха космонавтите. Избиха всички и изгориха селото.

— Космонавти? — повтори Ектор.

— Не му вярвайте — каза барманът пренебрежително. — Той е пияница, който разказва разни истории, така че хора като вас да го черпят от съжаление.

Ектор се обърна към бармана.

— Няма ли нещо вярно в това?

Барманът разпери ръце в знак на компромис.

— Имаше пожар в горе в планините. Чух, че бил страшен. Но няма проклятие, нито космонавти.

Ектор кимна, после се обърна отново към Родриго. Прехвърли се на празния стол, за да е по-близо до него, и потупа пияния по гърба.

— Няма нищо, приятелю. Аз ти вярвам. Разкажи ми повече. Как разбра, че са хора от друга планета?

Родриго поклати глава.

— Не хора от друга планета, а облечени в скафандри. Войници. Пристигнаха се хеликоптери. Когато ги видях в небето, се скрих в джунглата.

— Защо се скри? От какво се уплаши?

Първоначалната предпазливост на Родриго се върна.

— Кой сте вие? Не сте отук. Защо искате да знаете това?

Ектор се наклони по-близо.

— Родриго, аз купувам неща. Скъпи неща, които хора като теб намират в джунглата. Мисля, че разбираш за какво говоря.

Родриго сякаш изведнъж изтрезня напълно.

— Съжалявам, но не мога да ви помогна.

— Може би аз мога да ти помогна — Ектор сложи ръка на барплота, а изпод нея се подаваше ъгълчето на банкнота — хондураска лемпира, обозначена с цифрата 1000. — Разкажи ми за *Кадехо*.

Родриго изгледа подозрително парите. По сегашния курс това бяха почти деветстотин песос или около четиресет американски долара, които щяха да осигурят гуаро на Родриго в продължение на доста време.

— Нищо не знам.

Ектор дръпна ръката си назад, измъквайки банкнотата от обсега му.

— Диего го намери — избъбри Родриго. — Малка фигурка на куче от нефрит, покрита с черен прах. Поне така каза. Аз така и не я видях. Всеки, който я видя... — Той поклати глава. — Проклятието.

Ектор дръпна ръка, но остави банкнотата от 1000 лемпири на бара. Ръката на Родриго се плъзна като змия и я грабна, все едно се страхуваше, че може да се изпари.

Ектор извади още една банкнота и я показа по същия начин като първата.

— Къде е намерил Диего това черно куче?

— Не зная. Ние сме... бяхме конкуренти. Зная къде може да я е скрил, но... — той поклати глава.

— Какво „но“?

Родриго изгледа втората банкнота.

— Нямам достатъчно пари да стигна дотам.

— Сигурен ли си? Аз, приятелю, имам много пари.

Родриго поклати глава и това беше израз на несигурност.

Ектор остави втората банкнота на плота пред Родриго. След това изпи питието си на една глътка и тресна чашата върху бара, оставяйки друга банкнота върху нея.

— Помисли си — каза той и потупа мъжа по гърба. — Ще бъда наоколо, но не се бави много.

Излезе от пивницата, без да поглежда назад, и отново се поспря на вратата, за да може очите му да свикнат със сравнително ярката светлина навън.

Дъждовните облаци най-сетне бяха започнали да се разнасят и сега въздухът беше натежал от влага.

Въобще не му се мислеше за онова, което му предстои да направи.

Родриго беше друга задънена улица. Беше прекалено изплашен от проклятието — така и трябваше — че да бъде примамен от мечтата за богатство. Не, имаше само един начин да намери артефакта, който суеверните хондурасци бяха започнали да наричат Черното куче, и да сложи точка, преди проклятието му да се разпространи по широкия свят.

Докато стоеше пред пивницата, мина един голям джип. Колата беше същата марка и модел като онази, която за малко не нае в Сан Педро Сула, и твърде скъпа, за да принадлежи на някой местен. Докато минаваше край него, успя да хвърли поглед на пътниците.

Гринговци.

Гледа след колата, докато не зави в една пряка и изчезна от погледа му. След това продължи своя път.

Когато стигнаха до летището, хеликоптерът вече ги чакаше.

— Червеният кръст — подхвърли Миранда, когато забележа бялата боя и характерната емблема на международната организация. — Типично!

Мадок си помисли дали да не я накара да обясни забележката си, но после си спомни признанието ѝ, че работи в разузнаването.

Вероятно беше свикнала да използва неправителствени организации за прикритие при операциите в отдалечени части на планетата.

Не знаеше дали летателният апарат, „Еърбъс Н135“, беше наистина от флота на Червения кръст, или просто го бяха боядисали, за да изглежда така. Пилотът, който слезе да ги поздрави, определено не беше от тази организация.

— Я гледай кого довя вятърът — каза Боунс усмихнат. — Върховният лидер знае ли, че си взела назаем хеликоптера?

Кейси Ким, корейка по произход, но в останалото стопроцентово южнокалифорнийско момиче, показа на Боунс среден пръст, после се обърна към Мадок и му кимна.

— Чух, че имате нужда от превоз.

— Добре си чула — кимна ѝ на свой ред Мадок. — Имаш ли място за петима плюс оборудването?

Кейси огледа останалата част от групата и на Мадок му се стори, че когато очите ѝ се спряха на Миранда, сякаш я позна. Запита се дали пътищата на двете не се бяха пресичали в миналото.

Кейси беше агент по транспорта в Централното разузнавателно управление, прикрепена към специалната част на Там Бродерик с кодово име „Мирмидонци“. Мадок и Боунс за кратко бяха работили официално за мирмидонците и след това продължиха да си правят услуги с Там, което обикновено се оказваше от полза и за двете страни. Фактът, че Кейси се бе озовала на провинциалното летище само часове след неговото обаждане, му подсказа, че Там се интересува повече от изследването на Бел, отколкото показва.

Запита се какво ли друго беше пропуснала да му каже.

Ако Кейси и Миранда действително се познаваха, никоя от тях не изпита нужда да го покаже открито.

— Зависи за какво оборудване става въпрос — каза Кейси най-накрая и скръсти ръце на гърдите си. — Тежестта е проблем. Може да се наложи да оставим Боунс тук.

Той се изсмя насилено рязко, после се вторачи в нея с преиграно възмущение.

— Водолазно и алпинистко оборудване — обясни Мадок. — Палатки и спални чували.

— Оръжия?

— Две мачетета.

— Уха, вие двамата сте като истински бойскаути. — Кейси сви рамене. — Добре, това не би трябвало да е проблем. А аз мога да ви помогна с огневата поддръжка. Същото местоназначение, което посочихте на Там?

— Да.

— Къде точно отиваме? Така и не ни каза — оплака се Миранда.

— Гватемала. На север в дъждовната гора близо до границата с Мексико.

— Казах „точно“ — изсъска Миранда през стиснати зъби. — Не може да очакваш да те следваме сяпю.

— Миранда — озъби се Бел, — те ни помагат!

— Това не означава, че трябва просто...

— Всичко е наред — побърза да се намеси Мадок, за да не се стигне до караница. Наистина е посред нищото, но мога да ви дам джипиес координатите.

Извади мобилния си телефон и извика на екрана изпратения от Джими Летсън есемес с точните координати, които според него бяха най-вероятното местоположение на Града на Сянката. Смяташе, че самата проява на желание за сътрудничество ще я укроти, но Миранда искаше да получи точното местоположение. Извади своя собствен телефон и започна грижливо да въвежда данните, след като успееше да ги разчете.

Кейси започна нервно да потропва с пръсти по своите бицепси.

— Може ли да оставим това представление за по пътя? Искам да стигна до мястото и да се върна, преди да мръкне.

Без да изчака отговор, тя закрочи обратно към хеликоптера и се качи на мястото си.

— Чухте я — каза Мадок, когато двата газотурбинни турбовални двигателя „Турбомека Ариус 2В2“ започнаха да работят. — Всички да се качват.

Той забърза към задната част на джипа, за да свали оборудването. Боунс дойде да му помогне.

— Нямаш й доверие? — попита той шепнешком.

— Точният отговор е „не“. Но не изпитвам и недоверие към нея. Да кажем, че просто съм допълнително предпазлив.

Боунс кимна с одобрение.

Десет минути по-късно вече бяха във въздуха и се носеха със сто и трийсет възела крайцерска скорост над тучния зелен горски килим.

Добре дошли в Гватемала — обяви малко по-късно Кейси. Нейният отсечен калифорнийски акцент се чу ясно в слушалките, които всички носеха. — Имаме разрешение само за прелитане. Ще мога да кацна за едно скоростно разтоварване само за няколко минути, но после трябва да ви оставя и да поема за Белиз Сити за презареждане. Ще се върна да ви взема след дванайсет часа, а през това време не бива да се набивате на очи, за да си нямате работа с местните власти.

— Да се надяваме, че там, където отиваме, няма власти — каза Мадок в микрофона.

През следващия час разговорите бяха малко, защото разглеждаха местата, над които прелитаха на малка височина гори, езера и плантации за кафе. Само Миранда продължи да рови из телефона си почти маниакално, макар връзката в най-добрия случай да беше слаба. Изражението ѝ отразяваше нейното нарастващо неудовлетворение.

— Трудно качваш в „Снапчат“, а? — попита Боунс.

Тя го стрелна с един от характерните си изпепеляващи погледи.

— Отклоняваме се от курса.

— Не мисля — обади се Мадок.

— А аз мисля. — Миранда вдигна телефона си, за да покаже картата. — Би трябвало да летим почти право на север, вместо това се движим на северозапад.

— Сигурна ли си? — Мадок взе телефона и се зае преднамерено да го проучва. — Не. По курса сме — обяви той. — Въвела си погрешни координати.

— Да бе — озъби се Миранда.

— Господин Мадок — намеси се Бел, — моля да извините дъщеря ми. Тя може да бъде малко...

— Запечена? — завърши вместо него Боунс.

— Не съм — възрази Миранда. — Просто не обичам, когато хората са небрежни. Въведох координатите точно така, както ги прочете. Значи ако има грешка, е твоя.

Мадок сви рамене.

— Тази дължина е погрешна. Трябваше да бъде осемдесет и пет градуса, петдесет и пет минути западна дължина. Ти си въввела

осемдесет и пет, петдесет и девет. Може да си ме разбрала погрешно. Пет и девет са доста близки по звук.

— Не и за мен — изрѣмжа Миранда, но си взе телефона и въведе новите данни без повече спорове.

Мадок се усмихна в себе си. Не го беше разбрала погрешно, защото той нарочно ѝ даде грешни координати. Разликата беше малка: само около осем километра разделяха истинското им местоназначение от онова, което ѝ беше дал. Беше искрено изненадан, че тя разбра, особено като се имаше предвид, че сегашното им местоположение беше само на няколко градуса от погрешната точка. Но ако Миранда съзнателно или несъзнателно работеше за хората, които ги бяха изпреварили в Копан, изпращането на техните съперници на осем километра встрани от курса в гъстата джунгла, можеше да осигури на Мадок и останалите нужното време, за да намерят Града на Сянката.

14.

Въздушната струя от витлата огъваше дървесните върхари, все едно огромна невидима ръка чорлеше мъха на простряно зелено одеяло. Вихърът разкри тясна пролука в растителността. Тя не беше достатъчно широка, за да кацне хеликоптерът, но стигаше, за да се открие земята на шест или девет метра под нея.

— Това е най-близкото разстояние, на което мога да ви закарам — обяви Кейси.

Боунс се наведе леко към Миранда.

— Ще се спусна пръв, за да мога да те хвана.

Тя не му обърна внимание, но на лицето ѝ вместо възмущение беше изписана загриженост.

— Баща ми не е във форма, за да скача от хеликоптери.

— Няма да скачаме — обясни Мадок. — Ще подготвя въже и ще се спуснем на рапел^[1].

Изражението на Миранда показваше, че смята това решение за не много по-добро, но вместо да се впусне в спор с Мадок, се обърна към баща си.

— Татко, може би ще е по-добре този път да не идваш. Аз ще заснема всичко на видео.

Бел я потупа по рамото.

— Миранда, прекалено се тревожиш. Няма да се върна, особено когато съм толкова близо.

— Рапелът е деветдесет и девет процента психическо упражнение — каза Мадок, опитвайки се да успокои и двамата. — Ще подготвя две въжета, така че един от нас да може да спуска до вас.

Бел кимна.

Мадок подготви двойка трийсетметрови въжета за спускане, а Боунс събра всичките им чанти и ги подготви за сваляне. Двамата работеха бързо, защото знаеха, че Кейси не може дълго да остане на същата позиция. Боунс се спусна първи, след което Мадок свали оборудването. Когато свърши това, проведе един бърз опреснителен

курс за използваната техника при рапел на останалите. Ейнджъл се беше катерила с него, но това беше умение, което лесно се забравя. Миранда търпеливо го изслуша, след това предложи тя да съпроводи баща си до земята. Не беше изненадващо, че умее да борави с въжета.

Осем минути след пристигането на посочените координати всички бяха на земята. Мадок изтегли въжетата от анкера на борда на висящия над главите им хеликоптер и докато те падаха на спирали около него, машината се наклони и изчезна над гъстия горски листак.

Мадок и Боунс се заеха с помощта на мачететата да разчистят площадка за приземяване на хеликоптера, докато Ейнджъл и Миранда започнаха да изграждат базовия лагер. Кейси щеше да се върне след дванайсет часа и независимо дали ще намерят Града на Сянката, щяха да прекарат една нощ в джунглата. Тъй като тропическата буря можеше да започне без предупреждение, убежището беше приоритет. Но Мадок се страхуваше, че заради голямата влажност трудно щяха да забележат разликата. Само след няколко минути сечене на растителността вече беше вир-вода.

Докато останалите бяха заети със своите задачи, Бел започна да оглежда периметъра на полянката, търсейки някакви признаци, които да сочат присъствието на маите в този отдалечен ъгъл на дъждовната гора. Но Боунс откри първата следа, когато върхът на неговото мачете удари в твърда скала. Той разчисти с ръка шубрака и се показа стела, гравирана с характерните маянски глифи. Върху нея се издигаше орелеф^[2], който по стил напомняше онези, които бяха видели в Копан.

— Това е Куче светкавица — възкликна Бел. — Точно както изображението на диска пътеводител. Миранда, снимай това на видео.

Когато тя се зае да запише откритието им със своята *GoPro* камера, Бел се обърна към Мадок:

— Вие излязохте прав. Градът на Сянката е тук.

— Да, това е окуражаващо откритие призна Мадок, докато се опитваше да обуздае своя собствен ентузиазъм.

Бел застана така, че да е срещу каменното изображение.

— Този маркер е стоял до древния маянски път. — Той посочи към джунглата зад себе си. — Трябва да проверим там.

Те се заеха да почистят изправения паметник, след това започнаха да проправят пътека в указаната посока. Беше бавна и изтощителна работа, но пито един от двамата бивши тюлени нямаше

да признае настъпващото изтощение и да дрънне с фигуративния звънец, за да обяви края на работния ден. Обаче след около час Мадок почувства, че му се вие свят — сигурен признак на обезводняване — затова преглътна гордостта си и обяви почивка за пиене на вода.

Ейнджъл пристъпи към него с бутилка вода, но вместо да му я подаде, посочи мачетето.

— Смяна.

Миранда се приближи към Боунс, все едно беше неин ред, и протегна ръка с дланта нагоре:

— Хайде, голямо момче, предай ми го!

— Какво? И няма да получа вода?

— Мадок ще ти даде.

— Той я филтрира. Ако ще си разменям телесните сокове с някого, предпочитам теб. — Боунс ѝ смигна похотливо.

Миранда поклати глава.

— Досега си мислех, че вие, тюлените, сте готови да пиете пикнята на другарите си.

Без да се поколебае и секунда, Боунс се обърна към Мадок.

— Правили сме го, нали?

— Млъквай! — извика Ейнджъл и потрепери от отвращение. — Нито дума повече.

Тя грабна мачетето на Мадок и се зае да продължи просеката, а Боунс само се засмя.

Настроението отново стана сериозно, когато Миранда неочаквано падна напред. Десният ѝ крак бе изчезнал до коляното в дупка, скрита от листака. Тя успя да се изправи и извади крака си, който беше подгизнал от вода.

— По дяволите! — извика гневно и хвърли мачетето на земята.

Бел обаче се развълнува от нейното премеждие. Той забърза напред и се хвърли да разчиства района около дупката, която излезе много по-голяма, отколкото изглеждаше първоначално. Простираше се няколко метра в едната посока, преди да завие към джунглата и да се скрие от погледа. Въпреки че очевидно беше басейн, повърхността му лежеше скрита под плаваща растителност, а клоните на дърветата, които растяха по края му, образуваха балдахин над него, който хвърляше върху района зловеща сянка.

— Сеноте? — попита Мадок.

Бел поклати глава.

— Не точно. Сенотетата са естествено възникнали карстови кладенци. Появяват се, когато варовиковите пещери рухнат. А тук геологията не съвпада. Това е цистерна. Изграден от човека резервоар. Маите от областта Петен не са имали езера или реки, затова са събирали дъждовната вода в огромни цистерни, наричани чултуни.

Боунс оглеждаше басейна с необичаен страх.

— Ще се гмурнем ли?

— Ние сме първите, които го откриха — обади се Миранда. — Вероятно е пълен с пожертвования за боговете. Тате, точно онова, което търсиш!

Бел се усмихна предпазливо.

— Вътре може и да има някои дрънкулки, но за разлика от сеноте, чултуните са предимно с практична насоченост.

— Значи това не е вход към подземния свят? — каза Мадок. — Символичен или не.

— Точно така. И ако наистина е Градът на Сянката, посветен на обожествяването на Господарите на смъртта, ние може би трябва да търсим храм.

Мадок, който обикновено не пропускаше възможност да се гмурка, сега изпита неочаквано облекчение от този отказ.

Разчистиха път около чултуна и продължиха нататък. Прокараната от тях пътека разкри още артефакти — каменни пейки и гравирани блокове, които може някога да са били стели. Ейнджъл откри на десетина метра след цистерната друга стела, която още стоеше права, но беше значително по-износена от първата.

Миранда се приближи, за да направи видеозапис.

— Поредното куче водач?

Бел протегна ръка към изображението. Докато го правеше, Мадок забеляза някакво движение на върха на каменния маркер. Боунс извика, за да го предупреди, но преди да успее да направи каквото и да било, последва светкавична атака. Приличаше на лоза — смарагдовозелена, напръскана със златисти точки — но се движеше и се хвърли към протегнатата ръка на Бел.

В този момент обаче нещо прелетя още по-бързо. Острието на мачетето на Ейнджъл профуча във въздуха между Бел и стелата, срязвайки на две приличащото на лоза нещо. Едно парче падна в

краката на Бел, докато остатъкът се замята и загърчи на изправения камък, преди да падне в хрусталака при основата му.

Няколко мига никой не помръдна. Бел изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне. След това Миранда издиша с облекчение.

— Отърва се на косъм.

Боунс се наведе и огледа единия край на създанието.

— Юкатански кротал.

— Отровен ли е? — попита Ейнджъл.

— Да, обикновено отровата му няма да те убие, но след като не можем да отидем до най-близкото спешно отделение, по-добре да не рискуваме. — Той навлезе в гъсталака зад стелата. — Жалко, че се наложи да я убиеш — продължи индианецът — Тези неща са...

Чу се неочакван трясък на трошачи се клони и джунглата погълна Боунс.

---

[1] Рапел — техника за спускане с въже, използвайки протриващо устройство. — Б.пр. ↑

[2] Висок релеф, чието изпъкнало изображение излиза повече от половин обем над плоскостта на фона. — Б.пр. ↑

15.

— Боунс! — провикнаха се едновременно Мадок и Ейнджъл, като същевременно се насочиха към мястото, където индианецът изчезна, пренебрегвайки опасността, каквато и да беше тя, която се криеше под шубраците.

Боунс също викаше, макар шумоленето на листата и клоните отчасти да заглушаваше гласа му. Шумотевицата утихна и за миг настана заплашителна тишина.

— Уф измърмори Боунс.

Мадок разгъна клоната, за да търси своя приятел.

— Боунс, добре ли си?

— Страхотия — подвикна Боунс. Гласът му сякаш идваше изпод земята. — Внимавай къде стъпваш. Иначе те чака дълбоко падане.

Мадок въздъхна с облекчение, след това взе мачетето от Ейнджъл, зае се да разчиства листака и пред тях се откри почти отвесна скала точно зад ерозиралата стела. Боунс стоеше на около десетина метра от тях, а темето на главата му беше на едно равнище с краката на Мадок.

— Обикновено е нужна бутилка „Уайлд Търки“, за да падна така — каза той, докато предпазливо си разтриваше коляното. — Нямам нищо против да се търкулна надолу по хълма като всяко дете, но от този стърчат твърде много камъни.

— Това не е хълм — обади се Бел, който беше застанал на края на стръмнината. — Във всеки случай не е естествен. Това е игрище за топка.

Мадок надникна през зелената растителност. Въпреки дебелилото покритие от шубраци и дървета успя да различи вълнообразните очертания на терена. В дългата вдлъбнатина с формата на I стоеше Боунс, а след може би петдесетина метра нататък се издигаше друг стръмен склон. Не беше трудно човек да си представи мястото, разчистено от растителност.

В Чичен Ица имаше голямо игрище — дълго над сто и петдесет метра и наполовина широко, с високи девет метра вертикални стени.

Това игрище не беше чак толкова голямо, а стените бяха по-скоро като склон, но Мадок успя да долови приликата.

— Играта с топка е имала огромно духовно значение за маите — продължи Бел. — Тя била неразделна част от тяхната религия.

— Искаш да кажеш, че няма да имат нищо против Тим Тибоу^[1] да коленичи, за да се помоли?

— О, разбира се — потвърди Бел, който не долови дяволития тон на Боунс. — Играта на топка била изобретена преди три хиляди години от олмеките, но за тях тя била просто игра. За маите била нещо като мистериална игра, известна и като миракъл^[2] през Европейското средновековие. Топката въплъщавала слънцето и сменящите се сезони, а играчите били богове, които се сражавали едни срещу други за контрол върху небесата. Играта на топка е централна част от разказа за Героите близнаци и от особена важност за Господарите на Шибалба. Пирамидата сигурно е наблизно.

Той се обърна към северния край на дългата падина.

— Вероятно е в тази посока.

— Не би ли трябвало да се вижда оттук? — попита Ейнджъл.

— Мога да се покатеря на някое дърво, за да огледам — предложи Боунс.

— Никое от дърветата наоколо не може да издържи тежкия ти задник озъби му се тя. — Обаче идеята е добра.

Мадок поклати глава.

— Ако тук има пирамида, съмнявам се, че ще може да я видите, освен ако не се спънете в нея. Просто ще стигнем до края на игрището за топка.

Върза въже за спускане около стелата, която се извисяваше над игрището, основно заради Бел. След това се спуснаха един по един, за да се присъединят към Боунс на дъното на падината. Джунглата беше погълнала игрището заедно с останалата част от града, затова напредваха със скоростта на ледник и не след дълго Мадок забеляза как сенките започват да се удължават, докато слънцето се спускаше на западния хоризонт. Знаеше, че базовият лагер е съвсем наблизно, но да ходиш по този път в тъмното определено щеше да е пълна глупост. Вече имаха близка среща с местната фауна, а змиите бяха само част от

многого създания, които биха могли да им причинят всичко от болезнено ухапване или убождане до смъртоносна рана. Повечето от животните предпочитат да избягват срещата с хора, но в тъмнината и една погрешна стъпка можеше да се окаже гибелна. За Мадок обаче по-голяма грижа представляваха ягуарите, които обикаляха из джунглата. Големите котки със своите пословично силни челюсти, способни с едно стискане да трошат корубите на костенурки и черепите на каймани, можеше да не избягат от тях, а да ги проследят като плячка в мрака. Тъкмо се готвеше да обяви, че се връщат, когато попаднаха на нещо, което приличаше на задънена улица. Точно пред тях се издигаше здрава каменна стена на по-голяма височина, отколкото Боунс можеше да достигне с протегнатата ръка. Мадок отмахна растителността и се показа блок, изсечен от камък.

— Това е сграда обяви Бел, потвърждавайки очевидното. — Може би ограда на двор или основата на пирамида. Трябва да проучим. Ще има или врата, или стъпала, водещи до следващия етаж.

Мадок си погледна часовника. Умният ход беше да се върнат назад и да започнат отново сутринта. Но ако успееш да намерят града преди смрачаване, можеха да продължат да го проучват на светлината от фенерчетата. А откриеха ли някои още стоящи сгради, можеха да ги използват като допълнителна защита срещу хищниците в джунглата.

— Продължавайте да търсите — каза той и подаде мачетето на Миранда. — Боунс и аз ще се върнем, за да съберем базовия лагер.

Никой не възрази на предложението, но когато той и Боунс закрачиха обратно по пътеката, която бяха изсекли в падината на игрището за топка, Боунс изрази една загриженост, която Мадок не беше взел предвид.

— Сигурен ли си, че искаш да прекараш нощта в Града на Сянката?

Мадок го стрелна с кос поглед, опитвайки се да прецени дали приятелят му е истински стреснат, или просто се закача.

— Знаем. Прилича на сцена от филм на ужасите.

— Човече, мислиш си, че се бързиш? Градът на Сянката, Господарите на смъртта? Маите, които са построили това място, се изчезнали безследно. Като... — Той щракна с пръсти. — Пуф и вече ги няма. Ами ако Господарите на смъртта са били извънземни? Или

трансизмерни създания? Това би могло да бъде тяхното... Знам ли: космодрум или портал към родното им измерение?

— И чак сега ти хрумва това? Ако Бел е прав, през последните няколко часа сме били в града.

— През деня няма проблем. Лошите неща се случват само през нощта.

— Кой да си помисли, че те е страх от тъмното? — възкликна Мадок. — Честно казано, повече ме тревожат обикновените земни създания.

— Имаш предвид Змийските братя? Мислиш, че знаят за това място?

Мадок изобщо не беше имал това предвид, но реши да отговори на въпроса.

— Не мисля, че някой е стъпвал тук поне от петстотин години. Ако знаят за него, не го посещават, по-вероятно е да защитават просто легендата. Мисля, че също търсят мястото.

— Което означава, че могат да се появят по всяко време.

Мадок сви рамене.

Кейси им беше предоставила два деветмилиметрови полуавтоматични пистолета „Зиг Зауер Р226 TacOps“, шест пълнителя с по двайсет патрона и кутия с резервни муниции. Беше достатъчно, за да се справят с горски хищник, стига да бъдат предупредени навреме. Но не стигаше, за да се справят с екип от хора, въоръжени с автомати. Това беше положението, независимо дали им харесва или не. И все пак щяха да се справят с всичко, защото това им беше работата.

А ако се наложеше да се сражават, каменните стени на града щяха да им предложат много по-голяма защита, отколкото тънките найлонови стени на техните палатки.

Събраха оборудването и поеха по пътеката, осъзнавайки много добре, че слънцето вече се е скрило зад върховете на дърветата. Долу в падината на игрището за топка мракът се сгъсти до степен, че Мадок и Боунс трябваше да изровят своите светодиодни фенерчета. Това решение беше свързано в по-голяма степен с желанието им да държат нощните хищници настрана, отколкото да си осветяват пътя. Освен това така щяха да предупредят останалите за своето приближаване. В отговор им светнаха с фенерче, за да им укажат посоката. Когато

стигнаха до стената, намериха Ейнджъл и Миранда усмихнати победоносно.

— Мадок, момичетата изглеждат прекалено щастливи — каза Боунс с театрален шепот. — Може би трябваше да ги разделим.

Ако някоя от тях беше чула тази не толкова мила закачка, така и не го показва.

— Пирамида е — обяви Ейнджъл, която повече не можеше да съдържа вълнението си. — Освен това открийме как да влезем вътре.

---

[1] Играч в Националната футболна лига на САЩ, който имал обичай да коленичи, за да се помоли на господ преди мача. Погнат от левичарската преса за това. — Б.пр. ↑

[2] Реална или измислена история, деянията и страданията на някой светец. — Б.пр. ↑

16.

Мария гледаше втренчено непрозрачната полиетиленова стена, питайки се дали да не се опита да я пробие. Имаше отчаяна нужда да мине през препятствието, да започне да се движи, макар да нямаше и най-малка представа къде трябва да ходи и защо.

Всъщност това не беше вярно. Знаеше защо.

Първо започват да бродят.

Знаеше, че това предстои, дори преди да осъзнае, че старата жена, която срещна на планинския път, беше заразена. Когато влезе в къщата, за да прецени състоянието на четиримата критично болни пациенти, го направи с ясното съзнание, че колкото и да е внимателна, тя също може да се зарази. Но това беше риск, който пое с охота. Гледаше на себе си като на войник, който воюва не с хора, а с микроскопични врагове, и беше готова да пожертва себе си, за да спаси другите.

И се беше пожертвала.

Изпитваше хлад — сигурен признак, че треската ѝ се усилва, но най-издайническият симптом беше натрапчивото желание да се движи. Не безцелно бродене, както предполагаша селяните, а съкрушително желание да крачиш в определена посока. Подобно на навигационната способност на мигриращите птици.

Независимо дали желанието беше съкрушително или не, тя успя да направи само три крачки. Така се озова пред стерилните пластмасови стени на своята затворническа килия. Макар никога да не беше виждала подобно помещение, освен във филмите, разпозна какво е предназначението на малкото пространство: изолационно помещение за IV ниво на биобезопасност.

Войниците, предположи, че са такива, я бяха взели заедно с останалите видимо болни пациенти — десетина-дванайсет души, включително тримата, които Мария беше наблюдавала. Всички бяха настанени в импровизирано изолационно отделение — полиетиленово фолио, съединено с дебели лепенки — на борда на един от

хеликоптерите. Мария предположи, че вече е минал един цял ден, но не можеше да каже със сигурност. Откакто слезе от хеликоптера, не беше виждала слънцето. След кратък полет бяха слезли в затворен хангар. Не мислеше, че са стигнали твърде далече. Не повече от няколкостотин километра, но освен че се намираше в изолационно помещение за IV НББ, нямаше представа къде са в момента.

По някакъв начин обаче знаеше посоката, в която трябва да поеме.

Освен това знаеше как ще свърши това.

Някакво бръмчене я разсея и поне засега разруши странната омая, която я беше обхванала. Поне временно. Знаеше, че това е сигналът, че някой се готви да мине през вратата и че тя трябва да легне в леглото по незаплашителен начин. Бяха ѝ казали, че ако не се подчини, ще я вържат за леглото с ремъци.

Тя обърна гръб на стената и се просна по гръб на леглото, но почти веднага почувства как се изправя, сваля крака от болничното легло и се обръща по посока на стената.

— Не — каза си и стисна парапета на леглото, за да остане на място.

Вратата се отвори със съскане и някой влезе. Не видя веднага лицето на този човек. Не и докато не успя да свърже шланга за въздух на костюма си с вентила близо до вратата. Беше младият мъж, който беше идвал и преди да ѝ вземе кръв и да провери жизнените ѝ показатели. Тогава ѝ беше казал само няколко думи на накуцващ испански — вероятно не беше неговият роден език — и отказа да я погледне в очите и да отговори на въпросите ѝ.

Това се беше случило няколко часа по-рано, преди да я обхване натрапчивото желание да върви.

— Американец ли сте? — попита тя на английски.

Младият мъж се стегна малко при този въпрос.

— Говорите английски?

— Да. Казвам се Мария.

— Моля, легнете на леглото. Трябва да проверя вашите жизнени показатели и да ви взема още кръв.

— Вече я имам — изстреля тя. — Болестта. Показвам първите симптоми.

Младият мъж в скафандъра не беше изненадан от тази новина, но държеше главата си наведена, за да скрие лицето си, докато слагаше маншета на апарата за измерване на кръвно налягане около десния ѝ бицепс.

— Мога да ви помогна — продължи тя.

Той го стегна и включи монтирания на стойка електронен сфигмоманометър. В продължение на няколко секунди единственият шум в помещението идваше от бръмченето на апарата. Мария мълчеше и лежеше неподвижно, защото знаеше, че иначе може да повлияе върху точността на измерването. Когато машината приключи, тя погледна резултатите.

Систоличното ѝ налягане беше малко по-високо от нормалното. Както и пулсът.

Младият мъж започна да освобождава маншета.

— Нека ви помогна — повтори тя. — Аз съм лекар. Мога да ви казвам какво се случва с мен. Зная, че за мен е твърде късно, но мога да ви помогна да намерите лекарство. Моля, позволете да ви помогна!

Мъжът продължаваше да избягва погледа ѝ, но последвалите му движения бяха колебливи, сякаш той се бореше със своя неустоим вътрешен подтик.

— Става дума за някакъв вид плесенна инфекция, нали? — Тя продължи да говори, като се надяваше нейното показно сътрудничество да проникне някак през бариерите, които ги отделяха. — Това отговаря на повечето от симптомите, но е невероятно агресивна. Изглежда се пренася чрез кожен контакт, но въздушно-капковият път също е възможен. Не мисля, че в ранната фаза е заразна. Първият симптом...

Гласът ѝ заглъхна тук, защото знаеше, че диагностицира своето терминално състояние.

— Първият синдром е подтик да станеш и да ходиш. Не зная как другояче да го опиша. В момента се боря с него. Все едно мозъкът ми казва, че искам да го правя. Мисля, че инфекцията въздейства на допаминовите рецептори. Логично е, нали?

Младият мъж пхна термометър в устата ѝ, принуждавайки я да млъкне, но тя отново не се възпротиви. След няколко секунди уредът изпиука, сигнализирайки, че е свършил с измерването на телесната ѝ температура.

— Имам треска, нали?

Нямаше отговор.

— В момента се чувствам, сякаш имам 37 градуса... или 100 градуса по Фаренхайт — добави тя, съобразявайки, че ако е американец, вероятно не познава градусите по Целзий. — Очите ми кървясали ли са? Мисля, че друг ранен симптом е капилярната пропускливост. С една дума, ще развия петехия^[1]. Разпространява се чрез контакт със заразената кръв и може би други телесни течности. Аерозолирана кръв от кашлянето. След малко вече няма да съм с бистро съзнание.

Младият мъж избута настрана стойката с диагностичната апаратура и се обърна да си ходи.

— Моля — настоя тя отново, — нека ви помогна.

Мъжът разкачи въздушния шланг и протегна ръка към вратата, но преди да натисне бутона, за да я отвори, се обърна и се изправи с лице срещу нея. Устните му се раздвижиха, но тя не чу звуците. Тогава той си пое дъх и заговори по-високо:

— Дъг. Казвам се Дъг. Мария, ужасно съжалявам!

След това бързо се обърна, отвори вратата и излезе, без да поглежда назад.

Дъг Симпсън се помаиваше под дезинфекционния душ, сякаш силните химикали можеха да отмият вината, която изпитваше. Скафандърът не позволяваше на разтвора да стигне до кожата му, точно както държеше навън микробите в помещенията на пациентите, но не осигуряваше защита от болката да гледаш как умира друг човек.

Душът беше част от многостранните правила за биобезопасност, които трябваше да предотвратят излизането на инфекциозни агенти от лабораторията и да се разпространят по света. Въпреки тези предпазни мерки неведнъж смъртоносни патогени бяха успявали да се измъкнат от институции с най-високата степен на биобезопасност — IV. Тъй като това беше частна лаборатория, която работеше извън правителствения контрол, бяха добавени допълнителни защитни мерки, включително автоматизирана система за дезинфекция, която щеше да се задейства при пробив в защитата и да почисти

помещенията. Например, ако някой се опита да излезе от въздушния шлюз, преди дезинфекцията душ да завърши своя цикъл.

След пет минути потокът химикали премина в душ с дестилирана вода, която отми всички следи от разяждащите дезинфектанти. Натискът на душа залепи студения скафандър върху влажната му кожа и я охлади.

Какво изобщо правя тук, помисли си той. Няма да мога да помогна на Мария и останалите.

Бяха починали още няколко пациенти. А тези от селото, които като Мария не бяха показали симптоми на заболяването, сега започнаха да ги развиват. Кървяха очи, треска и този странен импулс да се движат.

Мария беше права отчасти. По някакъв начин заболяването завладяваше централната нервна система, като караше жертвите на заразата да започнат да вървят. Вероятно това беше някаква революционна адаптация за разпространение на патогена. Познаваше подобен пример в природата — *Ophiocordyceps unilateralis* — така наречената „зомбирана плесен“, която караше заразените мравки незабавно да се изкатерят по най-близкото дърво и да захаят в мъртва хватка някое листо, докато не настъпи действителната им смърт. След това плесента достига зрялост в леша на мравката и разхвърля спорите си по земята под дървото.

Мисълта какво ще се случи скоро с Мария му докара позиви за повръщане. Тя беше част от контролната група, което означаваше, че дори по някакво чудо да успеят да намерят правилното съчетание от терапии, за да излекуват страдащите пациенти, няма да бъде спасена. Когато, ако изобщо, намерят този лек, тя щеше да бъде в твърде напреднал стадий, за да успеят да я спасят.

Мястото на пациентите беше в истинска болница — Медицинския изследователски център на Армията на Съединените щати в Рестън, или може би в някоя от институциите на Центъра за контрол и превенция на заболяванията (ЦКПЗ), но не и тук, в частната болница, собственост на биотехнологична фирма. Онова, което Алекс го караше да прави, беше ненормално. Освен това много неетично.

Дори още по-лошо: вероятно беше престъпно.

Знаеше, че неговият началник се ползва с име на човек, поставящ печалбите над всичко. Дори над обикновената човешчина.

Алекс беше импулсивен, отмъстителен като своя легендарен баща и напълно лишен от съчувствие. Беше нахлул в зоната на заразата и докарал болните в неговото мобилно изолационно отделение с НББ IV не за да спаси живота им, а за да има само той контрол върху лечението, ако накрая бъде открито. Ако заразата някога се разпространи, правителствата по цял свят щяха да му платят каквато и надута цена да им поиска за лекарството.

Алекс наричаше това действащ капитализъм и Симпсън се беше опитал да убеди сам себе си, че е прав. Никаква сума пари обаче не можеше да премахне срама, който изпитваше сега.

Той закрачи към кабинета си, като се питаше на кого да се обади първо: на ЦКПЗ? Или на ФБР?

Кой има юрисдикция тук?

Светлината на въздушния шлюз се промени от червено в бяло, сигнализирайки, че е безопасно да излезе, но когато отвори вратата, го побиха хладни тръпки. Алекс беше там, седнал зад едно неизползвано бюро срещу склада за медицински работни облекла, вдигнал крака на плота му.

— Дъг, отне ти много време.

Симпсън зяпна за миг, накрая успя да кимне.

— Бях просто... с пациентите. Ъ... обектите.

— Така и предположих. Позволих си да прегледам данните, които си събрал досега. Трябва да кажа, че съвсем не съм доволен от резултатите. Това трябваше да е фасулска работа.

Симпсън си пое дъх.

— Господин... Алекс... мисля, че подходяме към това погрешно.

Алекс присви очи и го изгледа със студен змийски поглед.

Това ли мислиш?

— Искам само да кажа... има други агенции с ресурси, каквито ние не притежаваме. Трябва да прехвърлим това на някой друг. Зная какво ще кажете. Че няма печалба, ако нещата се правят по този начин, но... — Симпсън поклати глава отчаяно. — Някои неща са по-важни от парите.

Алекс свали рязко краката си от бюрото на земята. Посочи с пръст Симпсън.

— Точно така. Дъг, виждам, че си човек по мой вкус. Може би е време да те включа в един малък проект, по който работех напоследък. Наричам го „Светлина и Сянка“. Той ще промени света.

---

[1] Точковиден кръвоизлив. — Б.пр. ↑

17.

Мадок светна с фенерчето в тъмната ниша. Каменните блокове, образуващи отвора, бяха частично изместени от местата си от корените на растенията. Но по ирония на съдбата растенията, изглежда, бяха единственото, което предпазваше постройката от пълното ѝ превръщане в руина. През отвора се виждаха неравни каменни стълби, които се спускаха в мрака.

— Мислех, че стъпалата на пирамидата се изкачват — подхвърли Боунс.

— Това е Градът на Сянката — отговори Бел, все едно това обяснява всичко. — Подземният свят е отдолу.

— Тук нормалните правила не важат — добави Ейнджъл.

Боунс изръмжа в отговор.

— Наистина ли мислите, че това е входът към Шибалба? — попита Мадок.

— Това подсказва моето проучване, но не бива да забравяш, че легендите не трябва да се приемат буквално. Шибалба може да се окаже някоя свещена крипта, съдържаща останките на хората, почитани като Господарите на Шибалба. — Бел се опитваше да омаловажи откритието, но Мадок предположи, че се надява на нещо много повече от една стара крипта.

— Има голяма вероятност — каза той на глас — да намерим някой наводнен проход. Ако имаме късмет.

— А ако нямаме?

— Срутване. — Мадок сви рамене. — Има само един начин да разберем със сигурност. Предполагам, че няма да мога да ви убедя да останете тук, докато ние с Боунс проверим.

Беше се надявал, че Ейнджъл ще приеме предложението. Със сигурност промъкването с него през тъмни, мухлясали пещери беше изгубило всякаква привлекателност за нея. Ако Ейнджъл останеше тук, може би Миранда щеше да направи същото. Знаеше обаче, че Бел не би останал, особено след като проучването не изискваше никаква

техническа експертиза. А където отидеше Бел, дъщеря му със сигурност щеше да го последва.

— Не? Така да бъде. Основните правила: не вървете твърде близо един до друг. Внимавайте къде стъпвате. Бъдете нащрек през цялото време. Ако ви кажа да спрете на място или да се обърнете и да бягате към повърхността, ще изпълнявате, без да задавате въпроси.

След като всички потвърдиха с кимване съгласието си, той мина под измествения трегер и тръгна напред, плъзгайки лъча на фенерчето насам-натам.

Въздухът в спускащата се надолу шахта беше значително по-студен и не миришеше толкова лошо, колкото човек би предположил предвид обстоятелствата. Усещаше се лек землист мирис, а не очакваната воня на разложение. Мадок прие това като обнадеждаващ знак, че шахтата не е наводнена, нито е леговище на прилепи или други горски създания. След няколко крачки корените и другите растения изчезнаха и се видя здрава зидария без изменения. Шахтата беше достатъчно широка, за да могат да крачат двама един до друг, така че Мадок взе Бел отпред, за да върви до него. Остави Ейнджъл и Миранда да ги следват, а Боунс в ариергарда. Фенерчетата осветяваха добре един район от около десетина метра пред тях, разкривайки влажни каменни стъпала, но нищо друго забележително.

Мадок знаеше, че се намират доста под равнището на местните подпочвени води, което означаваше, че строителите на пирамидата са успели да намерят начин да поддържат подземните помещения повече или по-малко сухи. Точно се готвеше да попита Бел за това, когато осъзна, че археологът тихичко брои стъпалата.

Отчетливо чу другият да казва:

— Четиресет и седем.

Четиресет и седем стъпала, всяко около дваайсет сантиметра. Това правеше общо десетина метра дълбочина.

— Още няма пълзящи гадини — подхвърли Боунс. — Това е добър знак.

— С тия приказки може само да ни навлечеш лош късмет — обади се Ейнджъл. — Млъквай, да не те метна надолу по стъпалата.

— Иха, можеш да го превърнеш в игра. Например боулинг за Мадок.

— Хора — измърмори последният, — тук се опитваме да работим.

Бел стигна в броенето до петдесет, после шейсет. След шейсет и петото стъпало стените просто изчезнаха. Там, където преди се издигаха те, сега имаше открито, пространство и непроницаем мрак. Мадок усети, че са стигнали края на спускането, и когато стигнаха до стъпало номер осемдесет, различи плоския под на пещерата на няколко стъпала под тях.

— Деветдесет и едно стъпала — обяви Бел. — Точно както в Чичен Ица. Вероятно има още три стълбища, подобни на това. Всяко — в различна основна посока, и се срещат тук. Като се смята и подът, общо триста шейсет и пет, колкото са дните в годината.

Мадок насочи фенерчето си встрани, но беше твърде тъмно, за да потвърди хипотезата. Различаваше пода обаче, който се състоеше от богато украсени каменни блокове, всеки широк около метър и осемдесет. Отне му известно време да осъзнае, че сенчестите очертания по блоковете са не само гравирани релефи, но дълбоки дупки, издълбани през цялата дебелина на камъка.

— Това обяснява къде отива цялата вода — каза Бел, след като насочи своето фенерче към блока непосредствено пред тях. — Целият под на това помещение представлява огромен дренаж, който отвежда просмукващата се дъждовна вода.

— Една от тайните е разкрита — съгласи се Мадок, макар това обяснение да му се стори непълно. — Къде отива водата след това?

— Може би това не е същинското дъно — предположи Миранда. — Сигурно ще трябва още да повървим.

Мадок плъзна лъча на фенерчето по пода в подножието на стъпалата, насочвайки вниманието си особено към местата, където блоковете се съединяваха.

— Мислите ли, че е безопасно да се върви по тях?

— По-добре накарай Боунс да мине пръв — предложи Ейнджъл.

— Няма проблем — обади се той и се промъкна край сестра си. — Така или иначе ми омръзна да гледам дебелия ти задник.

— Така ли? — намеси се Миранда с нескрит сарказъм. — Сигурен ли си, че него си гледал?

Боунс ѝ се усмихна.

— Може и твоят да е бил.

Без да се колебае, слезе от стъпалото, стъпвайки тежко с единия крак, а след това и с другия върху пищно украсения под.

Мадок се стегна, донякъде очаквайки подът да рухне или от дупките в блоковете да изскочат шипове, но не се случи нищо подобно.

— Изглежда безопасно — каза той и предпазливо се придвижи до Боунс. — Въпреки това внимавай.

— Виж — каза Бел и тръгна да прекосява пода, все едно не беше предупреден. Беше насочил фенерчето си към огромна каменна скулптура, която се издигаше точно в центъра на помещението.

Мадок също насочи фенерчето към скулптурата — познатата глава на влечуго със зейнала челюст, гледаща право в стълбището вдясно от тях.

— Прилича на статуята в Чичен Ица. Онази в основата на Замъка.

Провери накъде гледа, след това се обърна в тази посока.

— Ние дойдохме от запад, което означава, че статуята гледа на юг.

— Интересно — каза Бел, — фигурата в Замъка гледаше на запад, но досега югът постоянно е бил преобладаващата основна посока. — Той плесна с ръце. — Върху диска пишеше, че ще намерим входа към Подземния свят при Пастта на змията. Изглежда, че трябва да го приемем буквално.

Мадок се приближи към статуята, за да я огледа отблизо. Пространството в пастта беше достатъчно, за да застане в нея, което със сигурност беше направено преднамерено. Задната част на зейналата паст представляваше сенчест отвор с диаметър около шейсет сантиметра. Дупката се извиваше надолу и изглежда продължаваше извън обсега на фенерчето му.

— Предполагам, че трябва да влезем там.

Боунс сложи ръце на кръста си.

— Виж, винаги съм готов да пъхам големия си нос, където не му е мястото, но мисля, че трябва да обясня очевидното. Подземният свят е задгробният живот. Мястото, където отиваш *след живота*. Маите са правели човешки жертвоприношения. Така... мисля, че трябва да го обмислим. Преди да позволим да бъдем погълнати от Пастта на пъкъла.

— Прав е — подкрепи го Миранда.

Мадок се вторачи в нея, очаквайки тя да превърне тревогата на Боунс в зла закачка, но за негова изненада, Миранда не го направи.

— Татко, намерихме Града на Сянката. Ти беше прав, а другите грешаха. Важно е откритието. Затова хайде да се върнем в цивилизацията и да съобщим на света за твоето откритие. Няма нужда да поемаме още рискове.

Бел поклати глава.

— Не мога да си тръгна, без да разбера какво има там долу.

— Съгласен — включи се Мадок, преди Миранда да успее да възрази. — Кейси няма да бъде тук преди утре сутринта. Мисля, че знам начин да погледнем, преди да скочим вътре.

Пет минути по-късно се бяха събрали около таблета на Бел, гледайки видеозаписа на живо от камерата на Миранда. Тя вече не беше закачена на челото ѝ, а се плъзгаше надолу по каменното гърло на скулптираната змия, вързана за края на едно от алпинистките въжета заедно с едно от фенерчетата.

Само след няколко метра шахтата стана вертикална, а след това без предупреждение екранът потъмня.

— Изгубихме интернет сигнала! — предположи Миранда.

— Не мисля — каза Мадок и посочи индикатора, показващ силата на сигнала.

— Причината да не можем да виждаме е, че няма нищо за гледане. Под нас има друго открито помещение, но светлината е прекалено слаба, за да го освети. Боунс, колко навътре сме влезли?

— Около три метра.

Боунс продължи да спуска въжето в змийската паст, измервайки напредъка с участъци от трийсетина сантиметра. Мадок държеше под око индикатора за силата на интернет сигнала. Колкото повече се спускаше камерата, толкова по-слаб ставаше сигналът и при дълбочина от шест метра изобщо прекъсна.

— Продължавай — каза Мадок.

Боунс кимна, но след няколко секунди спря.

— Струва ми се, че сме стигнали до дъното. Седем метра и половина.

След това нави обратно въжето без никакви затруднения. Камерата и фенерчето работеха нормално, по тях нямаше следи от повреди. Преглеждането на записа не показва нещо ново. Единствената

разлика беше, когато към края на пътуването на камерата фенерчето освети пода на другото помещение. Светлинният лъч се бе отразил в дузина малки точки, все едно беше покрит с натрошено стъкло.

— Там долу има нещо — каза Миранда, връщайки записа назад за повторно гледане. — Но не мога да кажа какво е.

— Изглежда безопасно — каза Мадок. — Ще се спусна, за да видя какво е.

С въжето, вързано за проверената в практиката швейцарска алпинистка сбруя, Мадок се спусна в гърлото на змията с краката напред, а Боунс го подсигурирваше.

— Уф — изстена престорено той. — Не искам повече да чувам приказки за моите килограми.

— Мускулите тежат повече от сланината — обади се Мадок, който се включи в шегата, но гласът му прозвуча странно в тесния тунел и така съсипа опита му да подобри настроението на групата.

След няколко секунди спускане изскочи от шахтата и се оказа увиснал във въздуха на около шест метра от пода на долното помещение. То беше не по-малко от горното, стените бяха извън обсега на фенерчето му, но поне можеше да вижда пода под себе си. Беше украсен с пищни изсечени в камъка мотиви, подобни на дупките, пробити в каменните плочи горе. Но тези дупки не бяха празни, а пълни с нещо, което отразяваше лъча на фенерчето в странна игра на светлина и сенки. Приличаше на асфалт, инкрустиран с диаманти. Единствената неукрасена част беше квадрат с размери метър и двайсет, който се намираше точно под него.

Той рапелира надолу, докато краката му не достигнаха пода и леко го докосваха. След това освободи въжето и стъпи с цялата си тежест на ходилата.

Внезапно подът изчезна.

Мадок залитна, хвана се за въжето и се хвърли към украсената част от пода. Фенерчето се изплъзна от ръката му и падна надолу, осветявайки някакво движение. Нещо излизаше от пода... Не, не нещо, а неща. Хиляди неща с блестящи черни черупки и опашки, завършващи с връхчета, подобни на куки. Те се втурнаха към него, докато падаше.

Подът на помещението беше покрит със скорпиони.

18.

Първите хиляда лемпири осигуриха много гуаро на Родриго и течната увереност, която му беше нужна, за да обоснове своя отказ да покаже на Ектор къде Диего най-вероятно беше скрил Черното куче. Но след като изпи и остатъка от къоравото, което удари, имаше причина да съжالياва за това си решение. Не можеше да си спомни мотивите за тази си сдържаност, ала в едно беше сигурен: Ектор беше готов да му даде 2000 лемпири само за да поговорят за това. Със сигурност можеше да предложи много повече.

Освен това не се налагаше да го води непременно до скривалището на Диего. Имаше толкова много други стари руини, които можеше да му покаже. Ектор нямаше да усети разликата, а ако започне да се оплаква... ами джунглата е опасно място. Там може всичко да се случи.

Родриго стана от столчето си, оставяйки банкнотите до празната бутилка, и се помъкна към вратата. Не можеше да си спомни дали Ектор спомена къде ще отседне, но това нямаше значение. Паласиос беше малко селище, където имаше само няколко хотела. Щеше да намери богатия чужденец.

Залитна навън в сумрака на настъпващия здрач, ревейки с пълни гърди:

— Ектор, курвенски сине, ще те заведе до Кучето!

Единственият отговор, който получи, беше тишина. Улиците бяха пусти, не се виждаха нито коли, нито пешеходци.

Родриго се обърна надясно и тръгна, мерейки тротоара от единия до другия край. Успяваше някак да остане на крака, но движението накара червата му да закуркат. Щом зави в тъмната уличка зад пивницата, се преви и повърна поток от кисела жлъчна течност.

Облекчението настъпи почти на мига. Усети главата си по-ясна, гаденето се превърна в далечен спомен. Изкашля се и изплю хрчка горчива флегма, след това напълни дробовете си и килна глава назад.

— Ект...

Някой или нещо го стисна за рамото и го дръпна толкова рязко, че го повдигна във въздуха. Зъбите му се блъснаха в устата и усети вкуса на кръв, защото си прехапа езика. Замята се, опитвайки да се освободи от своя похитител, но хватката беше прекалено силна и не успя да стъпи на краката си, за да има опора. Уличката беше обгърната в мрак и той едва различаваше очертанията на своя нападател. После се показа слаба светлинка в далечината. Родриго осъзна, че това е вътрешното осветление на автомобил и на сумрачната му светлина успя да зърне своя противник.

Крачеше като човек, но вместо кожа имаше зелени и черни люспи на гущер или горска усойница.

В колата чакаха още двама хора змии.

Родриго отвори уста, за да изреве отново, но преди да успее, в главата му избухнаха светлина и болка и той изгуби съзнание.

Отдихът от съзнанието беше кратък или поне така изглеждаше. Събуди се от звука на барабани, които отмерваха монотонен ритъм, съпроводен от пронизителни флейти. Шумотевицата усили болката, която беше стиснала като менгеме черепа му. Болка, която на равни части беше резултат от прекаляването с гуаро и леко сътресение от удара с палка, нанесен му от единия човек змия.

Знаеше, че са обикновени хора, че люспите са само нарисувани върху голите им тела, но това не му донесе утеха.

Отвори очи и ги видя отново. Танцуваха около него на яркочервената светлина на факли, пеейки на език, който звучеше като старото наречие чорти, все още използвано в някои затънтени села.

Хората змии свиха кръга, разтърсиха над него дрънкалки, после се отдръпнаха, когато над него се появи друга фигура. Тя носеше пищна маска, украсена с ярки пера.

Гласът, който долетя изпод маската, беше суров, но определено женски. Думите звучаха като древна молитва, призоваваща дявол от ада.

След това маскираната фигура стрелна ръце нагоре и излая команда. На мига шумът секна.

За миг тя остана неподвижна като статуя, а изрисуваната ѝ кожа сякаш потръпваше на трепкащата светлина. В дясната си ръка стискаше черна кама, която приличаше на дълъг чиреп строшено

стъкло. В този момент свали ръце, вдигна маската от двете страни и откри истинското си лице.

Беше красива по екзотичен и леко плашещ начин. Върху мургавата кожа на лицето ѝ имаше пръснати лунички, а дългата рижа коса беше срасана назад, откривайки челото ѝ. Около врата си носеше навита змия. Главата ѝ с формата на стрела сякаш се движеше, но той знаеше, че тази зрителна илюзия се дължи на трепкащата светлина. Жената дишаше тежко, сякаш изтощена от ритуалния танц, но след като го гледа само няколко секунди, заговори:

— Днес в пивницата говори с един човек. Какво му каза?

Въпросът изненада Родриго почти толкова силно, колкото фактът, че жената, маскирана като древен демон, говори напълно разбираем испански.

— Аз... искаше да купи от мен реликви. Нищо не съм му казал.

— Защо е сметнал, че можеш да му покажеш реликви?

— Защото с това се занимавам. Търся реликви в джунглата.

— Какво му каза?

Родриго нищо не скри. Историята се изля от устата му като повърнатото преди малко. Откритието на Диего, проклятието, идването на войниците със скафандри, смъртта на селото и огънят, който последва.

Известно време жената слуша внимателно, но след това с едно махване на ръка го застави да млъкне.

— Каза ли на мъжа, къде може да намери Ел Гия?

— Не разбирам...

— Онова, което наричаш Черното куче.

— Не. Не знам къде го е скрил Диего.

Тя присви очи, сякаш искаше да проникне в душата му.

— Лъжеш.

— Не лъжа. Заклевам се.

Тя се наклони към него и лицето ѝ се доближи само на няколко сантиметра от неговото. С крайчеца на очите си забеляза, че нещо се движи.

Змията. Значи е жива!

Между тях се появи главата на усойницата с формата на стрела, а разцепеният ѝ език се показваше и прибираще от устата, изследвайки въздуха.

— Разкажи ми всичко!

— Вече го направих — изплака Родриго, а по лицето му започнаха да се стичат сълзи.

— Тогава го повтори!

В зората на двайсети век — започна Алекс, — световното население е 1,6 милиарда. От 1800 до 1900 година нарастването му е само половин милиард. Сто години по-късно е вече шест милиарда. През 2011 станахме седем милиарда, а днес сме над седем и половина. Населението на развитите държави застарява и раждаемостта му е ниска. Обаче развиващите се нации в най-провалените държави, където бедността е ендемична и почти няма здравеопазване, имат астрономическа раждаемост. По консервативни оценки още преди края на века ще бъдем над десет милиарда. Десет милиарда души, Дъг. Още три милиарда души, борещи се за ресурси, които вече са твърде оскъдни, за да задоволят нашите нужди. Това е невъзможно.

Симпсън преглътна нервно. Усети гадене, докато Алекс изстрелваше числата. Заключение, към което го подтикваше, изглеждаше неизбежно.

— За... отстрел ли говориш?

Отговорът на Алекс последва твърде бързо:

— Дъг, ние сме във фармацевтичната индустрия. Това решение трябва да вземат политиците. Но не за това говоря. Дъг, ти си биолог. Какво се случва, когато даден вид надхвърли естествения баланс?

Ами... обикновено започва измиране. Твърде много консуматори, а няма достатъчно храна. Популацията рухва.

— Точно така. Но измирането може да причини и нещо друго, особено когато вид, подобен на нашия, придобие уменията да променя своето поведение, за да увеличи снабдяването си с храна. Случвало се е и преди. През XIV век Черната смърт унищожаваше шейсет процента от населението в Европа. Болестта се разпространява бързо, защото населението е струпано в градове и хората са зависими едни от други заради занаятчийската и търговска специализация. Точно както нас, само че населението е в порядъка на милиарди. Днес пандемично заболяване, подобно на Черната смърт, ще се понесе над земята като светкавица.

— С тази разлика, че ние можем да лекуваме чумата.

Алекс кимна.

— Да. Засега. Но нарастването на населението води след себе си нарастващата вероятност от появата на устойчиви на лекарствата разновидности на бактериите. Вируси като инфлуенцата мутират по-бързо от нашата способност да разработваме ваксини. А плесенните инфекции, подобни на тази, която ние изследваме, са най-лоши от всички. Възможно е вирусите и бактериалните агенти да бъдат съдържани с карантинно управление и стерилизиране, но плесенните спори могат да бъдат носени от вятъра или да лежат с векове латентни. Като змии, които спят в тревата.

Запознат ли си с хитридиомикозата? Това е гъбично заболяване, което предизвиква опустошение сред световната земноводна популация. Сред някои видове жаби е сто процента смъртоносно. Представи си, че нещо подобно стане преносимо между човешките популации и се разпространи сред населението на Пекин или Мексико Сити. Освен това гъбичните заболявания често се проявяват като вторични заболявания сред хора, чиято имунна система е вече изложена на риск от СПИН или недохранване.

Той махна пренебрежително с ръка.

— Разбира се, не ти казвам нещо ново. Откриването на лекарства, които още не съществуват, е нашата мисия донякъде. Ние сме героите, които се борят срещу чудовищата микроби.

Симпсън отново преглътна.

— Каза „Сенки и светлини“. Това го кара да звучи така, сякаш има и тъмна страна.

Алекс му отговори със студена усмивка.

— Всъщност казах „Светлина и Сянка“. Не можеш да имаш едното без другото.

Той замълча, сякаш искаше да подчертае казаното.

— Древните май наричат гъбичния агент, който ти сега изследваш, „сянка“. *Maldición de la Sombra* — Проклятието на Сянката. Или поне така ми каза Карина. — Той килна глава настрана. — Запознах ли те с Карина? Очарователна жена.

През десети век Сянката почти изтрива от лицето на земята древната империя на майите. Според легендата двама храбри войни

намерили лек в някаква пещера. Смятам, че ако този лек не е бил намерен. Сянката е щяла да погълне света.

— И ме караш да имам вземане-даване с нея? — изстреля Симпсън. — Заболяване, което би могло да убие всички? Чуваш ли се какво твориш?

Алекс поклати глава.

— Дъг, пропускаш главното. Важното е, че лек може да бъде намерен. Карина замина, за да опита да намери пещерата с лекарството, но ние двамата сме учени. Вярвам, че ти ще я изпревариш. И тогава ще контролираме и двете: Сянката и лекарството — Светлината.

— Контролираме? — повтори невярващо Симпсън.

— Дъг, това е просто добър бизнес. Когато онези маянски войни се върнали с лека, започнали да ги почитат като богове. Защо ние да не получим малко печалба?

— А онази история за световното население? Защо ми я разказа?

— Защото е малко като в старата мъдрост: „лекарството може да е по-лошо от болест“. Сянката ще има роля в бъдещето на нашия вид. Тя е начинът природата да възстанови равновесието. Ако равновесието не бъде възстановено, може да се появи нещо много по-лошо от Сянката. Нещо, за което нямаме лек.

— Ти каза „контролираме“. Сянката и светлината. Планираш да стовариш това заболяване върху света? — Щом го каза, веднага съжали, че го беше направил. Ако Алекс беше готов да децимира човечеството, със сигурност не би се поколебал да „изчезне“ един опак учен.

Алекс обаче само поклати глава.

— Каква печалба има в това? А и кой съм аз, че да решавам съдбата на хората? Не, вероятно ще извадя Сянката на свободния пазар. Все някой ще плати. Вероятно някой луд дребен диктатор като онзи мазен тип в Северна Корея. И щом тип като този се сдобие с нея, всички ще поискат да я имат. Ще поискат и лекарството, а тогава ще можем да обявим каквато си пожелаем цена.

— Някой ще я използва — каза Симпсън. — Ще излезе в света и ще умрат хора. Милиони хора, които не могат да си позволят лекарството.

Алекс сви рамене.

— Всички все някога ни чака смърт. А по този начин ще можем да спасим планетата. Той направи кратка пауза. — Дъг, не се тревожи. Разбира се, че моите верни хора първи ще бъдат ваксинирани срещу заразата.

Той остави загатването си да увисне във въздуха.

— Вярвам, че скоро ще намериш лекарството. Но дори да не успееш, Карина скоро ще открие източника. Имам и друг агент, който работи по въпроса. Всички вероятности са покрити. Затова, Дъг, мисля, че ти предстои да направиш избор. Светлината и Сянката? Или мракът?

19.

Въжето се опъна и спря падането на Мадок на сантиметри над морето скорпиони. Трябваше обаче да стрелне ръце встрани, за да не се завърти и падне по лице сред тях. Един блестящ черен скорпион изпълни зрителното му поле. Беше толкова близо, че трябваше да затвори едното си око, за да го фокусира.

— Боунс — каза той шепнешком. Издърпай ме. Много бавно.

Нищо не последва. Боунс и останалите бяха прекалено далече, за да го чуят.

Трябваше му минута, за да осъзнае това. През същото време установи още нещо: скорпионите не мърдаха.

— Направо не е за вярване — прошепна той, въздишайки с облекчение.

Обаче това не беше напълно вярно. Телата на паякообразните, които покриваха пода под него, не бяха истински скорпиони, но и не бяха продукт на неговото въображение. Бяха удивителни копия с размерите на длан, издялани от лъскаво черно вещество, което отразяваше светлината и разкриваше заострени като бръсначи ръбове.

Обсидиан.

Когато отпусна тежестта си върху каменния квадрат, бе задействал някакъв механизъм, чувствителен на натиск, който беше накарал издяланите скорпиони да изскочат от вдлъбнатата част на пода, създавайки така илюзията за жив рояк. Малките фигурки бяха навсякъде, покриваха толкова гъсто пода, че не се виждаше достатъчно голямо място, за да стъпи, камо ли да се спусне внимателно целият.

Не можеше обаче да остане в това положение още дълго.

Изви тялото си бавно, така че да не изгуби равновесие, и хвана въжето. От този ъгъл можеше да различи квадрата гол камък — мястото, където първоначално имаше намерение да се спусне. Беше малко по-нататък от протегнатите му крака. Блокът беше потънал в пода, но само с около петнайсетина сантиметра. Достатъчно в напрегнат момент да извади човек от равновесие. Хвана въжето и

повдигна торса си нагоре, протягайки крака назад, докато не усети под тях повърхността на блока. Подготви се за друг сложен капан, но нищо не се случи. Каменният под остана на мястото си под краката му, когато успя да се изправи и стъпи на него. Дръпна въжето от карабинера, който използваше като десандъор. След това се провикна към другите:

— Долу съм!

Помещението се изпълни с ехо.

— Добре ли си? — чу се леко приглушеният отговор на Боунс, който се провикна в Пастта на змията.

— Да. Задействах някакъв капан и милион издялани скорпиони изскочиха от пода.

Настъпи пауза, после се чу по-слабият глас на Чарлз Бел:

— Скорпиони ли каза?

— Да. Защо? Това важно ли е?

— В „Попол Вух“ пътят за Шибалба прекосява три реки. Първата е пълна със скорпиони.

— Страхотно — измърмори в отговор Мадок. — А другите две с какво са пълни?

— Кръв и гной.

Мадок потрепери неволно.

— Съжалявам, че попитах.

— Много внимавай къде стъпваш — продължи Бел. — Може да са изрязани фигурки, но не бих се учудил, ако жилата им са били потопени в отрова.

Мадок кимна и освети с фенерчето гората от отровни жила. Сега, когато вече не висеше на сантиметри от тях, можа да види пролуки в техните редици, достатъчно големи, за да стъпва в тях, стига да се движи с крайна предпазливост. Въпреки това се поколеба.

Имаше няколко възможности за първата крачка, но той нямаше представа в коя посока да поеме. Вече беше задействал един капан, но почти сигурно имаше още.

Тогава забеляза знак, изсечен в камъка. Приличаше на следа от лапа — издължена и триъгълна, с четири равномерно разположени продълговати пръсти. Всички сочеха напред. Не беше специалист, но много приличаше на следа от кучешка лапа.

— Кучето светкавица води душите в Подземния свят — измърмори той. — Добре, да свършваме с това.

Той протегна крак над замръзналия на място рояк и го спусна толкова внимателно, колкото човек, който се готви да прекоси минно поле. Подметката на туристическата му обувка установи контакт, след това прехвърли и тежестта си върху нея.

Подът остана цял под него и когато напредна, видя на няколко метра по-нататък друга кучешка следа. След нея имаше трета, изсечена малко вляво от останалите.

— Има пътека между тях! — извика той. — Маркирана е със следи от кучешки лапи. Ще тръгна по нея.

— Слизам — отговори Бел.

Мадок чуваше ниски гласове. Миранда и Боунс се опитваха да откажат възрастния археолог от заявеното решение. Знаеше, че няма да успеят, и макар да беше съгласен с тях, разбираше какво значи това за Бел.

Спорът най-накрая бе разрешен и докато Мадок правеше петата си крачка, следвайки пътеката, която изглежда, се извиваше навън от центъра, зърна някой да се спуска по въжето. Не беше Чарлз Бел, а Миранда, която слизаше преди него, за да го осигурява отдолу.

Сега Мадок можеше да вижда края на помещението — каменна стена на около двайсет и осем метра от сегашното му местоположение и на около петдесетина метра от центъра. Той продължи напред, следвайки лапите една по една, завивайки покрай центъра, когато Миранда завърши спускането си.

Пътеката отново го накара да завие. Сега вместо стена лъчът на фенерчето му разкри дълбока сянка, а следите от лапи го водеха право към нея и го отдалечаваха от центъра. Той съсредоточи вниманието си върху онова, което лежеше право пред него. Кучешките следи още не го бяха отвели до задънена улица, но ако Бел беше прав, една-единствена драскотина от някой обсидианов скорпион можеше да се окаже смъртоносна.

Още няколко крачки и той успя да различи брега — края на реката от скорпиони — линия от неукрасени каменни плочи. Отвъд нея се виждаше малко помещение, обгърнато в мрак.

Започна да се поти. Въздухът беше хладен, макар и малко влажен, а той се движеше почти пълзешком. Нуждата от пълно

съсредоточаване обаче беше не по-малко изтощителна от участие в маратон.

Сега можеше да вижда отвъд разделителната линия, но нямаше много за гледане. Широка около метър и осемдесет празнина разсичаше помещението, а отвъд нея имаше друга линия от каменни блокове, успоредна на първата. Празнината му заприлича на изкопан от човешка ръка дренажен канал — буквално река. Зачуди се дали ще я намери пълна с кръв, гной, вода или празна.

Още няколко крачки и получи отговор. Сега каменните блокове бяха само на три метра, а отвъд тях мракът беше настръхнал от остри шипове.

— Мадок!

Викът на Миранда долетя точно в мига, когато се готвеше да направи още една крачка, и го стресна. Той замръзна на място с блъскащо сърце, а кракът му увисна във въздуха над последната редица издялани скорпиони. С усилие на волята се отпусна и няколко пъти си пое дълбоко въздух.

— Да?

— Тръгваме.

Още едно вдишване, след това протегна крак и направи последната крачка. Испита желание да рухне там на място, но вместо това се обърна и плъзна лъча на фенерчето по смъртоносния обсидианов капан.

— Внимавай къде стъпваш!

Миранда откри първия отпечатък на кучешка лапа и насочи лъча светлина върху него.

— Виждаш ли го?

Бел се приведе, опря ръце в коленете си, докато се опитваше да си поеме дъх след рапела, но успя да кимне.

— Следите на Шолот, Кучето светкавица, което ни показва пътя през реката на скорпионите. Миранда, ние успяхме. Намерихме входа за Шибалба.

Миранда не беше толкова въодушевена от откритието.

— Все още съм на мнение, че прибързваме. Намирането не означава нищо, ако не успеем да се върнем със съобщението за него.

— Тя погледна нагоре по дължината на въжето, по което Ейнджъл току-що беше започнала да се спуска. — Връщането по това въже няма да е лесно.

— Пътят към Подземния свят е символичен каза Бел. — Духовно поклонничество, а не буквално спускане в ада. Вероятно няма да се върнем по същия път.

— Щом казваш. Сигурен ли си, че ще можеш да го направиш?

— Ще направя каквото трябва. — Той се изправи, вдиша отново на пресекулки и след това направи първата крачка.

Тя го следваше толкова близо, колкото смееше, но когато навлязоха по-дълбоко в подобната на лабиринт пътека, единственото, което можеше да направи, бе да се съсредоточи върху своите собствени стъпки. Непосредствената опасност, излъчваща се от проблясващите черни скорпиони, се усещаше като физическо нападение. Подхлъзване, неточна крачка, малка грешка в преценката и...

— Ох! — изпъшка Бел.

Миранда стрелна поглед напред. Чарлз Бел се беше навел и с длан притискаше глезена си.

— Тате?

— Добре съм. — Обаче треперещият му глас опроверга това. Само малка драскотина.

Миранда почувства как сърцето ѝ започва да блъска.

— Татко, трябва да продължиш. Отиди при Мадок. Той може да помогне. Може да... — Нямахше представа какво може да стори той за баща ѝ.

— Зная — отговори Бел след кратка пауза с малко по-овладян глас. — Виж какво, мисля, че е драскотина. Не усещам нищо необичайно. Може да не са използвали отрова. Или е изгубила силата си.

Миранда се надяваше да е прав. Само времето щеше да покаже.

— Тате, продължавай напред и за бога, бъди внимателен!

Мадок, подобно на Миранда, изпита ужас от погрешната стъпка на Бел и същата безпомощност. Но археологът измина останалата част от пътя без никакви затруднения. От раната, дълга два сантиметра

драскотина, капеше кръв, но околната кожа не беше възпалена, което подсказваше, че срезът не е замърсен. Мадок проми раната и я превърза с марля и еластичен бинт и свърши точно когато дойде и Ейнджъл. Боунс още си пробиваше път през лабиринта, но Мадок видя, че едрият мъж носеше една от водолазните им екипировки на рамо.

— Покажи какво можеш! — извика Мадок, щом наближи толкова, че да го чуе.

— Е, нямам нищо против да облека екипировката, но ако трябва да плувам в реки от кръв и гной — това е точно за тебе работа! — Големият индианец се усмихваше, но потното му лице показваше, че изминатият път е затруднил и него. След като направи последната крачка, с движение на рамото пусна на земята торбата с водолазното оборудване на пода и я подритна към Мадок.

В този миг от каменния под се чу тихо боботене и с едва доловимо щракване обсидиановите скорпиони започнаха да изчезват в пода на помещението зад тях.

Боунс погледна през рамо.

— Ха, ако знаех, че ще се случи това, щях да изчакам няколко минути.

— Мисля, че подът е чувствителен на натиск — предположи Мадок.

— Продължаваш да ме убеждаваш, че съм дебел, а? — поклати Боунс тъжно глава. — Така само разкриваш своята вътрешна неувереност.

Мадок не му обърна внимание.

— Щом се прехвърли тук и натискът изчезна, механизмът се нулира. Сега вече не знам дали е сигурно да се върви по него или не.

— Това вече няма значение — каза Бел, — защото сега нашият път е напред.

Мадок светна над падината и освети гнездото от остри дървени колове, които стърчаха от стените от двете ѝ страни. На някои от тях бяха окачени човешки останки. Други бяха покрити със засъхнало черно, ронливо на вид вещество.

— Изглежда това е реката от кръв — отбеляза Боунс. Той замълча за малко, после добави: — Знаеш ли, всеки носи...

— ... своята собствена кръв — довърши вместо него Мадок. — Разбрах. Доктор Бел, съгласен ли си?

Бел кимна.

— Съгласен. Ако не успееш да преминеш, твоята кръв ще бъде добавена към реката. Като тази на горкия нещастник — той посочи най-близкия череп, закачен на един от коловете, пронизан в очната кухина.

— Как ще пресечем? — попита Ейнджъл. — С прескок?

— Не е толкова широко — каза Боунс. — Обаче платформата е широка само метър. Трябва да си котка, за да успееш да се задържиш при приземяването.

— Трябва да има друг начин — намеси се Миранда. — Баща ми няма как да изпълни този скок.

Мадок се наведе и насочи лъча светлина надолу в празното. Беше дълбоко: най-малко пет-шест метра, но светлината се отрази в нещо на дъното, което приличаше на множество малки проблясващи звезди.

Има нещо на дъното — съобщи Мадок. — Прилича на злато.

— Маянски украшения — предположи Боунс. — Може би онзи скелет е носил златен ланец на врата.

Мадок се обърна към Бел.

— Нали маите украсяваха принесените в жертва със злато?

Очите на Бел се ококориха, щом осъзна.

— Разбира се. Скелетите не са на хора, които не са успели да прескочат пропастта. Те са жертвоприношения, донесени от отиващите на поклонение в Шибалба. Кръв за реката. — Той се обърна към Боунс. — Точно както ти каза. Донеси своя собствена кръв.

— Я чакай. Искаш да кажеш, че трябва да направим човешко жертвоприношение, преди да пресечем? — Боунс поклати глава. — Без мен.

Мадок насочи отново лъча към стърчащите шипове.

— Чудя се... — започна той и се изправи. — Може би не става дума за кръв. Трябва ни нещо, което е достатъчно тежко.

— Достатъчно тежко за какво?

Мадок се обърна към него и вдигна торбата, която Боунс бе пренесъл през лабиринта със скорпионите. С двете пълни кислородни бутилки и разни други части от водолазното оборудване, тя тежеше поне трийсетина килограма.

— Не е кой знае колко тежка, но да се надяваме, че ще е достатъчно.

Извади навито въже, върза края му за дръжките. След като свърши, отмери няколко дължини от въжето, отрязва ги, и подаде остатъка на Боунс.

— Дръж го — каза той и прехвърли тежката торба през ръба на пропастта.

Торбата се стовари върху най-близкия шип, станал трошлив през годините, и той се отчупи със звук, напомнящ трошенето на кости. Вдигна се и облак прах. Торбата продължи да пада, дърпайки извиващото се въже в бездната. Почти едновременно със строшаването на шипа се чу друг звук — дълбоко боботене, от което каменният под потрепери. Тогава мястото, върху което стояха, се раздвижи, плъзгайки се напред, като отчасти покри падината. Каменната платформа от другата страна на пропастта също се раздвижи, плъзна се напред от противоположната посока и напълно покри празнината.

Разместването беше толкова неочаквано, че почти ги извади от равновесие. Мадок и Ейнджъл реагираха инстинктивно, заставайки поразкрасено. Същото направиха Боунс и Миранда. Тя хвана баща си за ръката, за да му помогне да запази равновесие. В този момент Боунс се раздвижи, опитвайки се да изтегли торбата с оборудването им, но усилията му се оказаха напразни. Когато челните части на двете платформи се озоваха на двайсет и пет сантиметра една от друга, те спряха да се движат. Сега Мадок можа да различи отпечатъците от кучешки лапи, изсечени в камъка от другата страна.

— Ехо следите — каза той и посочи отпечатъка. — Стъпете там. Побързайте.

Стиснал Ейнджъл за ръката, прекрачи тесния отвор и стъпи на другата платформа. Миранда и Бел бързо ги последваха. Боунс, който още влачеше въжето, вързано за тяхната жертва заместител, следваше най-отзад. Щом премина и той, двете платформи отново се раздвижиха, плъзгайки се обратно до първоначалното си разположение, преди да спрат. Единствената разлика беше, че сега петимата изследователи бяха заседнали в средата на помещението.

От другата страна на платформата имаше още един канал, но за разлика от онзи, който току-що бяха прекосили, беше сравнително плитък — с дълбочина около метър и осемдесет. Човек можеше да се

спусне по стръмно каменно стълбище на дъното му. В двата му края имаше други стълбища, които се издигаха до трета платформа в далечината. Нямахме шипове, нито останки от скелети, но дъното на канала не беше празно.

Мадок насочи лъча на фенерчето надолу, който разкри нещо, приличащо на дълга редица изсъхнали храсти с бодли, покрити с фино черно прахообразно вещество, подобно на кадифето на еленови рога.

Боунс, който навиваше въжето, за което беше вързана торбата с оборудването, надникна през рамото на Мадок.

— Може би за маите гной е означавало нещо друго?

— Така ли мислиш? — попита Миранда. — Никога ли не си чувал за нещо, наречено стафилококова инфекция? Или кандидата и аспергилус^[1]? Черният прах покрива всичко. Залагам петдесетачка, че това е някаква плесен. Дори да успееш да минеш, без да се одраскаш, ще вдишаш спорите. А татко е особено уязвим заради неговата хронично обструктивна белодробна болест.

— Възможно ли е плесен да оцелее тук долу? — попита Ейнджъл. — Имам предвид, че са минали стотици години. Нали така?

— Има доказателства, че някои гъбични спори могат да „спят“ поне четвърт век. А и дори да са мъртви, може да са произвели токсични или канцерогенни химически съединения. Малко са хората, които осъзнават, че гъбичните заболявания убиват всяка година повече хора от маларията. Освен това са много трудни за лечение. — Тя усети, че всички са я зяпнали, и сви рамене. — Трябваше да изкарам курс по инфекциозни заболявания във връзка с моята работа.

— И така, какво трябва да направим тук? — попита Боунс. — Може би друго жертвоприношение? Да задействаме някакъв механизъм и да преминем над тези трънаци.

Мадок поклати глава.

— Не мисля. Смятам, че това е било друго изпитание за поклонниците. За да стигнат до Шибалба, трябвало да са готови да минат през тръните и да рискуват да се заразят от... каквото там е било. — Той погледна към Бел за потвърждение и си спечели едно кимване.

— Това не е възможно за нас — каза Миранда. — Трябва да има и друг начин.

— Можем да дойдем с огромна опаковка екзодерил^[2] — предложи на майтап Боунс.

— Ще ги изгорим — каза Мадок. — Нали си спомняте как се строшиха шиповете? Макар въздухът тук да е влажен, дървото е старо и трошливо. Храстите долу сигурно ще лумнат като кибритени клечки.

Бел се усмихна.

— Решение, достойно за Близнаците герои.

— Чие? — попита Боунс. — Моето или неговото?

— Защото горещият дим е по-лесен за вдишване от гъбичните спори — подхвърли саркастично Миранда.

— Няма да вдишваме дим. Носим водолазна екипировка със запас от няколко часа въздух. С основната линия и октопода можем да дишаме заедно, докато въздухът не се изчисти. Вероятно това няма да отнеме много време.

Миранда замълча, без повече да възразява, но си остана неодобрително смръщена, докато Мадок започна да им обяснява процедурата за съвместно дишане с общ регулатор и други предпазни мерки, за да се спасят от горещината и дима. Докато Боунс и Ейнджъл правеха нещо като противопожарно убежище от спасително „космическо“ одеяло, Мадок приготви куп подпалки от мъх и влакна, извадени от джобовете, и парченца накъсана хартия. Когато всички заеха местата си, ги подпали с огнено бутало. Можеше да използва една от водонепроницаемите кибритени клечки в комплекта за оцеляване, но отдавна търсеше повод да изпробва буталото, което използваше сгъстен въздух, за да подпали праханта. Веднага щом успя да предизвика малък пламък, Мадок хвърли подпалките в пълния с тръни канал и се сви в убежището заедно с останалите. През това време огънят започна да си върши работата.

---

[1] Гъбични инфекции. — Б.пр. ↑

[2] Лекарство срещу гъбички по краката. — Б.пр. ↑

20.

Нищо не остана от описваната в маянските легенди река от гной, като изключим слоя сива пепел и висящата в помещението миризма на изгоряло. Въпреки това Мадок инструктира останалите да дишат през влажни кърпи и остави Бел да вдишва от регулатора, докато се спускаха по стъпалата в падината. Огънят се разгоря бързо, погълна сухото гориво мигновено, без да вдига температурата на камъните под него, а малкото повишение вече се беше разнесло.

С крак Мадок разпръсна пепелта от подножието на стъпалата и отдолу се показва първата от няколко изсечени в камъка следи от кучешка лапа. В основата на стълбите кучешките следи завиваха наляво и поемаха надолу по канала към стълбите, които в другия край водеха нагоре. Те ги изведоха до трета каменна платформа. Тя граничеше с редица богато украсени колони, които, за разлика от руините в Копан и Чичен Ица, бяха в безупречно състояние, недокосвани от вятъра и времето. Една редица кучешки следи, сега разположени много по-близо една до друга, ги поведе между колоните до един балкон, който се издигаше над друго огромно подземно помещение.

Боунс плъзна лъча на фенерчето надолу по широко стълбище, което се спускаше в покритото с тъмнина неизвестно.

— Какво е следващото изпитание? Река или лайно? Ех, защо няма река от „Корона^[1]“?

Бел поклати глава.

— И аз не знам, но ако се спускаме отново, това означава, че сме минали през предварителните изпитания.

— Значи това беше? — попита Миранда. — Вече влизаме в Шибалба?

Бел разтвори ръце в жест на незнание, но веселото му изражение подсказваше нещо друго. Щом започнаха да се спускат по стъпалата, въодушевлението му се разсея.

— Не знам какво да очаквам — каза Боунс, докато плъзгаше фенерчето си по пода на помещението, — но съм сигурен, че ще е нещо... — Той сви рамене, — по-пъклено?

Вместо маянската разновидност на Дантевия „Ад“ единственото, което ги очакваше в подножието на стълбището, беше голям двор. Там имаше дяволи или по-точно маянски божества с демоничен вид, но те също бяха изсечени от камък. Десет стели, богато украсени в стил дори по-драматичен от онзи, който Мадок беше видял в Копан, се издигаха по двойки в хлабав кръг около центъра на площада.

— Внимавайте къде стъпвате! — предупреди ги Мадок, докато претърсваше богато украсения каменен под за други кучешки отпечатъци, но не намери.

— Стелите — зяпна Бел, тътрейки крака към центъра на площада, без да обръща внимание на предупреждението. — Това са Господарите на Шибалба. Миранда, ела тук. Трябва заснемеш всичко това.

Той тръгна по обиколката на кръга и се спря пред две усукани фигури.

— Господарите на Шибалба винаги са описвани по двойки. Това са Шикирипат — Летящата краста, и Кучумакик — Събраната кръв.

Боунс се загледа известно време невярващо в археолога, после поклати глава.

— А хората се смеят на имената на американските индианци.

— Повечето маянски божества са подобни на божествата на други древни народи — продължи Бел. — Природни сили, бури, небесни тела, война, плодородие и така нататък. Но Господарите на Шибалба, изглежда, са били вдъхновени от различни смъртоносни сили: болестите. — Той посочи към другата двойка стели. — Ахалпук — Демонът на гнойта, и Ахалгана — Демонът на жълтеницата, който кара телата на хората да подпухнат. Чамиабак — Тояга с кости, и Чамиахолом — Тояга с черепи, които превръщат труповете в скелети. Ахалмес — Буйният демон, и Ахалтокоб — Пронизващият демон, които се крият в непометените жилища на хората и ги пронизват до смърт. Също така Шик — Криво, и Патан — Товарен ремък, които карат хората да кашлят кръв, докато са навън и вървят по пътя.

— Това са странно характерни описания — каза Мадок.

Бел кимна.

— Смята се, че тези двойки божества представляват онези болести, които са покосили маите в края на класическия период.

— Това място обаче предхожда катаклизма, нали?

— Бих казал, че с няколко столетия.

— Значи маите са познавали тези болести, *преди* да бъдат унищожени. Дори са построили този храм.

Бел кимна, потвърждавайки потока от мисли на Мадок. Боунс, който ги беше слушал досега, каза:

— Мадок, имаш нещо на ум. Хайде, изплюй камъчето.

Мадок направи малка пауза, за да подреди мислите си.

— Древните са строили храмове и са правили жертвоприношения на своите божества като средство да контролират природния свят. Може би маите са се опитвали да контролират и тази болест?

— Искаш да кажеш като... — Миранда поклати глава, все едно самата мисъл беше тревожна — Биооръжие?

— Точно така. И може би са го изпуснали.

Бел кимна отново.

— И аз мисля, че се е случило точно това.

— Онзи тип, когото хванахме в Чичен Ица, каза, че Змийските братя се опитват да предпазят света от Сянката. „Сянката трябва да остане скрита или светът ще умре“. Това каза той. — Мадок мислеше на глас, но пъзелът се подреждаше по-бързо, отколкото можеше да говори. Ами ако тези Змийски братя въобще не са лошите? Може би се опитват да спрат тази болест — Сянката — да не се разпространи отново?

Боунс щракна с пръсти.

— Маянският апокалипсис! Може би пророчеството е било предупреждение за друго избухване на болестта. Или времева линия. И Змийските братя са решили да го спрат.

Мадок поклати глава.

— Не зная дали да приема това, но... — Той отново се обърна към Бел. — Ти отдавна подозираш това, нали? Затова Там ни изпрати.

Бел се смръщи, все едно този ход на разговора го смущаваше, но след това кимна колебливо.

Ейнджъл се включи в разговора.

— Мислиш ли, че плесента... че Реката от гной *беше* Сянката?

Мадок не знаеше. Нито Бел.

— Това е добре, нали? — продължи Ейнджъл. — Защото я унищожихме!

— Нещо ми подсказва — възрази Мадок, — че ако беше толкова лесно. Змийските братя вече щяха да са го направили. Вероятно наоколо има много повече от тези спящи гъбички.

— Господарите на Шибалба винаги са били свързвани с истински подземен свят — каза Бел. — Вероятно спорите са излезли от пещерна система някъде наблизо. Може би дори под този храм.

— Веднъж вече предизвикахме съдбата — каза Мадок. — В момента трябва да се съсредоточим върху това да намерим изход оттук.

— Може би е вече твърде късно за това — каза Бел. — Нали ви казах, че сме на поклонение.

Боунс изпръхтя недоволно.

— Значи трябва да минем през ада, за да излезем оттук? Прекрасно. Може би трябваше да споменеш за Реката от гной и Демона на жълтеницата, преди да предприемем това еднопосочно пътешествие.

Бел само сви рамене безпомощно.

— Сигурен съм, че има изход оттук, който не изисква спускане по-надълбоко — успокои го Мадок. — Започнете да оглеждате наоколо.

Той се опитваше да запази оптимизма си, макар да споделяше мрачната преценка на Боунс. Беше истинска изненада, когато само след няколко минути търсене намериха друго стълбище в далечния край на помещението, което водеше нагоре, а не надолу.

Мадок беше предпазлив, защото очакваше друго изпитание или стълбището да измени посоката, но то продължи нагоре. Петнайсет минути след като бяха излезли от помещението със статуите на Господарите на Шибалба, Мадок почувства свеж въздух по лицето си. Не след дълго стигнаха до един отчасти обрасъл със зеленина отвор и излязоха в сравнително откритата гватемалска нощна джунгла.

Само Чарлз Бел изглеждаше разочарован.

---

[1] Марка мексиканска бира. — Б.пр. ↑

21.

След като отговори на Алекс, Симпсън дълго остана да седи сам в преддверието на лабораторията, чудейки се какво да прави.

Не знаеше дали неговият работодател е повярвал на лъжата. Гласът му бе потреперил, докато му отговаряше формално „С теб съм!“. Ала какво друго можеше да очаква, когато темата на разговора беше проектирането на живота и смъртта в световен мащаб.

Какъв друг отговор би могъл да даде? Подтекстът беше всичко друго, но не и неясен: участвай или много повече от работата ти ще е изложено на опасност. Щом Алекс беше готов да продаде на даващия най-висока цена нелечим патогенен гъбичен агент, способен да унищожи живота на земята, едва ли щеше да се поколебае да прекрати земния път на някакъв нежелаяещ да участва учен.

Затова неговият действителен отговор вероятно нямаше да има значение. Вероятно сега Алекс щеше да го наблюдава отблизо, внимавайки за някакви признаци на нелоялност. Неуспехът на Симпсън в постигането на резултати можеше да бъде тълкуван като бавене заради нежелание да сътрудничи и дори саботаж.

Не мога да му позволя да го направи, помисли си Дейн. Но какво да направи, за да се противопостави на плана? Нямаше на кого да се довери. Лабораторията работеше с намален състав и нямаше как да знае дали може да вярва на някого от останалите.

Трябваше да каже някому.

Отговорът най-накрая го споходи, когато на компютърния екран изскочи сигнал, който го подсецаше, че е време да провери пациентите.

Мария!

Той забърза по коридора към отделението с ниво на биобезопасност IV, където държаха заразените пациенти, и бързо облече защитния костюм. Испита такова чувство за неотложност, че се наложи с усилие на волята да потисне желанието да претупа мерките за безопасност. След цяла вечност, както му се стори, лампата на

въздушния шлюз светна червено, съобщавайки му, че вече се намира в опасната зона.

Вместо да посети методично всеки от пациентите, както беше правил досега, той отиде право в стаята на Мария. Намери я точно така, както я беше оставил: застанала в своята изолационна стая да се опитва да измисли начин как да мине през стената. Сега по нея имаше червени следи: Мария беше рисувала с кървящите си пръсти.

Тя обърна глава към него, когато влезе през вратата. Той видя, че гъбичната инфекция беше напреднала до следващата степен. Лицето и ръцете ѝ бяха покрити с малки кървави точки — петехиални кръвоизливи. С усилването на треската кръвта ѝ се разреждаше, губеше фактора си на кръвосъсирване и се изливаше през капилярите, буквално избиваше през нейните пори. Дори бялото на очите ѝ сега беше кървавочервено, а по бузите ѝ се стичаха кървави сълзи.

Тя отвори уста и започна да говори, но думите бяха на същия диалект, който използваша няколко от другите пациенти. Не беше предизвикано от треската дрънкане. Алекс разпозна странните думи. Всички пациенти ги бяха използвали, както бяха рисували със собствената си кръв и телесни течности едни и същи картини. Това бяха двата единствени по рода си симптома на заразата, които Симпсън още не можеше да разбере. Трябваше да имат някакво значение, но точно сега това беше последното, което го тревожеше.

Мария се смръщи, сякаш усети неспособността му да я разбере, пое си дълбоко дъх, преди да опита отново.

— Умът... губя си ума... умствените...

Усилието ѝ беше покъртително.

— Разбирам — отговори той, опитвайки се да ѝ спести очевидно изтощителното усилие. Онова, което щеше да ѝ каже, беше не по-малко трудно, макар и по твърде различни причини.

— Нямам никакви успехи в намирането на лечение... и започвам да се чудя дали изобщо да продължа да търся.

Думите се заизливаха от него — объркана тирада с повторения, която приличаше повече на извинение, отколкото на обяснение. Мария известно време просто го гледаше безстрастно, но след това се обърна отново към стената и продължи да рисува странните символи с кръвта си, все едно него вече го няма. Въпреки това той продължи да говори,

надявайки се, че като облече обърканите си мисли в думи, по някакъв начин ще открие яснота и цел.

И по някакъв странен начин успя.

— Мария, ще ми се да те бях срещнал по-рано — каза той. — Ще ми се да приличах повече на теб. Затова се забърках в това. Нали разбираш, искам да кажа, че е част от причината. Разбира се, и парите, но повече, защото исках да помагам на хората. Да открия някакво ново чудотворно лекарство, което лекува рак или... — Той въздъхна и поклати глава. — Всичко се обърка. Дори да намеря лек, това само ще влоши положението. Алекс няма да има причина да не направи своето оръжие... Сянка и светлина. Милиони ще умрат. Може би дори милиарди. А ако аз не го направя, някой друг ще го направи. Алекс просто...

Той замълча, когато му хрумна отговорът. Беше разглеждал положението от всички възможни ъгли, разсъждавал по всяка пермутация на проблема, изследвал всяко възможно действие и винаги се връщаше на тази идея. Алекс щеше да получи своето, независимо от това дали Симпсън щеше да му помогне или не.

Проблемът беше Алекс.

И просто така му хрумна какво трябва да прави.

Протегна ръка към Мария и я погали по лицето. Върховете на пръстите му, скрити под ръкавицата, се изцапаха с прясна кръв.

— Съжалявам — прошепна той. — Това е единственият начин.

Обърна се, откачи шланга за въздух от вентила и се насочи към въздушния шлюз. Преди да влезе в него, се обади на Алекс по интеркома.

— Направих пробив — обяви той, осъзнавайки, че гласът му отново потреперва. Надяваше се, че неговият работодател ще го припише на изкривяването на звука, предизвикано от защитното облекло.

Гласът на Алекс се чу през пукота на високоговорителя.

— Отлично. Знаех си, че ти трябва само точните подбуди. Лечение ли е? Ако е така, искам да започнеш с изпитания върху хора.

— Не, друго е. Не мога да го обясня точно. Трябва да ти го покажа. Можем ли да се видим пред отделението за биобезопасност?

— Слизам веднага.

Симпсън пусна бутона на интеркома и прекъсна връзката. Сърцето му блъскаше. Беше уплашен. Не от онова, което се готвеше да извърши, а защото знаеше, че разполага само с една възможност да го направи както трябва.

Изчака две пълни минути преди да влезе във въздушния шлюз и да затвори вътрешната врата зад гърба си. Светлината беше червена, показвайки, че околната среда е още опасна. Външността на неговия защитен костюм вероятно беше покрита с невидими гъбични спори.

Правилата за безопасност диктуваха да започне с дезинфекционните душеве веднага след влизането във въздушния шлюз, но вместо това той отиде до външната врата и надникна през люка, за да провери дали неговият работодател вече е дошъл.

Не му се наложи да чака дълго. Няколко секунди по-късно Алекс се втурна в преддверието с нетърпелив въпрос на уста. Поколеба се, когато видя Симпсън да го гледа през люка на въздушния шлюз.

Алекс извика нещо. Вероятно покана да побърза, но дебелите стени на въздушния шлюз не позволиха на Симпсън да го чуе.

— Веднага идвам — каза той, а след това блъсна с рамо външната врата.

Вратите на въздушния шлюз се контролираха от същата компютризирана система, която управляваше дезинфекционните душеве. Предназначението на системата беше да попречи на микроскопични форми на живот да се измъкнат навън. Индивидуалните изолационни помещения бяха оборудвани със здрави ключалки, така че никой от обектите да не може да избяга. Обаче вратите на въздушния шлюз имаха прости електронни брави, достатъчно здрави, за да устоят на малки промени в налягането. Бравата нямаше да се отключи, докато дезинфекционната програма не завърши, но в никакъв случай не беше непроницаема. Създателите на лабораторията правилно бяха предположили, че знаейки какви са последствията от подобен опит, на никой нормален изследовател няма да му мине през ума да наруши процедурите.

Очите на Алекс се ококориха от неверие, когато вратата се разтrese от натиска на цялата тежест на Симпсън срещу нея.

Бравата устоя, но това нямаше значение. Ударът беше достатъчен да наруши херметичността дори за милисекунда и да задейства програмата за действия при извънредни случаи. Отвъд въздушния

шлюз светлините светнаха червено и зазвуча остър сигнал на сирена, обявяващ тревога. Симпсън знаеше, че в цялото крило електронните ключалки като тази на вратата на въздушния шлюз вече са задействани, затваряйки всички помещения и коридори.

Това беше само първият етап. Симпсън знаеше също така, че му остават по-малко от пет минути живот.

След възможно нарушение на безопасността от биологичен агент щеше да започне отброяване, продължаващо толкова дълго, колкото е нужно на отговорниците по безопасността на лабораторията да преценят дали опасността агент от равнище НББ IV да бъде освободен е действителна и да започнат евакуацията на персонала от всички незасегнати райони. Ако мерките по осигуряване на безопасността не бъдат спрени от отговорниците, в края на отброяването щеше да бъде задействано термобарично взривно устройство^[1], разположено точно под изолационното отделение. Взривът щеше да изгори за секунди лабораторията, като за целта възпламени всички кислород наоколо.

От гъбичните агенти нямаше да остане никаква следа. На Мария и останалите заразени пациенти, които вече бяха изправени пред мъчителна смърт, ще им бъдат спестени мъките, отнемачи човешкия им облик. Поне това си каза Симпсън. Той също щеше да загине, но неговата смърт щеше да спаси безброй животи от налудничавата схема на Алекс.

Но не беше достатъчно да осигури унищожаването на гъбичния агент — Сянката. Трябваше да се увери, че неговият работодател няма да получи друга възможност да унищожи света.

Симпсън отново се хвърли срещу вратата, но този път се засили повече. Езикът на бравата се строши с пукот, наподобяващ пистолетен изстрел, пращайки го на пода в района на гардероба. Докато падаше, защитеният му костюм се закачи на дръжката на вратата и в материята зейна дупка, която позволи на хладния и вероятно заразен с микроби въздух да нахлуе вътре, но не му пукаше. Знаеше, че няма да живее толкова дълго, че да започне да показва първите симптоми на инфекцията. Надигна се с усилие, намери Алекс, който бе започнал да отстъпва към заключената врата, водеща навън от помещението, и се хвърли към него.

Но когато прекоси разстоянието, Алекс се обърна да го посрещне. В очите му се появи неочакван яростен блясък. Когато

Симпсън протегна ръце към гърлото му, забеляза с крайчеца на очите движение. След това нещо се стовари отстрани в главата му и той престана да вижда.

Алекс отскочи назад, увеличавайки разстоянието, колкото позволява помещението, между себе си и Симпсън. Юмрукът го смъдеше там, където беше ударил учения и той несъзнателно потърка ръка в панталоните си, знаейки, че това изобщо не би повлияло върху възможни микробиологически агенти, които може да са били освободени.

Не, помисли той. Не може да се случи. Чист съм.

Но знаеше също, че в момента това е най-малкият му проблем.

Симпсън беше предизвикал извънредния случай и часовникът вече отброяваше минутите.

Алекс потисна желанието си да стъпче на пихтия главата на безгръбначния изследовател. Знаеше, че само себе си трябва да обвинява, задето не е разпознал липсата на решителност у Симпсън. Той сам си беше избрал съдбата, но Алекс имаше още време да се спаси.

Обърна се към вратата и опита дръжката, но без успех.

Овладей се, каза си той. Мисли!

Вратата беше оборудвана с рядко използвана клавиатура и почти никога не се заключваше в обикновените работни дни. Но извънредното положение автоматично беше блокирало кодовете за достъп на служителите. Алекс обаче не беше обикновен служител. Неговият код на началник важеше дори при неотменимото извънредно положение. Той набра четирите цифри и чу как бравата щраква, докато резето се прибира.

Малката победа му донесе дребно удовлетворение. Имаше още няколко заключени врати по пътя му и дори да успееше да мине през всички, да избяга от жертвоприношението в лабораторията щеше да е трудна работа.

Колко време оставаше?

Докато тичаше надолу по коридора, извади телефона си и успя да се обади. Едва долавяше сигнала свободно от воя на сирената, но след секунда или две чу гласа на своя пилот.

— Пали птицата! — извика Алекс.

— Вече работи — чу се трескавият отговор. — Но ще бъде на косъм.

Алекс не отговори. Пилотът си знаеше работата и нищо, което му нареди Алекс, нямаше да промени факта, че минималното време за аварийен старт на хеликоптер е три минути.

Отне му почти толкова време да преодолее всички врати, за да стигне до хеликоптерната площадка. По пътя към нея срещна някои от малкото наети от него изследователи и техници, които го поздравиха като спасител. Отблъсна ги, подканяйки ги да останат на местата си, а той ще се упъти към операционния център, за да изключи тревогата. Разбира се, това беше лъжа. Нямаше как лабораторията да бъде спасена, а в хеликоптера нямаше място за друг, освен него.

В мига, когато изскочи от последното стълбище нагоре към хеликоптерната площадка, „Бел 407“ вече работеше на празни обороти, а витлото му се въртеше бавно отгоре. Пилотът му махна да се качва бързо.

Алекс се качи на борда и изкомандва:

— Тръгвай! — още преди да беше успял да затвори вратата.

Машината се издигна няколко метра и се наклони във въздуха, след това се понесе напред, бързайки да се отдалечи от хеликоптерната площадка, без да набере много височина. Разстоянието, в която и да е посока беше единственото, което можеше да ги спаси сега. А борбата със земното притегляне беше много по-трудна от простото летене на ниска височина над тъмните води на Карибско море.

Алекс изви глава и затаи дъх, докато плаващата изследователска лаборатория — настанена на стара, зарязана нефтена платформа, която беше купил за смешни пари — започна да се смалява зад тях.

В този момент малките, подобни на звезди точки светлина бяха погълнати от изригването на една ярка супернова.

— Дръж се! — извика пилотът.

Взривната вълна ги удари няколко секунди по-късно и ги замята като ураган, но те вече се бяха отдалечили достатъчно от нефтената платформа и не бяха изложени на опасността от пълно разрушение.

Алекс потъна в седалката, но облекчението му беше помрачено от грамадния неуспех. Симпсън, този червей идеалист току-що беше

унищожил и малкия напредък, който бяха постигнали в изолираното на патогена.

Слава богу, че не зложих само на един кон, помисли си Алекс, докато несъзнателно раздвижваше пръсти, за да прогони сковаността от натъртените си кокалчета. Обърна се към пилота:

— Закарай ме в Паласиос. Трябва да се видя с Карина. Сега всичко зависи от нея.

---

[1] Известно още и като вакуумна бомба. — Б.пр. ↑

22.

Кейси се върна на следващата сутрин точно по плана и приземи фалшивия хеликоптер на Червения кръст върху полянката, която Мадок и Боунс бяха разчистили малко след като пристигнаха. Мадок очакваше поредното забързано излитане, така че се изненада, когато Кейси изгаси турбините и скочи от машината още преди витлата да спрат да се въртят.

Тя му протегна сателитен телефон.

— За теб е.

Той взе телефона и го притисна към ухото си.

— Мадок слуша.

След секунда или две — времето, нужно на сигнала да мине през сателитната мрежа до местоназначението си и да се върне обратно — в ухото му прозвуча познатият глас на Там Бродерик. Този път обаче в тона ѝ липсваше обичайния суховат хумор.

— Доктор Бел намери ли онова, което търсеше?

Боунс вероятно щеше да скастри Там, че е пропуснала да поздрави приятелски и светски да попита за здравословното им състояние, но Мадок усети, че тя не е в настроение за шеги, а още по-малко за мъмрене.

— Повече или по-малко — отговори той. — Намери Града на Сянката и май успя да разкрие мистерията на случилото се с маянската цивилизация.

— Разкажи ми какво точно намерихте!

— Доказателства за избухването на някакъв вид епидемия. Бел я нарича „сянката“. — Той ѝ описа накратко вчерашното проучване на пирамидата — храм на Господарите на Шибалба. — Това е — завърши разказа си. — Ще ми кажеш ли какво става? Защо се интересуваш от това? Да не би „Доминионът“ да се опитва да добие биологическо оръжие?

Спецотрядът на Там, „Мирмидонците“, беше създаден с нарочната цел да изкорени и унищожи квазирелигиозната крайнодясна

криминална организация, известна с колективното название „Доминионът“. Няколко години по-рано Мадок и неговият екип от бивши военни, търсачи на съкровища, се беше присъединил към „Мирмидонците“, за да спрат заговора на „Доминионът“ да предприеме катастрофално нападение срещу Съединените щати, използвайки тайнствена технология, открита в руините на древната Атлантида.

Пак настъпи дълго мълчание, прекалено дълго, за да бъде приписано единствено на закъснението в сателитната мрежа.

— Не е „Доминионът“ — отговори Там с въздишка. — Друг стар приятел. „Сканоген“.

Името предизвика цял поток лоши спомени.

Първата среща на Мадок с Там Бродерик стана в Амазонската джунгла по следите на изчезналия изследовател Пърси Фосет и митичния изгубен град Z. Там, по това време специален агент на ФБР, работеше под прикритие в една биотехнологична компания, ръководена от звяра Салваторе Скано. Скано, който си беше сътрудничил с агенти на „Доминионът“, вървеше по следите на слухове за химическо съединение, което може да превърне човека в безмозъчна и почти невъзможно да бъде спряна машина за убиване. Издирване, което го беше изправило срещу Мадок.

— Мислех, че „Сканоген“ е свършена — отговори Мадок, след като преодоля първоначалния шок. — Салваторе Скано не е ли в затвора?

— В затвора е. Сега неговият наследник психопат Алекс ръководи бизнеса.

— О, значи крушата не е паднала по-далеч от дървото.

— Точно така. Освен че е разглезен наследник на фармацевтичен гигант, Алекс е точно копие на баща си. Дори има същата мания за величие.

Мадок си спомни, че прикритието на Там в „Сканоген“ я беше поставило в голяма близост със Салваторе Скано и неговия син. Тя можеше да прецени това по-добре от всеки друг.

— Под ръководството на Алекс каза тя „Сканоген“ продължи проучването на екзотични органични съединения с преобладаващ интерес към етно фармакологията — билкови лекарства и други традиционни познания от изолирани или изчезнали народи. Така

научих за издирването на Шибалба от доктор Бел. „Сканоген“ е един от основните му финансови поддръжници.

Мадок погледна към Бел и Миранда, застанали достатъчно близо, за да чуват какво казва той. Затова подбра думите си внимателно.

— Не знаех за тази връзка.

— Съмнявам се, че доктор Бел знае какви са плановете на Алекс Скано за неговото изследване. Честно казано, не бях напълно сигурна, че Скано е готов да извърши нещо лошо. Затова държах ставащото на бавен огън. Заради това и заради факта, че погледнато от техническа гледна точка, то е извън моята юрисдикция.

Сега Мадок разбра. Историята на Там със „Сканоген“ и чувствата ѝ към Алекс Скано бяха документирани и тъй като отсъстваше всякаква видима връзка с „Доминионът“, едно разследване на дейността на Скано можеше лесно да бъде представено като лов на вещици.

— Не мога да кажа, че съм видял нещо, което да потвърждава твоите подозрения — каза Мадок.

Той очакваше тя да изрази облекчение или разочарование, но вместо това тонът на Там си остана сериозен.

— Боя се, че аз видях. Докато ти си играеше на Тарзан в джунглата, аз държах под око „Сканоген“ и те определено се готвят за нещо. Под маскировката на спешна медицинска помощ вкараха група изследователи в Хондурас привидно да помогнат в спирането на зараза, която подозрително прилича на Сянката на доктор Бел.

— Знаеш, че Тарзан беше пратен в... Извинявай, Хондурас ли каза?

— Точно така — потвърди Там. — Малката ви екскурзия до Копан ви отведе близо до зоната на заразата. Затова не мисля, че случващото се е просто съвпадение. Мисля, че Скано търси Сянката, вероятно с цел да я превърне в биологическо оръжие. Или вече разполага с него, а Хондурас е бил само проба. И в двата случая не можем да му позволим да сложи ръка върху източника.

Известно време Мадок обмисляше чутото.

— Ако онова, което каза за Хондурас, е вярно, значи вече го е получил.

— А може и да не е. Но селото в центъра на заразата също вече го няма. Изгорено е до основи. Ако не бъркам, Скано е в изходна позиция, което означава, че следващата цел в неговия план ще бъде Градът на Сянката.

— Казах ти. Унищожихме онова, което смятаме за единствения запас от тези гъбички.

— Напълно сигурен ли си?

Мадок се смръщи, защото си спомни уверението на Бел, че истинският източник на плесените Сянката се намира в някоя скрита пещерна система — подземното царство на Господарите на Шибалба.

— Това, че ти дължа услуга, е едно на ръка, но отказвам да пълзя из джунглата, за да търся гъбичните спори на кървавата гной и смъртта от жълтеница. Ако искаш сигурност, хвърлете ядрена бомба на мястото — това е единственият начин да си сигурна.

— Прекрасно, но не мисля, че ще стигна далече с тази препоръка, като се има предвид с колко малко истински доказателства разполагаме. Ако можеш да ми намериш нещо конкретно обаче, ще пратя морската пехота и голяма кофа напалм.

Той въздъхна.

— Ще говоря с Бел. Може би сме пропуснали нещо.

— Ще накарам Кейси засега да остане при вас. Съжалявам, че не мога да направя нещо повече.

— Разбрано. Но да сме наясно: дължиш ми...

Телефонът започна да дава свободно в ухото му.

Там беше затворила.

— ... услуга — довърши той и поклати глава.

Боунс също поклати глава в имитация на отчаяние.

— Пак те изпързали, нали?

Мадок не му обърна внимание, а се обърна към Бел.

— Чух, че споменахте „Сканоген“ — каза той. — Те са едни от най-щедрите ми спонсори. Това проблем ли е?

— Може и да е — призна Мадок. — Когато написахте своето предложение за грант, споменахте ли вашата теория, че Господарите на Шибалба всъщност представляват някаква епидемия?

— Това е основната теза в моята работа.

— Това обяснява и защо не сте имали проблем да получите финансовата им подкрепа за вашето изследване. Изглежда Алекс

Скано се опитва да намери начин да превърне в оръжие гъбичките на Сянката. — Той стрелна поглед към Боунс. — Може и да получиш своя маянски апокалипсис. Само след няколко години.

— Моля те, кажи ми, че не си предложил услугите ни доброволно да участваме в търсенето му? — попита Боунс.

— Трябва само да намерим мястото. — Мадок се обърна отново към Бел. — Точното място на Шибалба.

— За да го унищожите? — Бел сложи ръка върху рамото на Мадок. — Историята на Шибалба е нещо повече от тази епидемия. В мита Героите близнаци отиват в Подземния свят, за да победят Господарите на смъртта. И успяват да се измъкнат живи.

— Победили са?

— Шибалба не е само източник на Сянката. Това е и мястото, където ще намерим начина да я спрем.

Мадок изпита усещането, че току-що му е просветнало.

— Да, в това има смисъл — измърмори той. — Скано вече има своето биооръжие. Липсва му само лекарството. Трябва първи да го намерим.

Ейнджъл направи гримаса.

— Означаваш ли това, че ще се върнем там?

— Вчера трябва да сме пропуснали нещо — намеси се Бел и кимна. — Според „Попол Вух“ щом прекоси трите реки, човекът, който иска да влезе в Шибалба, стига до кръстопът — четири пътя ще се опитат да объркат и измамят поклонника. Щом го мине, ще влезе в Залата на съвета на Господарите на Шибалба.

— Стелите?

— Това си помислих в началото, но някъде вероятно сме направили погрешен завои, без да разберем. В легендата Господарите се опитват да измамят поклонниците с фигури като живи. Може би тези стели са били точно това — погрешен избор.

— Кръстовище — измърмори Миранда.

Мадок се обърна към нея.

— Имаш ли някаква идея?

— Може би. — Тя клекна и извади лаптопа си. — Забелязах това, когато преглеждах записа от видеокамерата. Тогава не ми се стори важно, но...

Гласът ѝ заглъхна, когато видеозаписът тръгна. Тя го превъртя до момента, когато започнаха да слизат по стълбите в помещението със стелите, след това намали скоростта на записа до четвърт от нормалната. След няколко секунди го спря и върна назад няколко кадъра.

— Ето.

Мадок се вгледа в замръзналия кадър, на който се виждаха всички десет статуи, представляващи Господарите на Шибалба.

— Стелите. Какво трябва да видя?

— Не стелите. Подът. Не го ли виждаш?

Мадок насочи вниманието си към сенчестите форми на богато украсения под. На пръв поглед те приличаха на останалите, които бяха видели в другите помещения на пирамидата. Бел обаче веднага видя за какво говори дъщеря му.

— Това е карта!

Мадок присви очи, но едва когато Бел прокара път по изображението, станаха видни очертанията на голямо парче земя. Беше едва доловимо и невъзможно да се забележи, освен от разстояние. Но беше там и изпълваше цялото помещение.

— Това е Юкатан.

Бел закима въодушевено.

— Не само Юкатан, а е представена по-голямата част от Мексико и Централна Америка. Това е невиждано. Няма известни примери на картография в предколумбовата епоха.

— Въобще не са имали карти? — попита Боунс. Как са знаели къде да отидат?

— Очевидно са имали карти — отговори Бел. — Испанците са унищожили всички. Но що се отнася до пътуването, маите като римляните са строили пътища. Наричали ги *сакбеоб* — „бели пътища“. — Той премести пръста си, проследявайки други части на изображението. На фона на картата огромните стели изглеждаха дребни и незначителни. — Белите пътища свързвали големите търговски и религиозни центрове. Ето го тук Копан. — Бел започна да тупа по други точки на екрана, които Мадок разпозна като ясни глифи, подобно на знака за звезда, който бяха видели в обсерваторията *El Caracol*, Змията, в Чичен Ица.

— Виждала съм древни карти — включи се Ейнджъл. — Те изобщо не приличат на онези, които имаме днес. Как древните май са стигнали до толкова точна представа за Юкатан?

— Както и знаците в Наска — добави Боунс, — най-лесно е да ги видиш от небето.

— Маите са били много добри математици и астрономи търпеливо взе да обяснява Бел. — Разполагали са с векове, за да направят точни наблюдения и пресмятания.

Миранда завъртя очи.

— Моля ви, да не би да вярвате в тези глупости за извънземни космонавти?

Лицето на Ейнджъл се изпъна, докато се опитваше да потисне смеха си. Мадок се усмихна.

— Стелите нашето сегашно местоположение ли отбелязват?

Бел пусна видеото няколко минути напред до мястото, където бяха проучили подробно гравирани изображения, спря го отново и посочи един каменен блок близо до стелите.

— Ето. Това е глифът за змия. Пастта на змията.

— Известен и като Града на Сянката.

— Ако това е вярно, отбелязва точка малко на юг от мястото, където сме сега. А това е втора пътна мрежа, която води дотук от всяка от столиците.

— Черни пътища? — предположи Мадок.

Бел кимна.

— И така могат да бъдат наречени. А тук... — Той проследи друга линия, водеща в кръга на стелите. — Това е пътят за Шибалба.

— Чакай малко. Сега казваш, че Градът на Сянката не е входът за Шибалба?

Това малко намали въодушевлението на Бел. Той наведе засрамено глава.

— Очевидно съм сбъркал тълкуването на легендата в това отношение. *Ciudad de Sombre* е входът за Подземния свят във фигуративен смисъл, но не в буквален.

— Също както Сейнт Луис е входната врата за Запада — измърмори Боунс. — Къде ще отидем оттук?

— Мисля, че не много далеч — отговори Бел и потупа изображението върху стелата. Това е някъде в района на Петен, южно

от Тикал. На около сто и шейсет километра оттук. За съжаление вероятно представлява район с площ от няколкостотин квадратни километра.

— Значи картата няма да ни помогне кой знае колко.

— Мисля, че целта на тази карта е била да информира поклонниците да следват черния път. Готов съм да се обзаложа, че той започва от мястото, където вчера излязохме от храма.

— Само че сега пътят е напълно обрасъл.

— Белите пътища бяха открити и картографирани от НАСА чрез отдалечено сканиране със сателити и географска информационна технология — каза Бел с надежда. — Може би ще успеем да направим същото.

— Изисква се нещо повече от „Гугъл земя“ — каза Мадок. — Изглежда ще трябва да купя на Джим и цял кашон бърбън.

— Един кашон? — Скайп връзката не скри презрението в гласа на Джими Летсън. — Мадок, толкова си ми задължен, че ще умра от алкохолно отравяне, ако ти позволя да ми платиш с пиячка.

— Какво ще кажеш, ако добавим няколко пакета чипс със сирене? — обади се Боунс.

Мадок се усмихна.

— Джими, здравата работа сама по себе си е награда. Ти си се родил за големи предизвикателства.

Джими изръмжа.

— Е, не си далеч от истината. Но ако става дума за предизвикателства, това трудно може да мине за такова.

Мадок знаеше, че Джими не се фука или поне не много. Беше му отнело по-малко от час, за да се обади с нужния отговор. По-малко време, отколкото им отне да се настанят в хотелските стаи в Белиз Сити, където Кейси им беше създала прикритие като служители на Червения кръст.

— Позволи ми да привлека вниманието ти към експонат номер едно — продължи Джими.

На екрана на компютъра се отвори прозорец със сателитна карта на Централна Америка. Изображението се съсредоточи и започна да увеличава в по-голямата си част зелена маса, представляваща

дъждовната гора на Гватемала. Сега изображението замръзна и се промени в нещо, което приличаше на фотографски негатив на същата снимка, но вече с линии и форми. Всички бяха прекалено правилни, за да бъдат дело на природата.

— Това е Градът на Сянката — каза Джими.

Бел беше дълбоко впечатлен.

— Страхотно! Откъде се сдоби с това изображение?

— Хакнал го е — сви рамене Боунс. — Той с това се занимава.

Мадок стрелна приятеля си с раздражен поглед. Макар никога в помещението да нямаше съмнения за незаконния характер на дейността на Джими, известна дискретност нямаше да навреди, особено след като Миранда и Кейси бяха служители на федералното правителство.

Джими обаче май не беше особено загрижен от това, че са го разкрили.

— Преди няколко години ЦРУ поръча лидарно^[1] изследване на района. Търсеха...

— В момента това не е важно — бързо го прекъсна Мадок. — Да се съсредоточим върху намирането на черния път.

Курсор с формата на стрела се плъзна над картата и се спря върху най-големия квадрат.

— Това е пирамидата, която сте изследвали. — Появи се бял фон, който накара храма да изпъкне. — А това е мястото, от където сте излезли.

Мадок видя не една, а четири линии, започващи от пирамидата, които бяха акцентирани по същия начин.

— Това е кръстопътят — каза Бел, сякаш беше прочел мисълта му. — Само един от тях е правилен.

— Вярно е, но сякаш всички водят нанякъде. — Изображението отново намаля и се видя как пътищата се извиват около покрайнините на града, преди да се отклонят в разни посоки, за да свършат неочаквано на различни и сякаш маловажни интервали. Джими увеличи всеки от тях поотделно, разкривайки допълнителни подробности като постройки — квадратни сгради и кръгли цистерни — всички невидими за невъоръженото око.

— Това е южният маршрут — обясни Бел. — Той трябва да е истинският.

Резолюцията на екрана се увеличи и се видя крайната точка на пътеката, която следваше повече или по-малко права линия до южната част на Града на Сянката. Но за разлика от останалите край нея не се виждаха скрити руини. Освен това беше единственият черен път, който се доближаваше до обитаван район — на около трийсетина километра от онова, което приличаше на доста голям град. Околният район беше почти напълно обезлесен и разделен на земеделски участъци.

— Съжалявам, но мястото вече е открито — обясни Джими. — Пещерата Нах Тунич.

Бел не изглеждаше възмутен от това разкритие.

— Разбира се, Нах Тунич. Това трябва да е. — Обърна се към Мадок, отново обзет от въодушевление. — Нах Тунич е била открита само преди четиресетина години. Огромна пещерна система, украсена със стотици рисунки и текстове, написани с йероглифи. За маите тя е била важно място за поклонение, свързвано с Подземния свят и Шибалба. Там има няколко още неизследвани прохода, включително дълбока трийсет метра отвесна шахта в края на един от пасажите. Това е една от най-дълбоките пещери в Централна Америка. Тя трябва да е входът към Шибалба.

Мадок си помисли, че думите прозвучаха като произволно предположение, а Боунс само сви рамене.

— За разнообразие е близо до място, където може да се купи бира.

— Предполагам няма да е първият път, когато намираме нещо, скрито на видно място — въздъхна Мадок. — Добре, Джими. Прати ми джипиес координатите на другите три места. За всеки случай.

— Ще ги имаш. — Електронно пиукане възвести края на обаждането по Скайп, но лидарното изображение остана на екрана.

Мадок се обърна към Бел.

— И така, какво можем да очакваме в Шибалба? Други изпитания?

Бел кимна.

— Шибалба означава буквално „място на страха“. Героите близнаци трябвало да минат през шест „къщи“, всяка от които, изглежда, отговаря на един от първичните страхове. Тъмната къща. Къщата на остриетата. Къщата на тръпката. И нещо, наречено Къщата на студа, която, казват, била пълна с мраз, пронизващ до костите, и

трополяща градушка. Има и Къща на ягуара, Къща на прилепите и Гореща къща. И това само за да стигнеш до района в Шибалба, където пребивават Господарите на смъртта.

— Така. Значи много възможности да те убият. И то като не броим насекомите, змиите и тропическите болести. Плюс трийсетметрово спускане в още неизследвана отвесна шахта. — Той погледна многозначително към Ейнджъл. — Не вярвам, че мога да убедя някого да остане тук, където е безопасно.

С напълно безизразно лице Боунс понечи да вдигне ръка, но Ейнджъл го плесна да я свали.

— Не, Мадок, нямаш никакъв шанс — каза твърдо тя. — Освен това, ако опитът ме е научил на нещо, то е, че съм в по-голяма безопасност, когато съм с теб.

Мадок се надяваше, че е права.

---

[1] Лидар (LIDAR) технология за дистанционно получаване на информация за обекти с помощта на активни оптични системи, използващи камери и лазери. — Б.пр. ↑

23.

Ектор Канул не намали, докато пресичаше кръстовището, където планинският път се срещаше с магистралата. Пътят беше блокиран от кола на хондураската полиция и той нямаше никакво желание да привлича вниманието на полицаия, който седеше вътре. Вместо това продължи още километър и половина, преди да слезе от пътя. Земята беше още мека от скорошните проливни дъждове, така че можеше да заседне и с 4x4 задвижване, но това беше най-малката му тревога.

Родриго беше изчезнал. Ектор разчиташе на алчността на стария мародер на гробове като по-силен от страха подтик, но очевидно го беше разбрал погрешно. Сега щеше да се наложи да го направи по трудния начин.

Той слезе, взе малката раничка с храна и вода и мачетето и влезе в гората. Във въздуха се усещаше лека миризма на пушек — напомняне за огъня, който унищожил планинското село Опалака — родното място на Родриго. Правителството наричаше случилото се „нещастна случайност“, горски пожар, причинен от живите въглени на оставен без надзор кухненски огън. Как пламъците са запалили напълно подгизналата растителност — по този въпрос управляващите не можеха да дадат обяснение, но районът беше отцепен в очакване на предстоящото разследване.

Листакът беше гъст, но гъвкав, позволявайки на човек да мине, без да се налага да го сече. Ако се беше заел да изсича пътека, щеше да напредва по-бързо, но и да вдига повече шум. И ако полицията решеше да проучи сякаш изоставената край пътя кола, не искаше да знаят накъде беше поел. След около петнайсетина минути попадна на нещо, което приличаше на животинска пътека, виеща се из джунглата. Той започна внимателно да я проучва, докато не откри отличителната форма на отпечатък от ток на ботуш. На лицето му се изписа доволна усмивка.

Нямаше гаранция, че отпечатъкът е от Родриго или неговия съперник Диего, но Ектор беше уверен, че и двамата мъже са ползвали

тази пътека в някакъв етап на търсенето на съкровища и маянски реликви, които да продават на черния пазар.

Той пое предпазливо надолу по пътеката, като постепенно навлизаше все по-дълбоко в гората, проучвайки други пътеки и разклонения. Тук-там намираще следи от разкопки и дори камъни от стените на древните маянски жилища. Въпреки тези привидни успехи безплодността на издирването му нарастваше с всяко ново „откритие“.

След като за кратко се беше появил, Ел Гия щеше отново да изчезне в джунглата. Проклятието — *maldición de la sombra* отново щеше да потъне в дрямка може би за десетилетия или дори векове в очакване да бъде отново открито от поредната безпомощна жертва, която пак ще отприщи ужасната болест.

Ектор погледна часовника си. Вече минаваше обяд. Той въздъхна, заби мачетето в меката земя и свали раницата от гърба си. Беше гладен, но храната не беше най-важното. Извади сателитния телефон, набра номера на Изабела и точно натисна бутона за набиране, когато зърна нещо само на няколко крачки нагоре по пътеката. Все още притискащ телефона към ухото си, той тръгна да провери какво е това.

Сега вече го виждаше по-ясно: малка каменна колиба, достатъчно голяма да осигури подслон на един или двама души от лошото време. Сламеният покрив изглеждаше здрав и направен скоро, но стените бяха древни.

Гласът на Изабела прозвуча в ухото му.

— Чичо?

— Минутка — измърмори Ектор и продължи напред. Колибата нямаше прозорци, а достатъчно голям отвор, който позволяваше на човек да влезе сгънат на две. Вътрешността беше тъмна.

Все още стиснал телефона с една ръка, с другата извади фенерче от раницата и светна вътре, без да смее да се надява, че това е мястото, което търси.

Колибата беше празна.

Той въздъхна и се готвеше да се изправи, когато откъм гърба му се чу глас.

— Татко мой, търсите ли нещо?

Ектор се завъртя на пети и едва не изгуби равновесие заради меката глинеста земя. Телефонът и фенерчето паднаха от ръцете му, докато напразно се опипваше за оръжие, каквото нямаше. Не че

пистолетът или мачетето щяха да му помогнат. Жената, която го беше заговорила — екзотична рижа красавица, чието почти голо тяло беше покрито с татуировка, която приличаше на кожата на горската пепелянка — не беше сама. Шестима мъже, украсени по подобен начин с бодиарт, сливащ се почти напълно с околната среда, стояха в хлабав кръг около него. Някои държаха в уста тръстикови тръби за стрелички, а други носеха традиционни бойни тояги. Жената не беше въоръжена, с изключение на плетения колан около кръста, на който висеше обсидианова кама в кания. Двама мъже, облечени във всекидневни дрехи — по вида им личеше, че са гринговци — стояха от двете ѝ страни. Единият от тях беше едър, с късо подстригана коса, което подсказваше бивш военен. Другият беше дребен, хилав на вид, но с жестоко лице.

След като успя да запази равновесие с протегнати ръце, Ектор се изправи, поддържайки зрителен контакт с жената.

— Карина, какво правиш тук?

Лека усмивка повдигна ъгълчетата на устата ѝ.

— Не е ли очевидно? Правя онова, което ти трябваше много отдавна да направиш.

— Да търся Ел Гия? Не знаех къде да го търся, докато...

— Не говоря за кучето — изсъска Карина. — Говоря за твоето свещено задължение като върховен жрец на Пернатата змия.

Яростта на обвинението беше като физически удар.

— Моето задължение?

— Като вратар ти беше поверено да позволиш на Сянката да излезе в света в навечерието на тринайсетия бактун^[1], каквото беше желанието на боговете. Ти не изпълни това задължение. Ти си слаб. Не си способен да водиш братята, още по-малко да председателстваш новия вид човечество.

Ектор се наежи.

— Ти си проста послушница. Как се осмеляваш да диктуваш волята на боговете? — Той насочи поглед към останалите хора змии. Познаваше всеки от тях, някои броеше за свои приятели. Тяхното предателство го пареше като отрова.

— Говорите за свещен дълг, а позволявате на послушница да ви бунтува срещу помазания избраник на Кукулкан?

Порицанието му предизвика единствено друга усмивка.

— Кукулкан благослови моите усилия. Заведе ме при Ел Гия.

— Значи е у теб? Карина, още не е късно да направиш правилния избор. Прекрати този бунт още сега и аз ще забравя какво си направила.

— Това започва да става досадно — каза тя и махна с ръка. — Търпях твоята грубост, защото имам нужда да ми кажеш как да стигна до *Ciudad de la Sombre*.

Ектор поклати глава.

— Не си заслужила това познание. Може би след време, но...

— Има и други начини да го намеря.

Ектор повдигна вежди.

— Имаш предвид сама да тръгнеш по пътя на Ел Гия? Аз няма да ти помогна.

— А какво стана с твоя свещен дълг? — попита тя подигравателно. — Змийските братя съществуват с една-единствена цел: да водят онези, които са били докоснати от Сянката, в царството на Господарите на Шибалба. Ти си ни учил на това. Ако откажеш, ще се отречеш от свещената клетва и вече няма да си способен да ни водиш.

Ектор стисна зъби. Карина го беше изпързала. Всичко, което каза, беше истина. В течение на векове Змийските братя бяха държали под контрол ужасното проклятие на Сянката, като водеха докоснатите от нея в Подземния свят, където, стига да оцелеят от изпитанията на Господарите на Шибалба, ако легендите не лъжат, здравето им ще бъде възстановено и дори ще им бъде вдъхнато безсмъртие, подобно на божественото. Някои бяха случайни жертви, но повечето, които следваха Пътя на змията, го правеха преднамерено, предлагайки се в жертва на старите богове. Сянката — онова странно вещество, което съдържаше самата същина на Господарите на Шибалба — не само заставяше заболелите да започнат пътуването. А и разкриваше древни познания, макар физическите симптоми често да пречеха на пълното изразяване на тези разкрития.

Разбира се, това не се беше случвало наскоро. Пътеводителите бяха забравени, а съдовете, които съдържаха праха на Ел Гия и някога са били съхранявани в свещените храмове, бяха разпръснати и изгубени след идването на испанските завоеватели с техния нов бог.

На Ектор и през му не му беше минавало, че някога ще бъде призван да изпълни това задължение или че то ще бъде използвано срещу него в борбата за власт над Змийското братство.

Той опита друг подход.

Карина, сега е XXI век. Ние може да почитаме традициите на нашите предци, но трябва и да прокарваме наш собствен път в бъдещето. Сянката е ужасно нещо. Тя не може да бъде контролирана.

— Остави това на мен отговори мъжът с жестокото лице.

Карина го стрелна с кос поглед, но после веднага насочи очи към Ектор.

— Къде е Градът на Сянката? Каж ми и може би ще те оставя жив.

— Убий ме и никога няма да разбереш.

Карина се вторачи в него. С изрисуваното си тяло приличаше повече на влечуго, отколкото на човек, усойница, която се готви за удар.

В този момент се чу електронен звън, който разруши магията.

Карина се опита да продължи да гледа втренчено, но в изражението ѝ се промъкна лек намек за раздразнение.

— Това съм аз — каза мъжът с жестокото лице и извади от джоба сателитен телефон, подобен на онзи, който Ектор беше донесъл. Той го разтвори и го допря до ухото си.

— Ало?

Послуша известно време, после очите му заблестяха като мъниста.

— Страхотно! Къде е това? — друга пауза. — Можем да сме там след час.

Той затвори телефона със замах.

— Карина, добри новини. Знаем къде е.

Сърцето се качи в гърлото на Ектор.

— *Ciudad de Sombre?*

— Майната му на града. Ще прескочим няколко крачки. Знаем къде е Шибалба. Това е място, наречено Нах Тунич.

Ектор не успя да скрие изненадата си.

Карина отново вторачи змийския си поглед в него.

— Вярно е, нали? Кофти работа, Ектор. Сега вече нямам нужда от теб.

Тя се обърна към най-близкия от своите придружители и кимна.

На шестстотин и петдесет километра от мястото кокалчетата на ръката на Изабела побеляха, докато стискаше телефона. Наложиха се да потисне подтика си да кресне в телефона на мъчителите на чичо си да престанат, ако не искат да понесат нейния гняв.

Нейният гняв.

През целия си живот не се беше чувствала по-безпомощна.

Тя се беше преборила почти сама за контрола на Заливния картел срещу мъже, чиято жестокост би накарала Господарите на Шибалба да треперят. Командваше истинска армия от лейтенанти и пехотинци и онова, което не можеше да вземе насила, винаги можеше да купи. Но не можеше да направи нищо, за да помогне на своя чичо.

Карина!

Изабела веднага разпозна името. Карина Ривера, няколко години по-млада от нея, беше една от послушничките на Ектор. Изабела си спомни как, като малко момиче, Карина беше торможена заради рижата си коса — видим знак за смесена кръв. Но след като прие древната религия на своите предци и влезе в Змийското братство, това се промени. Тя беше станала част от почитана традиция сред хората с маянски произход. Дори сред такива като Изабела, които само на думи отдаваха дължимото на традициите.

Очевидно престижът да е част от Змийското братство не беше достатъчен за Карина. Тя искаше повече. Власт. Може би отмъщение срещу света, който я беше торможил.

За Изабела мотивите ѝ нямаха значение. Кучката щеше да си плати за това, което правеше.

След студеното заявление на Карина за няколко секунди настъпи мълчание. След това се чу отвратителното хрущене на костите на човек — в случая нейния любим чичо — когото пребиват до смърт. Шумът от нанасяните удари продължи известно време, след това отново се чу мъжкият глас — почти със сигурност на американец — който се развика:

— Стига бе, хора. Той вече е мъртъв, а нас път ни чака.

— *Bastante!* — нареди Карина на испански и ударите престанаха на мига. В продължение на още няколко секунди Изабела чуваше

приглушени гласове, после настъпи тишина.

Очите ѝ се замъглиха от сълзи, докато гледаше екрана на телефона. На него се виждаше продължителността на обаждането и отброяването продължаваше безспирно — секунда след секунда. Тя очакваше връзката да прекъсне, но изведнъж осъзна, че Карина и останалите си бяха тръгнали очевидно, без да забележат отворения телефон на Ектор. И сега вече нямаше кой да затвори.

Хрумна ѝ, че трябва да прекъсне връзката, но не може да се насили да скъса тази последна нишка, която я свързваше с брата на баща ѝ.

Тогава чу нещо. Шумолене, движение и накрая дрезгав глас:

— Бела.

Думата я накара да потръпне от хлад.

— Чичо — изхлипа тя. Още беше жив!

— Бела. Сянката. — Думите се ронеха една по една, разделяни от мъчителни дълги паузи, докато Ектор се опитваше да си поеме дъх, за да продължи да говори.

— Дръж се, чичо! — изплака тя. — Ще повикам помощ!

— Вече е късно. Спри я! Само ти, жрецът, можеш да я спреш!

— Не, чичо. Не казвай това.

Тя слушаше как той се мъчи да диша, в очакване да ѝ каже още нещо. Да я увери, че всичко ще бъде наред, но в този момент той въздъхна дълбоко и тишината се възцари отново.

---

[1] Названието на годишния цикъл в календара на маите. 13-ият бактун приключва на 21 декември 2012, когато жълтата преса раздуха „идващия край на света“. — Б.пр. ↑

24.

Докато Кейси приземяваше хеликоптера на чакълестата писта на летище „Поптун“, Мадок забеляза една очукана „Тойота Лендкрузър“, украсена с емблемата на местна фирма за приключенски екскурзии. Обикновено колата караше служител на фирмата, но сега изглеждаше разумно да ограничат контактите с местните до възможния минимум. Нах Тунич беше туристически обект, но самата пещера беше затворена за публиката. Опитът да получат разрешение да я изследват щеше да отнеме много време и пари, да не говорим, че вероятно щеше да се разчуе. Така че най-добре беше да се промъкнат вътре. Не беше изненадващо, че за съответните пари туристическата фирма беше готова да подпише договор за „самостоятелна приключенска екскурзия“.

Докато Кейси и ЦРУ плащаха сметката, Мадок нямаше да се оплаква.

Кейси остана при хеликоптера, готова да им помогне, ако той и останалите имат нужда от бързо измъкване. Пещерата беше само на около петнайсетина километра оттук — поне на картата изглеждаше така. Въпреки това пътуването по неравните черни пътища нагоре в маянските планини им отне повече от час, преди да стигнат до своята цел. Тя беше отбелязана със синя табела, на която пишеше: „Добре дошли в археологическия обект «Пещерите Нах Тунич»“. Тъй като обектът беше сравнително близо до населен район, ако бяха долетели право тук, щяха да предизвикат нежелано внимание, така че пътуването с кола изглеждаше най-разумното решение. Особено, при положение че прикритието им като служители на Червения кръст не би издържало по-сериозна проверка. Мъдростта на решението им се потвърди, когато правеха късия преход през гората до входа на пещерата. Мадок чу отличителния плясък на хеликоптерни витла в небето над главата си. Той спря да се вслуша, а шумът се усилваше, докато летателният апарат прелиташе над тях и след това продължи пътя си.

— Прозвуча доста близо — отбеляза Ейнджъл.

— И като голяма машина — добави Боунс. — Може би „Чинук^[1]“.

Мадок си беше помислил същото. „Чинук“ беше натовското обозначение на военния транспортен хеликоптер „Боинг СН-47“. Дватама бивши военноморски тюлени неведнъж бяха летели в кабината на хеликоптери „Чинук“, които често се използваша да довеждат и отвеждат военни части до и от целта на тяхната мисия. С фюзелаж, който малко приличаше на автобус от градския транспорт под двойката витла, в птицата имаше достатъчно място за петдесет пътници и можеше да транспортира дори превозни средства, ако положението го изисква.

— Близо до Поптун има тренировъчна база на гватемалските специални части. Вероятно това е всичко.

Въпреки това привидно оправдание мислите на Мадок продължаваха да се връщат към Копан и червенокосата жена, която някак бе пристигнала там преди тях. Вероятно работеше за Алекс Скано, а разкритието на Там, че „Сканоген“ действа в Хондурас, отчасти обясняваше нейното присъствие там, но цялата работа продължаваше да изглежда като твърде голямо „съвпадение“.

Входът се появи изведнъж, издигайки се от земята под дърветата без предупреждение. Зинала сенчеста цепнатина във варовиковата скала, висока трийсет метра и двойно по-широка. В продължение на хилядолетия тропическите дъждове бяха ерозирали камъка в свободно стоящи колони, които сякаш изригнаха от земята. Висящата отгоре им стена беше осеяна със стотици повесени сталактити. В цялата си съвкупност те приличаха на зъбите в зиналата паст на огромен Левиатан.

Всички от групата забелязаха тази прилика.

— Пастта на змията — измърмори Бел.

Боунс само поклати глава.

— Айде, пак се почна.

Технически погледнато, хеликоптерът, който беше прелетял над тях, не беше „Чинук“, а неговата гражданска разновидност с твърде прозаичното обозначение „Модел 414“ — един от няколкото,

чартирани от „Сканоген“ за нейната „хуманитарна мисия“ в Хондурас. 414 беше работно добиче и не предлагаше лукса, с който Алекс Скано беше свикнал, но в неговия директорски хеликоптер нямаше достатъчно място за всички, така че този път трябваше да се вози като обикновен човек. Това не беше преживяване, което му се искаше да повтори.

Наетата охрана беше наред, макар и малко притеснена. Хората на Карина с изпилените си остри зъби и татуировки му причиняваха тръпки, но онова, което наистина предизвика ужас у него, беше начинът, по който смазаха от бой онзи стар индианец в джунглата.

Карина също беше татуирана, макар бодиартът да беше скрит от блузата и камуфлажните ѝ панталони във военен стил с много джобове. Тя поне не си беше изпилила зъбите. Той донякъде харесваше мацки с татуировки и пиърсинг, но устата, пълна със зъби на акула, щеше да му дойде в повече.

Задната товарна платформа беше спусната, което позволяваше не само в кабината да влиза въздух и така да намалява горещината, но им осигуряваше и панорамен изглед към околността, докато прелитаха над нея. През по-голямата част от полета виждаха непрекъснато море от зеленина, но когато приближиха своята цел, Алекс забеляза смесица от обработени полета и пътища, а щом хеликоптерът започна да захожда към летището — кварталите на Поптун.

Когато се показа пистата, Карина скочи на крака. Втурна се към вратата и за миг надникна навън, после изтича до единия от пилотите и му каза нещо. Алекс беше доволен да я остави да поеме нещата в свои ръце, докато хеликоптерът без никакво предупреждение се наклони настрани и започна да се отдалечава от летището.

— Какво става? — поиска да разбере той.

— Вече са тук — отговори Карина, а очите ѝ проблясваха заплашително.

— Кой са „те“?

— Групата на Мадок. Хората, които пътуват с твоята връзка.

Алекс хвърли поглед през отворената товарна рампа и видя по-малкия хеликоптер, паркиран на летището, да се смалва в далечината. Той знаеше всичко за Дейн Мадок, който беше помогнал на предателката Там Бродерик да пипнат баща му, при това почти съсипвайки „Сканоген“. Досега дейността на Дейн Мадок не

представляваше истинска заплаха за техните планове. Всъщност ловците на съкровища, помагачи на Чарлз Бел, без да искат, бяха прокарали пътя за „Сканоген“, но сега, когато целта вече се виждаше, можеше да се окажат голямо препятствие.

— Е? — попита той и насочи погледа си към Карина. — Толкова по-важно е да кацнем още сега.

Тя поклати глава.

— Какво каза по-рано? Ще съкратим малко пътя.

Пастта на Нах Тунич беше огромно открито пространство, в по-голямата си част равно, като се изключат местата, където археолозите бяха изкопали проучвателни окопи. Бел обясни как по време на разцвета на маянската империя хиляди вярващи са се събирали в преддверието на пещерата, докато жреците изпълнявали ритуалите на една тераса над тях. Разкопките бяха потвърдили тази хипотеза. Подът всъщност се състоеше от артефакти: керамични чирепи и други отпадъци, циментирани на място през вековете от минерализираната вода, капеща от тавана.

— Някои от местните майи все още идват тук да се молят — продължи Бел, посочвайки останките от огнище.

— Все още почитат старите богове? — попита Мадок. — Смятах, че местните религии са почти напълно изчезнали.

— Идването на християните конквистадори принуждава практикуващите старите вярвания да минат в нелегалност — отговори Бел с крива усмивка. — Извинете за този каламбур. Но тези традиции са дълбоко вкоренени в тяхната култура.

В дъното на напомнящата катедрала паст на пещерата изследователите трябваше да се изкатерят по стръмна подпорна стена, издигната от майите, за да предпазят прохода, водещ в дълбините на пещерата. Мадок и Боунс поведоха групата, за да помагат на Бел в спускането. Ейнджъл бързаше да ги последва, а Боунс използва лост, за да разбие ключалката на оградата, издигната от гватемалското правителство. Докато стояха там, готвейки се да се спуснат вътре, Мадок почувства бриз по лицето си, който се издигаше от пещерата, все едно дишаше.

— Това място наистина е живо — каза той.

— Такова е и за майте кимна Бел, който леко хриптеше, докато опитваше да си поеме дъх след изкачването.

Ако входът на пещерата беше зиналата паст на живо чудовище, онова, което лежеше зад него, трябваше да е гърлото — тесен, дълъг деветдесет и пет метра проход, спускащ се в дълбините. Макар че във варовика бяха изсечени що-годе прилични стъпала и дръжки, скалата беше хлъзгава от влагата. За щастие предишните експедиции бяха оставили фиксирано въже, за което Бел се държеше, докато се спускаха.

Първият етап на слизането завърши при едно прохладно езеро, където течащата надолу по далечната стена минерализирана вода беше формирала заоблени издатъци от подобни на стъкло седиментни скали, които проблясваха на светлината на фенерчетата. Ефектът беше драматичен, но те нямаха време да спрат, за да му се възхитят. Вертикалната шахта, която според Бел щеше да ги отведе в Шибалба, беше в края на дълъг проход с дължина повече от три хиляди и двеста метра.

Докато прекосяваха с плисък езерото, Боунс се провикна през рамо:

— Миранда, внимавай да не намокриш телефона си!

Ейнджъл се приближи плътно до Мадок и го прегърна сякаш в спонтанен израз на привързаност. В същото време доближи устни до ухото му и прошепна:

— Боунс наистина я тормози за този телефон. Знам кога се бъзика, а това е нещо различно. Какво става?

Мадок поклати глава.

— Може би нищо.

— Дейн, я стига. Между нас не бива да има тайни.

Той стрелна поглед към Миранда, която помагаше на Бел да прекоси езерото.

— Тя непрекъснато гледа в този телефон. Това е лош навик за агент от разузнаването. Освен ако няма друга причина. „Сканоген“ стигна в Копан преди нас. А когато дадох на Миранда погрешни координати за Града на Сянката, никой не ни досаждаше.

— Това не доказва нищо.

— Да, така е. Затова ще внимавам с нея.

Ейнджъл се отдръпна леко от него.

— Не вярвам. В края на краищата тази експедиция е на баща й. Защо да я рискува? Да рискува неговия живот? Сигурен ли си, че не е, затова че си пада по момичета?

— Сигурен съм. — За това беше сигурен, но не и за своите подозрения. Онова, с което разполагаше в действителност, бяха множество предположения. Срещата в Копан можеше да е и просто съвпадение, както вероятно и прелитането на чинука над главите им.

Във всеки случай това нямаше значение в момента. Бяха доста извън района с обхват и дори Миранда да имаше сателитен телефон, а тя нямаше, сигналът не можеше да мине през тоновете скали, които ги заобикаляха отвсякъде.

Те продължиха през проходи, украсени с маянски глифи и картини, които изобразяваха човешки жертвоприношения и ритуали по кръвопускане, както и откровени сексуални актове. Боунс не можа да се въздържи да коментира едно от изображенията, на което се виждаше маянска двойка, готвеща се за съвкупление. Фигурата на мъжа беше с огромен фалос, който той тласкаше към корема на жената. Подробностите на стилизираната картина не оставяха нищо за въображението.

— Обзалагам се, че този тип е някой бог — каза той.

— Господин Боунбрейк, този също ще ви хареса — намеси се Бел, като посочи друга картина на приклепнал мъж.

— Тип, който се готви да сере? — попита Боунс, повдигайки вежди в съмнение.

— Не точно. Това е изображение на ритуал по кръвопускане. Маите вярвали, че в кръвта има голяма сила, така че, когато крал е искал боговете на плодородието да го благословят с дете, вкарвал игла от кост или шип от скат в пениса си като жертвоприношение.

Дори Боунс да се беше потресъл от чутото, не го показва.

— Ей, Мадок, това напомня малко за Кий Олсен, нали? — Макар въпросът да беше зададен на Мадок, той се обърна така, че да вижда Миранда.

— Това момче от нашия взвод имаше пиърсинг „принц Алберт“. Когато се напиеше, го вадеше, прокарваше карабинер през него и му окачваше разни тежки неща.

— Това е много яко — отговори Миранда с безизразно лице, но със зли пламъчета в очите. — Трябва да си направиш и ти.

— Колкото и да обичам да си спомням за младостта — намеси се Мадок, — вероятно е по-добре да продължим напред.

— Дейн — извика Ейнджъл. — Вижте това!

Тя сочеше друг самотен глиф по-долу на стената. Изображението беше по-избледняло от откровеното сексуално изображение, но въпреки това се разпознаваше лесно.

Беше същата фигура на куче, изобразена върху златния диск пътеводител, който бяха намерили в мексиканското сеноте. Това тук обаче беше в профил с протегнатата лапа, все едно показваше пътя, като сочеше нататък в пещерата.

— Предполагам, че сме на точното място — каза Мадок.

Те продължиха надолу по виещия се коридор и там, където той се разклоняваше, намираха още насочващи глифи. На няколко места коридорът се стесняваше до такава степен, че се налагаше да вървят в индианска нишка. Боунс трябваше да сваля раницата си, за да може да се промъкне.

Късо почти отвесно спускане ги изведе в пещера с разделящи се наляво и надясно разклонения. Право напред имаше тераса, която гледаше към бездънна бездна. Шахтата не беше много широка. Фактически имаше диаметъра на комин, но беше толкова дълбока, че светлината от фенерчетата им не можеше да стигне до дъното. На задната ѝ стена се виждаше друг насочващ глиф, който показваше право надолу.

— Предполагам, че тези глифове ще ни доведат тук — каза Бел. — Намираме се в частта, наречена Пещерата на Подземния свят. Тунелът на Нах води навън оттук обратно в пещера, наречена Тихия път. Но това... — Той махна с ръка към отвесната шахта. — Това е кладенецът за жертвоприношения. Един вид сеноте. Проход към Подземния свят.

— Направо магистрала до ада — измърмори Боунс.

— Предполагам, че ако беше на дъното, щеше да я наречеш стълба до небето. За маите пещерите са били и двете. Вярвали са, че вечер слънцето залязва в някоя пещера на запад, пътува под земята и след това изгрива от друга на изток. Както можеш да си представиш, това е място, където смъртните не са добре дошли. Доколкото знам, само една експедиция е стигнала до дъното, но е прекарала едва няколко минути долу.

— Защо? — попита Ейнджъл.

— Мисля, че един от членовете на експедицията е бил ранен, което ги накарало да побързат. Освен това имало проблем с въздуха. Високо ниво на въглероден двуокис, вероятно от някакво гниещо органично вещество.

Мадок беше очаквал подобен проблем, откакто Бел спомена за дълбоката сто и петдесет метра шахта по-рано през деня. В добавка към другото оборудване, което носеше, беше взел и един прост уред за определяне равнището на въглеродния двуокис — евтина запалка, която беше купил в Белиз Сити. Той я извади от джоба си, завъртя с палец колелцето и произведе яркожълт пламък.

— Стар миньорски номер — обяви той. — Докато гори с жълт пламък, във въздуха има достатъчно кислород. Ако пламъкът стане син, ще трябва да се връщаме.

Ейнджъл се наведе над шахтата и направи гримаса.

— Сигурно не трябваше да оставяме горката Кейси сам-сама на летището. Късно ли е да променя намеренията си?

Мадок ѝ прати въздушна целувка.

Бяха донесли два водолазни регулатора и една бутилка със сгъстен въздух, в случай че се наложи да преплуват наводнени проходи. Ако се наложеше, можеше да дишат подред, както бяха направили в Града на Сянката. Обаче запасът нямаше да им позволи много дълга екскурзия. Ако попаднат на лош въздух, вероятно щеше да се наложи да съкратят проучването си. Мадок се съмняваше, че ще има проблем, докато въздухът продължава да се изкачва от дълбините.

С помощта на Миранда, която бе преминала почти толкова сериозно обучение за боравене с въже, колкото военноморските тюлени, Мадок и Боунс съоръжиха фиксирано въже — първото от няколко дължини, които щяха да са нужни, за да се спуснат на дъното. Имаше причина тази шахта да е смутила по-раншните експедиции. Щяха да се спуснат четиресет и пет етажа надолу — половината от височината на Айфеловата кула^[2]. Спускането беше лесната част. Носеха повече от триста метра въже, което в съчетание с останалото алпинистко и водолазно оборудване тежеше доста. За щастие нямаше нужда да го носят нататък.

Мадок силно се надяваше забележката на Бел, че смъртните не са добре дошли в подземния свят, да не се окаже твърде пророческа.

Спускането в шахтата можеше да се окаже най-лесната част от цялата експедиция.

---

[1] Американска порода кучета, създадена от Артър Уолдън. — Б.пр. ↑

[2] 156 метра. — Б.пр. ↑

25.

Ако Ейнджъл беше решила да се присъедини към Кейси, нямаше да ѝ се наложи да ходи твърде далече. Кейси все още беше сама, но не на летището. Всъщност се носеше нагоре по планинския път в посока Нах Тунич.

Само трийсет минути след като Мадок и останалите бяха поели към далечния археологически обект, на летището се приземи двумоторен „Бийчкрафт Барън“. Кейси го бе наблюдавала с неголям интерес, докато рулираше по застланата с чакъл писта. По едно време реши, че си заслужава за всеки случай да продиктува на Там опасния номер. Докато чакаше идентификацията, се появи джип за посрещането на единствения пътник от самолета: красива чернокоса жена, която приличаше на Пенелопе Крус. Онова, което привлече вниманието на Кейси, беше облеклото ѝ: носеше лятна камуфлажна униформа с тигрови шарки. Така бяха облечени и мъжете, които слязоха от джипа, за да я посрещнат.

Доколкото Кейси знаеше, в Централна Америка нямаше армия или полицейски сили, които да използват камуфлажни униформи с тигрови шарки. Подобни дрехи се продаваха свободно на пазара и понякога се използваша от разни агенции и групи, които имаха възможност да избират собствените си принадлежности — например ЦРУ.

Самолетът принадлежеше на малка фирма с адрес в Уилмингтън, Делауер, която се смята, както Там я информира, за фасада на Заливния картел от Юкатан. А жената, която приличаше на Пенелопе Крус, беше не кой да е, а сегашният му водач — Изабела Белтран. Тя определено не беше от добрите, но доколкото Там знаеше, нямаше връзки със „Сканоген“.

Въпреки това любопитството на Кейси нарасна. Всички бяха облечени за работа и бързаха. Това беше достатъчно да я накара да научи повече. Извади параболичния микрофон от оборудването си за наблюдение, защото беше решила да подслуша техния разговор.

Уредът за подслушване имаше обсег сто метра, но Кейси успя да чуе само няколко думи, преди всички да се качат на джина и да потеглят.

Една дума изпъкваше над останалите.

Sueva.

Пещера.

Спускането беше уморително, но не толкова трудно, колкото Мадок очакваше. Той остави Миранда да се грижи за баща си и се зае да се увери, че въжетата са сигурно наковани за варовика. Не можеха да си позволят никакви грешки толкова далеч от повърхността.

Последните трийсетина метра бяха най-трудни, защото шахтата се стесняваше клаустрофобично между хлъзгавите от влага и мръсотия стени, но долу пещерата се разширяваше в помещение с формата на електрическа крушка. Подът беше покрит с дълбока до глезените кал. Ако маите бяха хвърляли жертвоприношения в шахтата, както каза Бел, вероятно под краката им имаше стотици скелети, натъпкани в утайките. Да не говорим за съкровището от златни бижута. Мадок обаче повече се интересуваше от отвора в задната част на пещерата и едва различимия глиф, изсечен във влажния камък.

Когато всички се спуснаха и Боунс пусна задължителната шега за борба на юли жени в калта, те се насочиха към прохода, който се виеше нагоре с малък наклон в продължение на трийсетина метра, преди да стигне до кръгло, задънено помещение.

Нямаше видими изходи, но бързият оглед показва, че помещението е много повече, отколкото можеше да се види на пръв поглед. То представляваше почти идеален кръг, украсен с няколко високи релефа на познати наглед фигури, седнали на тронове.

— Господарите на Шибалба — каза Бел, потвърждавайки онова, което Мадок вече беше предположил.

— В Града на Сянката имаше десетима господари. — Мадок огледа набързо помещението и преброи фигурите. — А тук са двацет.

— Това е Залата на съвета на Господарите на смъртта. Тук били подлагани на изпитание поклонниците, които искали да влязат в Къщите на Шибалба. Господарите седели до манекени, създадени да объркват пристигащите молители. Единственият начин да получиш достъп до Къщите бил да поздравиш господарите по име. Също така се

опитвали да накарат поклонниците да седнат на пейка, която всъщност била нагорещен камък за готвене.

— Прекрасно — подхвърли Боунс. — И за какво маите са боготворели тези типове?

— За да получат лекарството за болестта на Сянката — рязко каза Миранда. — Предполагам, не си внимавал, когато ти се говори.

Боунс наклони глава настрана.

— Аз обичам да задавам риторични въпроси. Мисля, че ти не внимаваш.

Мадок не обърна внимание на тяхното спречкване и насочи фенерчето и вниманието си към вдлъбнатината под една ниска лавица точно срещу прохода, през който влязоха.

— Това прилича на пейка — каза той.

Той клекна и светна в пространството под нея. Лъчът освети малка кръгла яма. В центъра ѝ беше издигнато типично^[1] от дърво, а отгоре имаше слой пепел и черни дървени въглища. Той вдигна едно парче дърво, очаквайки донякъде, че ще се разпадне. Остана цяло, но беше леко като корк. Въпреки това беше трудно да се повярва, че е било тук в продължение на стотици години. Може би те не бяха първите, стигнали толкова навътре.

— Това е огнище — реши той и се обърна към Бел. — А сега какво? Легендата казва ли как да издържим изпитанията?

— Имаш предвид, без да ни надхитрят, нали? — каза Боунс.

Бел поклати глава.

— В „Попол Вух“ Хун Хунахпу и Вукуб Хунахпу, бащата и чичото на Героите близнаци, пътуват до Шибалба и фактически се провалят в изпитанията пред Съвета на Господарите. Дори сядат на камъка за готвене и се изгарят, но Господарите им разрешават да влязат в Къщата на Шибалба, защото техният план още от началото бил да ги принесат в жертва по-късно. За Съвета изпитанията са просто шега, по-късно, когато идват Героите близнаци, те изиграват Господарите да разкрият своите имена, а после, когато Господарите им казват да седнат на пейката, просто отказват.

— Не е ли очевидно? — намеси се Миранда. — Тук някъде трябва да има тайна врата. За да я отворим, трябва да разберем кои от тези статуи са истинските Господари на Шибалба.

Мадок обмисля чутото известно време.

Мисля, че си права. Тук някъде има тайна врата, но не зная дали има някаква дяволия, с която можем да я отворим.

— Какво имаш предвид?

— Помниш ли трите реки в Града на Сянката? Единственият начин да ги преминеш беше чрез пожертвование. А кучешките отпечатащи водят право до камъка за готвене.

— Какво искаш да кажеш? Че трябва да седнем на пейката?

Мадок вдигна рамене и без да чака друга покана, седна на пейката.

Нищо не се случи.

— Може би трябва преди това да я нагрееш — подсказа Боунс.

Познавайки Боунс, това определено беше опит за шега, но Мадок осъзна, че неговият приятел е прав.

— Точно това трябва да направим.

— Не говориш сериозно — каза Миранда.

Но Мадок не ѝ обърна внимание. От предишните си срещи с древните архитекти на Шибалба беше научил едно нещо: те бяха садистични кучи синове. Извади запалката, която беше донесъл като средство за откриване на въглероден двуокис, и клекна, за да стигне до огнището. Запали я и поднесе пламъка до сухото дърво, по което започнаха да играят жълти огнени езичета. Скоро въздухът се изпълни с миризма на горящо дърво. В края на вдлъбнатината обаче сигурно имаше комиң, защото въздухът в помещението остана сравнително чист. След няколко минути Мадок почувства промяна в температурата. Помещението започна да се затопля. Калта по дрехите и кожата му започна бързо да съхне, образувайки сърбяща коричка. Докато гледаше каменната пейка, въодушевлението му, че преодолява изпитанието, започна да се изпарява.

— На камъка му трябва известно време, за да се нагрее — отбеляза Боунс. — Но щом го направи, си остава дълго време горещ. — Той се усмихна на Мадок. — Какво, друг акъл ли ти дойде?

— Да, втори, трети и дори четвърти — призна Мадок. Докосна камъка с показалеца си. Беше топъл, но не толкова, че де го изгори. Засега.

Вместо да седне, стъпи на пейката, защото съобрази, че подметките на туристическите обувки ще му осигурят допълнителен защитен слой. Разбира се, стига да не се стопят. Веднага щом стъпи с

десния си крак върху камъка и прехвърли тежестта си върху него, пейката под него се премести, спускайки се около три или четири сантиметра надолу. Чу се глухо боботене в скалите и изведнъж задната част на вдлъбнатината се плъзна встрани, разкривайки тъмен проход зад камъка за готвене.

— Сезам, отвори се — пошегува се Мадок, опитвайки се да прозвучи триумфално, но най-вече изпитваше облекчение.

— Страхотно! — зарадва се неискрено Боунс. — Всички отиваме в ада.

— Не и ако не се размърдате — каза Мадок. Вече чувстваше горещината в обувките си и знаеше, че нещата само ще се влошават. Може да се затвори, ако сляза. Затова минавайте покрай мен един по един. Боунс, мини пръв.

Веднъж и едрият чероки направи каквото му беше казано, без да коментира. Стъпи на камъка до Мадок и се промъкна край него към отвора. Спря на входа, светна с фенерчето вътре, за да се ориентира, след това слезе от камъка за готвене и потъна в мрака. Мадок надникна в открилия се проход, но освен силуета на Боунс не успя да различи нищо.

Миранда беше следващата, но се спря на пейката, за да помогне на баща си. Тя изстена, когато горещината стигна до нея, и заподскача от крак на крак, докато Бел бързаше да се качи до нея. На Мадок ужасно му се прииска да имитира нейния огнен танц. Горещината беше преминала точката, когато беше само некомфортна. Знаеше, че скоро щеше да му причини физическо нараняване. Но се притесняваше, че твърде много движения върху камъка, може да предизвикат затварянето на вратата.

Щом семейство Бел минаха, дойде ред на Ейнджъл. Когато се промъкна край него, тя го целуна набързо.

— Какво горещо парче си ми ти!

— Ти също! — опита Мадок да се усмихне, но със стиснатите от болката зъби, това приличаше по-скоро на гримаса.

Тъкмо се готвеше да я последва, когато видя нещо да се движи в помещението, което току-що бяха напуснали. За част от секундата предположи, че светлината му е изиграла шега. Реши, че заради трепкането на пламъците под камъка за готвене изсечените статуи на

Господарите на смъртта изглеждат така, сякаш се движат. Обаче ставащото беше достатъчно странно, за да го накара да светне в мрака.

Не беше зрителна измама.

В центъра на помещението стоеше човек. Поне Мадок предположи, че е човек, макар да беше трудно да бъде сигурен, защото първото му впечатление беше, че е покрит с люспи на влечуго. Фигурата вдигна ръка, за да заслони очите си от силната светлина, давайки на Мадок още секунда или две да осмисли онова, което виждат очите му.

Да, беше човек. Под слоя лепкава кал почти голото му тяло беше изрисувано или татуирано с шарки, подобни на люспи. Черната му коса беше вдигната в кок, подобно на изобразените в маянските глифи.

Мадок си спомни онова, което каза Бел за модерните май, които продължават да живеят със старите традиции, и се запита дали този не е местният шаман, който ги е видял да се промъкват в пещерата.

Беше ги пипнал.

Макар че горещината беше започнала да пари ужасно ходилата му, той вдигна ръка и каза:

— Съжалявам, мога да обясня.

Вместо да отговори, мъжът вдигна дълга тръстика към устата си, насочи другия край към Мадок и си пое въздух в подготовка да духне.

Мадок инстинктивно се приведе, докато малката стрела профуча на сантиметри край бузата му.

Нападението го накара да действа. Той обърна гръб на маянския воин и се хвърли в прохода, където го чакаха останалите. Докато бягаше, Мадок си спомни нещо и осъзна кой е неговият нападател.

— Змийските братя! — извика той. — Намериха ни.

---

[1] Конусовидна индианска шатра. — Б.пр. ↑

26.

Мадок се обърна, надявайки се да види как вратата към прохода се плъзга обратно на място, но тя остана отворена. Воинът змия стоеше в далечния край на помещението и внимателно пълнеше тръстикова си тръба. Предупреждението на Мадок обаче бе чуто. Боунс реагира на секундата, извади пистолета си и стреля надолу в прохода, преди мъжът да успее да издуха стреличката. Многократното ехо беше таткова силно, че ушите на Мадок зазвънтяха. През леката барутна мъгла той видя Змийския брат да рухва на земята.

— Сам ли беше? — извика Боунс.

— Не бих се обзаложил — отговори неговият приятел. Той се наруга наум, че беше избутал назад в списъка на възможните врагове тайнственото братство. Разкритията на Там за „Сканоген“ бяха отвлекли вниманието му от другите опасности. — Да се надяваме, че камъкът за готвене е достатъчно горещ, за да държи настрана всеки, който иска да премине. При това положение може би разполагаме с няколко минути. Във всеки случай не мисля, че ще излезем обратно по този път.

Обърна се и бавно плъзна лъча на фенерчето наоколо. След като бяха минали през множество разточително украсени помещения, като кулминацията бяха изсечените в скалата Господари на смъртта, тази нова пещера беше истинско разочарование. Всъщност представляваше голямо естествено геоложко образувание. От тавана висяха сталактити, а неравният под беше покрит с лабиринт от сталагмити и други минерални натрупвания. Но нямаше нищо, което да сочи, че е била използвана за церемониални цели, още по-малко, че е служила като маянската разновидност на първия кръг на ада.

— Как се нарича това място? — обърна се Мадок към Бел. — Къщата на мрака?

Бел кимна.

— Място на пълната тъмнина. Поклонникът трябва да намери опипом пътя си или да остане завинаги тук.

— Добре че донесохме фенерчета — каза Боунс, който бе насочил своето към пода и откри няколко сенчести празнини, които приличаха на цепнатини. — Виждам, че без тях щеше да е голямо предизвикателство.

— Може да не са имали фенерчета — вметна Ейнджъл, — но вероятно са си носили факли, нали?

— Сигурно в помещението на Съвета е имало жреци, които са конфискували факлите, преди да позволят на когото и да било да започне ритуалното пътуване.

Мадок обаче реши, че Ейнджъл е права.

— Без източник на светлина нямаше да можем да стигнем дотук. Това важи и за древните. Господарите на смъртта са искали единствено хората да страдат. Вероятно зад това изпитание се крие нещо повече от това просто да намериш пътя си през тъмна пещера.

Бел разтвори ръце безпомощно.

— Както и да е каза Мадок. — Хайде да се разпръснем. Претърсете всеки ъгъл на това място. Внимавайте за капани и помнете, че ако нещо прилича на изход, не значи, че трябва да хуквате през него.

— Типично за Мадок — подхвърли Боунс и се засмя. — Отвън има въоръжени Змийски братя, а той иска да претърсваме по координатна мрежа.

— Не е координатна мрежа — възрази Мадок. — А може и да си прав, но сам знаеш защо понякога вършим нещата по този начин.

Боунс вдигна ръце в знак, че се предава, но не можа да се сдържи да не каже последната дума.

— Може би причината е в годишното време — прошепна той театрално.

Плати си за думите, когато Ейнджъл и Миранда го сръчкаха в бицепсите. Ударите им бяха достатъчно силни, за да накарат едрият мъж да изстене. Когато свършиха, той поклати глава и взе да си разтрива ръцете.

— Забравих, че съм малцинство — измърмори той. — Мадок, следващия път ще работим само с обичайния екип. Тези момчета поне имат чувство за... Ох! Ох!

Мадок се обърна и плъзна лъча по пещерата.

— Стига толкова, хайде да се залавяме за работа.

Карина замръзна на място и вдигна ръка.

— Чухте ли това? Беше изстрел.

Те бяха преполовили пътя надолу в третото спускане, увиснали на въжетата, оставени от техните съперници.

Тук не е най-доброто място за спиране, помисли си Алекс.

Той също беше чул шума, но не беше сигурен за неговия източник.

— На мен ми прозвуча повече като звук от тупане на килим. Не знаех, че твоите войни носят пистолети.

Карина и хората ѝ бяха увиснали на въжетата като маймуни. Алекс нямаше техните умения, затова само бяха преполовили спускането в сто и петдесет метровата шахта. Карина беше изпратила двама от хората си напред, за да проучат дъното. Вероятно те бяха причината за шума.

Не носят — отговори тя през стиснати зъби. — Някой е стрелял по тях. Хората на Мадок. — Тя държеше главата си извърната, ослушвайки се за други шумове.

Тук долу звуците могат да ти изиграят лоша шега — каза Алекс. — Сигурна ли си, че не дойде от повърхността? Моите хора имат оръжия. Може да са стреляли по някоя маймуна или нещо подобно.

По съвет на Карина беше оставил наетата охрана горе: двама да пазят хеликоптера, а другите входа, за да неутрализират евентуални любопитни относно тяхната екскурзия. Карина му беше обяснила, че пещерите са свети места и докато той е под нейна закрила. Господарите на смъртта няма да погледнат благосклонно на присъствието на други външни хора.

Тези алабализми изненадаха Алекс. Първоначалното му впечатление от Карина беше за човек, който е надраснал примитивните традиции на своите предци и приема старите мигове за богове и демони като алегии, криеци истини, по-добре обяснявани от науката. Но очевидно играта ѝ на велика жрица бе предизвикала един вид духовен рецидив. Той нямаше проблем с това, стига, разбира се, все още да беше способна да намери лекарството срещу Сянката. Обаче готовността му да задоволява суеверните ѝ вярвания свършваше там, където се появяваше опасността да бъде застрелян.

— Не се чу откъм повърхността — настоя Карина.

— Тогава може би трябваше да доведем моите хора. Не, без „може би“. Та аз им плащам за това. Да се върнем да ги вземем.

Карина не му обърна внимание. Шумът не се повтори и след известно време на обмисляне тя отново започна да се спуска. Сега рапелът беше бърз, почти като свободно падане. Алекс силно се изкуши да се върне. Но катеренето обратно щеше да е трудно и той се съмняваше, че може да убеди хората на Карина да се върнат горе, за да го изтеглят.

Стисна зъби от безсилие и се запусна, стигайки до границите на своите възможности. Въжето изгаряше дланта му, но той продължи до следващата тераса. Откачи се и започна да се спуска по последната дължина на въжето. Няколко минути по-късно цопна в калта на дъното.

— Уф — изръмжа той, — отвратително.

Нямаше кой да чуе оплакването му, но пръските кал по далечната стена показваха накъде бяха поели останалите.

Той се забъхти през калта, проклинайки на всяка крачка, и се изкачи в прохода, където намери Карина и останалите наведени над две проснати тела.

Единият воин притискаше ръка към едното си рамо, опитвайки се да спре кръвта, която течеше от раната. Татуираната му кожа беше покрита с кал и кръв, а изпилените му зъби бяха оголени в гримаса на болка. Той сипеше думи на онзи неразбираем език, който ги беше чул да използват. Карина отговаряше на същия диалект.

Това раздразни Алекс. Беше ѝ наредил в негово присъствие винаги да говори на английски, макар да беше готов да търпи разговорите на испански — знаеше достатъчно, за да разбира какво си казват. Сега обаче те със сигурност не говореха на испански. Карина вдигна очи, за да покаже, че го е забелязала. Изражението ѝ беше изпълнено с яростно очакване.

— Намерили са помещението на Съвета. Трябва да побързаме.

— Карина, почакай.

Тя обаче не му обърна внимание и тръгна надолу по прохода почти тичешком. Раненият воин и останалите мъже я следваха по петите. Алекс изръмжа от раздразнение, но любопитството му беше по-силен мотиватор от предпазливостта му.

Най-накрая успя да ги настигне в помещение, украсено със сложни гравирани изображения и което беше най-странно: огнище, под което гореше истински огън. Горещината в тясното пространство беше задушаваща, но Карина и нейните войни се бяха струпали около огнището, сякаш търсеха още топлина.

— Какво правите? — изръмжа той.

Карина го стрелна с нетърпелив поглед.

— Намираме се в Залата на Съвета на Господарите на Шибалба. Входът към тяхното царство е ето там. — Тя посочи сенчестата празнина зад огнището.

— Чудесно, какво чакаме още?

Карина се смръщи към него.

— Забравяш, че хората на Мадок имат оръжия. Може да ни чакат в засада.

Алекс се намръщи. Не беше очаквал плахост от толкова пламенен човек като Карина. Може би не я беше преценил правилно.

— Добре, аз ще вляза първи.

— Мислиш, че ще пощадят живота ти?

— Моят контакт няма да позволи да ме убият. — Не можеше да е напълно сигурен, но това беше риск, който си заслужаваше да поеме, особено в контраст с колебанието на Карина. Той мина през групата войни, но излъчващата се от огнището топлина го спря. Протегна ръка, но още на петнайсетина сантиметра от каменната повърхност усети, че кожата му започвала се покрива с плюски.

— Това единственият вход ли е? — Без да изчака отговор, той клекна и пхна ръка в пламъците.

— Недей! — извика Карина, но предупреждението ѝ закъсна със секунда, за да подейства. Отворената длан на Алекс вече беше разпиляла купчината живи въглени. Оранжевите пламъци изчезнаха, след като въглените бяха разпръснати из огнището. Макар че продължаваха да тлеят в тъмночервено, помещението изведнъж потъна в почти пълен мрак.

— Не се притеснявай — каза Алекс. — Изкарал съм нестинарски курс. Човек може да докосва горящи въглени, без да се изгори, стига контактът с тях да не е много дълъг. Нарича се Ефект на Лайденфрост^[1]. Щом камъкът малко изстине, аз ще...

Преди да успее да довърши изречението, се чу ниско боботене, което разтърси пода под него и завърши със силно тряскане.

— Какво беше това? — попита той, докато се протягаше за фенерчето си.

— Шумът от затварянето на вратата — отговори раздразнено Карина. — Не може да заблудиш Господарите на смъртта с психологически игрички, които си научил на някой семинар за самоусъвършенстване. Единственият начин да стигнеш до подземния свят е като минеш през огъня.

— О, това е тъпа идея.

— Затова поисках хората ти да останат горе. Те не са готови за пътуването до подземния свят. — Тя въздъхна. — Трябва да съберем дърва за огън.

— Забрави. Хората ми имат експлозиви. Просто ще взривим вратата. — Той усети да се надига друго възражение, затова вдигна ръка. — Сега ще действаме по моя начин.

Точно се готвеше да поеме обратно по прохода, когато видя към тях да се приближава светлина. Не можа да различи подробности, но предположи, че е някой от неговите хора. Предположението му се потвърди, когато мъжки глас извика:

— Господин Скано?

— Алекс — изръмжа той под нос. — Как никой не можа да го разбере? — След това каза високо, така че да го чуе приближаващата група. — Тук съм. Защо ви отне толкова време?

Мъжът явно нямаше чувство за хумор.

— Уф, нали ни казахте да останем горе — каза той, докато скъсяваше разстоянието, — но решихме, че ще искате да научите това.

Още четирима души се спускаха по прохода, но единият от тях не беше част от охранителния екип. Беше жена, която двама въоръжени мъже влачеха помежду си. Алекс освети с фенерчето лицето ѝ.

Беше средна на ръст, слаба, със стройна фигура, което подсказваше, че прекарва поне половината ден във фитнес залата. Кожата ѝ беше порцеланово бяла, а лъскавата черна коса бе опъната назад и стегната в конска опашка. Тя не ѝ отиваше, но отговаряше на камуфлажната униформа с тигрови шарки, която носеше. Красива е, помисли си Алекс, въпреки или може би точно заради натъртванията

по бузата и капещата кръв от дълбоката рана на лявото слепоочие. Както всички останали, и тя беше изпоплескана с кал.

— Коя е? — попита той.

— Бяхме нападнати — отговори началникът на охраната. В гласа му прозвуча гняв. — Без предупреждение. От джунглата изскочи група мъже с автомати. Видяхме им сметката, но изгубихме няколко души в сражението. Изглежда тя ги командваше, затова я оставихме жива.

Алекс закрачи към нея, докато лицата им почти се допряха.

— Платих доста на правителството на Гватемала, за да не се бърка. Бъдете уверена, че ще си поискам парите обратно.

— Тя не е гватемалка — каза Карина, която стоеше до него, с нисък и опасен глас. — Аз познавам тази жена.

Алекс изгледа рижата с повдигната въпросително вежда, но преди да успее да формулира въпрос, затворничката изправи рамене и изплю кървава крачка пред краката на Карина.

— И аз те познавам — изсъска тя. — Курва! Уби единствения човек, който някога е бил мил с теб.

— Това е Изабела Белтран — обясни Карина, без да обръща внимание на обидата.

— Белтран? — Алекс беше чувал това име. — Кралицата на Заливния картел от Юкатан? Чувал съм за теб. Ти си кораво момиче. Не знаех, че се забъркана с тези маянски вуду глупости.

Погледът на Изабела се стрелна към него.

— Забъркана като теб, задник?

За миг от черните ѝ очи сякаш започна да капе отрова, но после те се извърнаха от него, все едно е прокажен.

— Тя е племенница на Ектор Канул — продължи Карина. — Бившият върховен жрец на Змийските братя. — Подчерта „бившият“, завъртайки ножа в очевидно отворената от скръб рана на другата жена. — Мисли си, че е дошла тук, за да отмъсти за него.

— О, сюжетът се задълбочава. Изглежда, че вие, момичета, имате да си казвате много неща.

— Ектор я отгледа в традициите на нашия народ. Той искаше тя да бъде неговата наследница.

На Алекс не убягнаха триумфалните нотки в гласа на Карина, но не можеше да схване причината.

— И защо това е важно?

— Тя познава най-дълбоките тайни на братството. Може да ни преведе през Къщата на мъртъвците.

---

[1] Когато капка вода попадне върху повърхност, която е много по-топла от точката на кипене на водата, капката може дълго да се плъзга по нея, без да се изпари. — Б.пр. ↑

27.

След няколко минути безплодно търсене Мадок беше готов да се признае за победен. Въпреки очевидната мъдрост в предпочитания от него начин на действие, предпазливият подход не им се отплати. Единственото, с което можеше да се утешава, беше това, че никой не падна в някоя от многото сякаш бездънни ями, осяели пода на пещерата като дупки в парче швейцарско сирене.

Тези пропасти сякаш бяха единственият изход от Къщата на мрака, особено след като проходът към залата на Съвета внезапно беше затворен, заключвайки ги тук вътре. Той предположи, че това е дело на Змийските братя, които бяха избрали да ги затворят, вместо да ги преследват из Шибалба. Нямаше смисъл да опитват да отворят вратата отвътре, след като Змийските братя ги чакаха от другата страна в засада, готови да ги превърнат в игленици за стреличките си. С изключение на кръглия камък, който затваряше прохода, в помещението нямаше нищо, изработено от човешка ръка. Нямаше изображения, нито релефи, които да крият тайна врата. И още по-лошо: никакви следи от кучешки лапи. Не, Мадок знаеше: единственият път навън водеше надолу.

Всяка от тези цепнатини приличаше на вход към различен кръг на ада. Някои изпускаха воня на сяра и горещина, докато други изригваха определено мразовит въздух, все едно бяха свързани с промишлен климатик. Никоя от дупките нямаше вид на особено гостоприемна, но вероятно това беше и целта.

Мадок се присъедини към Миранда и нейния баща близо до центъра на пещерата.

— Мисля, че трябва да се спуснем в някоя от тези дупки — каза той. — Разполагаме с достатъчно въжета за една-единствена дупка, но не мисля, че имаме време за метода на пробата и грешката. Някакви предложения?

Бел се смръщи от мисловно напрежение.

— Господин Мадок, приежете моите извинения. Наистина не очаквах да бъде такова голямо предизвикателство.

— Само си представете какво изпитание е било да се спуснеш в някоя от тези ями в пълен мрак — подхвърли Ейнджъл, когато дойде при тях.

Мадок я изглежда косо.

— Да — отговори той бавно, наистина опитвайки се да си представи. Чудя се...

— Олеле — предупредително възкликна Боунс, — той отново се опитва да мисли. Пазете се. Не му позволявайте да ви забаламоса.

— Ами ако от нас се очаква да вършим всичко това в пълен мрак?

— Точно така — кимна Боунс с ясно доловим сарказъм. — Страхотна идея.

— Не, той е прав — намеси се Миранда. — В онова сеноте в Тулум се обърках и не знаех по кой проход да поема. Въздухът ми свърши и осъзнах, че изборът ми трябва да е правилен още от първия път. Затова изключих водолазното си фенерче. Влизаше достатъчно дневна светлина, за да ми покаже по кой път да поема.

— Ударението в разказа ти е върху „дневна светлина“ — възрази Боунс. — Не мисля, че там, където трябва да отидем, има нещо подобно.

— Пропускате най-важното — намеси се бързо Мадок. — Тези изпитания, реките, камъкът за готвене... Ние мислим, че трябва да намерим начин да ги избегнем, но всеки път единственото решение е да участваш в играта.

Бел бавно кимна.

— В „Попол Вух“ Героите близнаци трябва да прекарат нощта в Къщата на мрака. Дали им факла, но тъй като знаели, че това е изпитание, те отказали да я използват.

— Това е! Поне е нещо, което лесно можем да изпробваме. — Мадок изгаси своя челник. — Изгасете фенерчетата и да видим какво ще се случи.

Ейнджъл и Миранда веднага го направиха, но Боунс се поколеба, стрелвайки Мадок с раздражен поглед, преди най-накрая да последва примера на жените. Когато и последната светодиодна светлина угасна, тъмнината се стовари върху тях като тежка, задушаваша завивка.

— Кофти работа — измърмори Боунс.

— Големия ми брат го е страх от тъмното, а? — попита Ейнджъл.

— Не бързайте — каза Мадок. — Очите ни още не са се приспособили към тъмнината.

— Мадок, те няма да се приспособят към това. За да виждаш в мрака, трябва да има поне мъничко светлина.

— Може би от нас се очаква да използваме сонари — подхвърли Ейнджъл. Ехолокация като прилепите?

— Шшт! — изшътка Мадок, докато опитваше да пронизе булото на мрака с очи. Знаеше, че Боунс е прав. Виждането през нощта беше едно, но без някакъв слаб източник на светлина зениците им никога нямаше да се разширят достатъчно, за да им позволят да виждат в пълната тъмнина. Ако изобщо виждаше нещо, вероятно зрението си правеше шеги с него.

— Добре — обяви той след малко. — Заслужаваше си да...

— Някой друг вижда ли това? — прекъсна го Миранда. — На тавана. Приличат на звезди.

Мадок ги беше видял — неясни сини точки, грееци в бледосиньо, но бе решил, че са оптическа илюзия.

— Виждам ги — звънна гласът на Ейнджъл.

— Това е съзвездие Змия! — възкликна Бел.

— Нали не искате да кажете, че виждаме звездите през твърдата скала? — попита Боунс.

— Трябва да е някакъв вид фосфоресциращ лишей — предположи Мадок. — Никога не бихме ги видели при запалени фенерчета.

— Показват ни пътя — продължи Бел. — Ако поемем по Пътя на змията, ще намерим изхода.

— Чакайте! — извика Мадок, преди археологът да се впусне напред. — Никой да не мърда! Аз ще го направя. Щом разбере накъде трябва да вървим, можем отново да светнем фенерчетата.

— Защо ти? — възрази Миранда. — Знаеш, че не си супермен.

Мадок трябваше да потисне желанието си да ѝ се озъби.

— Следващия път ти ще си първа. Съгласна? А сега се успокой и ме остави да се съсредоточа.

Без да изчака нейното съгласие, той се отпусна на колене и положи длани върху грубия каменен под. Вдигна очи към небето,

откри най-близката „звезда“ и започна да се придвижва на четири крака към нея, като опипваше пода пред себе си. Справяше се добре, напредваше бързо до мига, когато протегна напред дясната си ръка и вместо да се опре на твърд камък, тя пропадна. Мадок изгуби равновесие и залитна напред, а гърдите му се удариха в ръба на ямата, в която за малко щеше да падне.

Ейнджъл и Боунс извикаха почти едновременно. Тя използва малкото му име, а брат ѝ неговата фамилия.

— Добре съм — извика той в отговор, докато възстановяваше четирите си опори и започна бавно да отстъпва от дупката. Въпреки уверението това измъкване на косъм го разтърси доста, а непробиваемият мрак не улесняваше задачата му. Въпреки това продължи внимателно напред, опипа ръба на ямата, за да намери път да я заобиколи.

След време, което му се стори цяла вечност — вероятно около половин минута, той отново започна да се движи, макар и малко по-предпазливо. Трябваше да се промъкне около още две пукнатини, които намери много по-лесно, защото излъчваха горещи изпарения. Третата яма, на която попадна, се намираше точно под една от светлинните точки, съответстваща на звездата в съзвездие Змия, която бяха започнали да наричат Пастта на змията. Стори му се, че усеща хладен бриз да се издига от бездната, но иначе в нея нямаше нищо забележително.

— Мисля, че това е, което търсим — извика той. Сега ще светна челника. — И заслони очи от очаквания шок при преминаването от пълен мрак към светлина. Въпреки тази предпазна мярка от яркото осветление очите го засмъдяха. Примигна, за да прогони сълзите, и светна надолу в дупката.

Бездната беше тясна в сравнение с останалите. Беше по-скоро назъбена пукнатина в пода, отколкото зееща дупка. По стените ѝ се редуваха изпъкналости и вдлъбнатини, които образуваха ясно различими ръкохватки и стъпала. Спускането щеше да е фасулска работа за всички, с изключение на Бел, а дори и той щеше да се справи без трудности, ако има кой да го осигурява.

Единствената истинска опасност беше неизвестността какво има на дъното. Пещерата отново се освети, когато останалите запалиха фенерчетата си и се присъединиха към него.

— Дали да не спуснем камерата? — попита Ейнджъл.

Мадок поклати глава.

— Нямаме време. Боунс, пригответи сбруя за бързо спускане. Ще слеза да проверя.

— Не забрави ли нещо? — попита Миранда. Когато Мадок я изгледа неразбиращо, тя обясни: — Нали следващия път аз щях да съм първа?

— Така ли съм казал? — Мадок поклати глава по-скоро от раздразнение, отколкото заради нещо друго. Може би Боунс беше прав. Определено беше по-лесно, когато работеха с обичайния екип.

— Добре. Прави каквото знаеш.

— Мисля, че искаше да каже „Бъди внимателна“ — намеси се Ейнджъл.

Миранда ѝ отправи широка усмивка и седна на пода на пещерата, а краката ѝ провиснаха в отвора. Без колебание се спусна в пукнатината и започна да слиза, все едно използваше стълба.

Мадок доближи глава до Ейнджъл и прошепна в ухото ѝ:

— Нали разбираш, прави го, за да те впечатли.

— Няма защо да се тревожиш прошепна в отговор тя. Но наистина не е нужно винаги да си първи.

— Понякога оставям на Боунс да го прави.

Тя докосна устните му с пръст, карайки го да млъкне.

След няколко минути главата и раменете на Миранда се показаха от цепнатината.

— Не съм сигурна, че това е правилната дупка. Спускането е лесно, но дъното е смъртоносен капан.

Бел клекна до нея.

— Опиши го.

— Подобно е на реката от скорпиони, но много по-кофти. Подът е покрит с обсидианови отломки, чиито върхове стърчат нагоре. Те са навсякъде. Ако се опитаме да слезем, ще бъдем нарязани на ивици.

— Значи тази идея се изчерпа — каза Боунс. — Отново всичко отначало, а?

Бел мрачно поклати глава.

— Това е вярната шахта — каза той. — Помещението долу е друго изпитание. Това е Къщата на остриетата.

— Как Героите близнаци са се измъкнали? — попита Мадок.

— Ами казали на остриетата да не ги нараняват. Остриетата се прибрали и те останали невредими.

— Може би в езика на майте има специфичен израз, който ще накара остриетата да се приберат в пода? — предположи Боунс. — Как ще кажеш на древен маянски: „Господари, приберете ножовете“?

— Съмнявам се, че са разполагали с технология, която би им позволила да го направят — каза Миранда и завъртя очи. — Или вярваш в магии?

Мадок гледаше надолу в цепнатината.

— Стъпи ли на някое от остриетата?

Миранда го изгледа така, сякаш имаше две глави.

— Шегуваш ли се?

— Може би е изпитание на смелостта? Подметките ще ти осигурят известна защита. А ако върховете са близо, тежестта ти ще се разпредели върху тях. Затова факирите лягат върху легло от пирони, без да се нараняват. — Той се усмихна. — Искаш ли аз да мина първи?

Тя го стрелна с унищожителен поглед, после погледна към процепа. След няколко минути гласът ѝ се чу отдолу.

— Ще стъпя върху тях.

Мадок се приготви за вик на болка и поток ругатни, но единственото, което се чу, беше силно щракване.

28.

Изабела Белтран гледаше яростно Карина.

— Ти уби моя чичо. Какво те кара да мислиш, че ще ти помогна?

Известно време рижата отвърщаше на изпепеляващия ѝ поглед, но после каза:

— Съжалявам за случилото се с Ектор, но той предаде нашите богове. Трябва да разбереш това.

— Не си ти тази, която да говори за предателство.

Карина не обърна внимание на това обвинение.

— Ектор не изпълни своя свят дълг да възвести новата епоха. Но още не е късно да се поправи неговата грешка.

— Сянката? — Въпреки всичко, което Ектор я беше научил за Сянката и ролята на Змийското братство за опазването ѝ в тайна, Изабела винаги се беше питала дали има нещо вярно в това. — Всъщност искаш да сложиш началото на пандемия?

— Волята на боговете винаги е била такава. В края на всяка епоха те са замитали провалите и са започвали наново.

Изабела гледаше покрай жената и изучаваше другите лица в помещението. Гринговците не познаваше, но останалите — да. Послушници в братството като Карина.

Предатели.

— Не ми казвайте, че сте съгласни с нея. Ектор на нищо ли не ви научи? Целта на нашите традиции е да ни свързват с нашите предци. Предназначението им не е да бъдат приемани буквално.

Никой от послушниците не смееше да срещне погледа ѝ, но грингото, който я беше познал, заговори:

— Госпожице Белтран, разбирам защо не искате да видите света прочистен. Вие сте престъпник. Наркотрафикантка. Вашето богатство и власт са изградени върху гърба на нежелани хора и антисоциални стремежи. Обаче със сигурност разбирате, че в дългосрочен план това не може да продължава. Просто има твърде много от тях.

— Тях? Искате да кажете човешки същества?

— О, моля ви. Те са нещастни хлебарки. Затова посягат към наркотиците ви. Знаят, че са нещастници.

Известно време Изабела го гледа втренчено.

— Кой сте вие?

— Наричайте ме Алекс.

Тя си спомни, че малко по-рано един от охраната беше извикал едно име.

— Алекс Скано. Чувала съм за вас. Как смееете да ме наричате наркотрафикант? Вие сте направили повече пари, продавайки хапчета на тези „нещастни хлебарки“, отколкото аз бих могла да мечтая някога да спечеля.

— Разликата е, че аз съм готов да ги стъпча, а вие предпочитате да ги държите като домашни любимци. Госпожице Белтран, те са паразити. Зараза, която трябва да бъде унищожена.

— Ако наистина мислите така отговори Изабела, задържайки погледа му, — какво чакате още? Вие вече имате Сянката, нали? Зная, че сте намерили Ел Гия в Хондурас. — Тя замълча, залагайки капана. — Обаче ви е страх да умрете като хлебарка. Права ли съм? Тук сте, защото мислите, че може да намерите лекарство, за да оцелеете.

Алекс се обърна към Карина.

— Това е губене на време. Хайде да взривим стената.

— Чакайте! — извика Изабела. Макар да не беше нарочно, Скано беше намерил начин да нападне така, че тя да не може да се защити. — Няма нужда да го правите. Има начин да се влезе в Къщата на Шибалба.

— И ти ще ни го покажеш? — попита Карина с подозрение. Защо тази промяна в настроението?

— Сама го каза. Ектор ме направи своя наследница. Аз съм великата жрица на Змийското братство, а не ти. Не мога да ти позволя да разрушиш това свято място. Ако наистина уважаваш нашите традиции, ще се съгласиш.

Единственият отговор на Карина беше да посочи все още топлия камък за готвене.

— Направи го.

Изабела се освободи от хватката на своите похитители, но вместо към огнището се насочи към каменните фигури в края на

помещението. Тя избра една от тях, положи ръце върху нея и каза на древния език:

— Добро утро, Хун-Каме.

След това се премести пред статуята до него и също я поздрави.

— Добро утро, Вукуб-Каме.

— Разбира се — прошепна Карина. — Изпитанието по разпознаване. Трябваше да се сетя.

Изабела погледна през рамо другата жена.

— Така е, но преди това трябваше да го видиш.

Макар никога да не беше идвала в помещението, Изабела знаеше, че това е правилното решение. Ектор ѝ беше разказал тази история още когато беше малко момиче. Историята как Героите близнаци изпратили Москито да ухапе Господарите на смъртта в тяхната зала за съвети. Първите двама се оказали дървени статуи. Третият обаче извикал, когато бил ухапан, което накарало четвъртия да го попита какво става. Така не само разкрил, че са Господарите на смъртта, но и името на своя брат. По този начин Москито научил имената на Господарите на смъртта и ги докладвал на Близнаците. Това им помогнало да издържат изпитанието.

Да пусне натрапниците в Къщата на Шибалба беше почти толкова богохулно, колкото да им позволи да влязат с взрив, но Изабела знаеше, че това е най-лесното изпитание, срещу което щяха да се изправят.

Господарите на Шибалба може и да не бяха истински, но в никакъв случай не бяха беззащитни.

— Получи се! — извика Миранда. — Ти беше прав.

Мадок издиша облекчено, защото беше затаил дъх, и се спусна в пукнатината. Както и Миранда беше казала, спускането надолу беше много по-лесно от предишните, тук имаше истински стъпала и ръкохватки чак до долу, където чакаше Миранда.

Светлината от фенерчето му се отрази в стотиците проблясващи заострени върхове като слънчев лъч, който танцува по морските вълни. С тази разлика, че това море се състоеше от лъскави черни обсидианови късове, дълги колкото ръката на Мадок от лакътя до върха на показалеца.

Около Миранда имаше чист район от няколко квадратни метра, разкривайки равен под, осеян със стотици малки дупки, от които проблясваха още лъскави черни върхове. Всичко тук напомняше за реката от скорпиони. Между острите като бръсначи остриета бяха разпръснати три човешки скелета. От лявата страна се виждаше чист участък, напомняйки началото на път. Миранда обаче мъдро не беше стъпила на него.

— Щом стъпих на остриетата, те потънаха в пода. Този път изглежда чист, но я виж това.

Тя посочи стената на около петдесетина метра отвъд чистия път. Помещението не беше естествена пещера, а по-скоро приличаше на вътрешността на пирамидата в Града на Сянката със стени от дялани камъни. Във всяка стена имаше правоъгълни врати — Мадок преброи общо десет — включително тази, през която бяха влезли. Но Миранда не сочеше това. Една от секциите отразяваше светлината на фенерчетата им с топъл златист оттенък, който Мадок веднага разпозна.

— Това е друг пътеводител.

— Към него ли трябва да вървим, или в посоката, в която сочи?

Последният избор щеше да ги накара преднамерено да стъпят върху още обсидианови остриета, но нямаше гаранция, че очистената част ще си остане така.

— Каквото и да правим, не бива да се разделяме — каза Мадок. Той надникна в шахтата. — Безопасно е, слизайте!

— Ха! — долетя до него недоверчивият смях на Боунс. — Дано!

Въпреки това след няколко минути всички се събраха на пода на Къщата с остриетата. Бел се зае да изучава подреждането на пътеводителя на стената и след няколко секунди изказа своето мнение.

— Само предположение: ако става дума за изпитание на смелостта, както ти предполагаш, да поемем по най-лесния път няма да е правилно.

— И аз мисля така — кимна Мадок. След това се обърна към Миранда. — Сега е мой ред, нали?

Тя се смръщи в отговор и веднага реши да действа, вдигайки крак над обсидиановите остриета.

Щом прехвърли тежестта си върху този крак, се чу друго силно щракване и още един участък с остриета, дълъг около пет метра,

потъна в пода. Едновременно с това остриетата в чистия участък, който не бяха избрали, изскочиха от пода. Настъпи и друга промяна, която Ейнджъл първа забеляза.

— Пътеводителя го няма.

Мадок обърна глава да погледне и видя, че златната плоча наистина я няма. Докато осмисляше станалото, Боунс извика:

— Намерих го. Ето там!

Пътеводителят, или по-точно пълно копие на първия, сега блестеше от друга стена почти перпендикулярно на наскоро разчистения участък.

— Ето ви отговора — каза Мадок. — Вървете натам, накъдето гледа кучето водач.

— Стига, разбира се, да не е някакъв номер — подхвърли Боунс. — Ами ако вземат да променят правилата по средата на играта?

— Господарите на смъртта били жестоки — обади се Бел, — но не особено нечестни. Испитанията, описани в „Попол Вух“, са доста опростени. Разбира се — завърши той, — всичко е възможно.

— Чудесен начин за събуждане на доверие, докторе — измърмори Боунс, мина покрай Мадок и Миранда, отдалечи се от новопоявилия се пътеводител и стъпи върху остриетата...

Те изчезнаха веднага заедно със златния пътеводител, който им беше показал пътя.

Продължиха предпазливо напред, следвайки указанията на всеки нов пътеводител, който се покаже. Докато напредваха през лабиринта от остриета, околната температура спадна забележимо, стана толкова хладно, че кожата им взе да настръхва. Хладният въздух излизаше от една от вратите, към която пътеводителят — това не беше изненадващо — изглежда ги водеше.

— Това трябва да е Къщата на треперенето — обясни Бел, щом стигнаха до вратата. Говорът му беше отсечен, накъсан, сякаш отново му беше трудно да диша. — Известна и като Студената къща.

— Така ли? — каза Боунс с гримаса. — Все едно сме в индустриален хладилник за месо.

— Какво може да очакваш от място, наречено Студената къща? — заяде се Миранда.

— Мислех си, че просто ще е хладно и влажно. Като в пещера.

— Колкото и да ми е неприятно да призная — намеси се Ейнджъл, — брат ми е прав. Това не е естествената пещерна прохлада. Усещането е за... ами да, индустриален хладилник за месо.

Мадок подуши въздуха. Още преди това беше доловил слаба миризма на химикал като почистваща течност. Сега беше много по-силна. Дотолкова, че дори лек полъх от нея го накара да се свие.

— Тази миризма. Амоняк. Това е естествено охлаждащо вещество.

— Естествено? — Ейнджъл подуши и потръпна. — Шегуваш се, нали?

— Вярно е — обясни Миранда. — Амонякът е срещашо се в природата съединение на водорода и азота. Има много ниска точка на кипене — няколко градуса под нулата. При определено налягане се втечнява и действа като много резултатно охлаждащо вещество.

— Сега и специалист по химия ли стана? — отбеляза Боунс.

— Зная доста за взривните вещества — отговори тя за първи път без следа от сарказъм в гласа. — Особено за амониевия нитрат, който се произвежда между другото и от гуано. Каквото понякога се намира в пещерите. Но да измислиш как да го използваш, за да охлаждаш въздуха... — Тя поклати глава. — Ние не успяхме да го измислим чак до XIX век.

— Спомена технологиите на древните — отговори Боунс. Непрекъснато слушам колко напреднали били маите. Може и да са измислили нещо подобно. Особено ако са получили помощ от...

— Не го казвай — помоли Ейнджъл и скръсти ръце на гърдите си. — Има и Гореща къща, нали? Колкото по-бързо минем през това, толкова по-бързо ще можем да се сгреем. Да оставим фантастичните предположения за по-късно. Съгласни ли сте?

— Аз съм съгласен — отговори Мадок. После се обърна към Бел. — Някакви полезни съвети от „Попол Вух“?

— Студената къща е описана като място на невъобразим хлад с тракаща градушка. А що се отнася до оцеляването, само казва, че Близнаците разсеяли студа, но не споменава как.

Мадок прекрачи предпазливо през вратата и стъпи върху тераса, широка около метър и половина, която се простираше успоредно на стената зад него. Напред подът се спускаше под ъгъл от четиресет и пет градуса в неясна мъгла, която напълно скриваше долните простори

на пещерата. Таванът беше покрит с гора от провесени издатини — замръзнали водни капки върху минерални сталактити. Терасата, подобно на сталактитите, беше покрита с тънък слой лед.

— Не знам за градушката — каза Мадок, докато другите се подреждаха зад него, — но определено ще бъде студено. Няма къде другаде да се ходи, освен надолу в мъглата.

Той посочи надолу по склона и веднага усети как кракът му започва да се плъзга. Разпери ръце и ги размаха, за да запази равновесие и да не падне. Боунс го подхвана, преди да се стовари на заледения под или да се понесе с главата напред надолу по склона. Но не беше достатъчно бърз, за да запази достойнството му.

— Хлъзгаво е — беше единственото, което успя да измисли за оправдание.

Ейнджъл се приближи до склона и светна с фенерчето надолу, плъзгайки го насам-натам по него. След това насочи лъча към място на около десет метра вдясно от тях и няколко надолу.

— Прилича на следа от кучешка лапа. Може би това е посоката, в която трябва да поемем.

— Тръгнем ли надолу по склона, няма да има спиране — каза Боунс. — Как да се спуснем, без да се пребием?

Мадок се поизпъна.

— Бих казал много внимателно.

29.

Преминаването на все още топлия камък за готвене напомни на Алекс за ходенето по жарава, в което беше участвал. С тази разлика, че в този случай възможната награда не беше абстрактното усещане за постижение и овластяване. Когато това свърши, той щеше да промени света. Буквално.

Изпита почти съкрушителен подтик да продължи да се движи.

— Това е Тъмната къща — обясни Карина, когато стъпи върху пода на пещерата.

— Подходящо име — отговори той и плъзна фенерчето по надупчения под на помещението. — Кой би очаквал в пещерата да е тъмно? О, я чакай. Ние. Затова донесохме фенерчета.

— Фенерчетата няма да ви помогнат да намерите пътя в мрака каза Изабела. В тона ѝ още имаше оттенъци на презрение, но Алекс си помисли, че прозвуча доста примирено.

— Предполагам, ти си единствената, която може да ни води?

Карина избърза да се намеси:

— Нямаме нужда от нея. Аз научих същите истории като нея. Зная какво трябва да направим. Да се доверим на мрака. — И се вторачи в Изабела, сякаш очакваше потвърждение. Тя само повдигна вежди, но не отговори.

— Изгасете фенерчетата си. Всички без изключение. След няколко минути пътят ще се открие.

— Това наистина ми звучи като глупава идея — възрази Алекс. Той се обърна към Изабела. — Ако тя е права, вероятно повече няма да имаме нужда от вас.

Изабела сви рамене.

— Правете каквото искате.

Алекс се изсмя.

— Добре тогава. Изгасете всички фенерчета.

Той запази увереното си изражение до мига, когато и последната светлина угасна. Мракът беше по-пълнен от всичко, което бе виждал

дотогава. Толкова заплашителна празнота, че Алекс за малко не рухна на колене, за да не падне.

Това беше много по-лошо от танцуването върху жарава.

— Карина — заговори той, но не успя напълно да скрие треперенето на гласа си, — как ще намерим този път?

— Търпение — прошепна в отговор тя.

— Това не е най-силната ми личностна характеристика — отговори Алекс. Докато го казваше, му се стори, че чу приглушено ръмжене в мрака. Студен адреналин нахлу във вените му и за миг той видя чудовищни фигури да се появяват от чернотата.

— Ще светна — обяви, докато трескаво се опитваше да намери бутона.

— Не! Никога няма да намерим пътя, ако се поддадем на страховете.

Алекс изръмжа от безсилие и задържа пръста си над бутона.

— По-добре побързай. Трябва да продължим.

С отминаването на секундите другите му сетива станаха свръхчувствителни. Звуците от дишането на хората около него, които душеха въздуха, кашляха от миризмата. Той също я подушваше. Въздухът беше воняща смесица от канални нечистотии и нещо като котешка пикня.

— Достатъчно! — изрева Алекс. — Карина, получи възможност, но...

— Чакай! Виждам нещо...

Той не й обърна внимание и светна, насочвайки фокусиран и заслепяващ лъч в дълбините на пещерата. Изстена и присви очи от болезнената, но въпреки това дългоочаквана светлина, след това я насочи към тяхната пленничка.

Но Изабела вече я нямаше, двамата мъже, които я бяха държали, лежах неподвижно на пещерния под, а от прерязаните им гърла струеше кръв. Останалите членове на охраната се хвърлиха да помагат на своите паднали другари, макар да беше очевидно, че вече е твърде късно.

Алекс направо изгуби дар слово от ярост.

— Къде е? Намерете я.

— Забрави я — озъби му се Карина. — Тук вътре никога няма да я намерите. Само ще загубиш още от хората си.

Алекс се обърна към нея.

— Предполагам, имаш по-добра идея?

— Точно така. На тавана има карта. Тя е фосфоресцираща и не можеш да я видиш, докато има светлина, но аз видях накъде води.

Тя направи няколко уверени крачки напред, след това светна с фенерчето към пода. — Не го бях забелязала преди това, но погледни. Тези следи тук по пода...

Тя премести лъча светлина и проследи няколко петна върху грубия варовик.

— Това е кал, оставена от някой, пълзял на четири крака. Точно следва картата на тавана.

— Кой? Изабела?

— Не. Нямахме достатъчно време да убие хората ги и да изпълзи насам. По-вероятно следите да са от екипа на Мадок. Те ни помагат, без да го знаят. — Тя клекна и прокара върха на пръста си по една от следите. — Все още е влажна. Близко сме. Можем да ги пипнем.

Алекс се вторачи в нея, после погледна към двамата заклани. Частната му армия бързо се топеше. Част от него не можеше да не се запита дали това не е било намерението на Карина от самото начало.

С последното от въжетата Боунс подсигури Мадок, който щеше да проучва обгърнатото от мъгла дъно на склона. Изпаренията бяха като от сух лед и докато се плъзгаше надолу по замръзвания склон, Мадок разбра, че въздухът долу ще бъде също толкова студен.

Когато наближи, имаше метър-два видимост, достатъчно да забележи нещо, което приличаше на тясна издатина. Не беше поширока от дланта му и продължаваше хоризонтално от склона. От двете ѝ страни започваха стръмни падини, пропадащи в непроницаемия облак.

— Задръж! — извика той, произнасяйки с труд думите заради гракащите си зъби.

Боунс веднага задържа въжетото, което повече или по-малко го караше да стои на границата на смразяващия студ.

— От... Отпусни... малко.

Боунс освободи дължина от няколко сантиметра, достатъчно, за да може Мадок да сложи крака си върху издатината, която

продължаваше над бездната като мост.

Много тесен мост.

Покрит с два сантиметра и половина плътен лед.

С голяма предпазливост Мадок се отпусна и го възседна. Студът прониза чатала му. Ледът залепна за плата на панталона му и голата кожа на дланите, когато започна да се изтегля напред.

— Още!

Въжето се отпусна и му позволи да се плъзне още нататък. Сега вече виждаше над бездната чак до скритата тераса в края на моста. Там имаше друга врата.

Той продължи да се плъзга през бездната, трескаво опитвайки да игнорира пронизващия до кости студ. Както можеше да се очаква, терасата също беше покрита с лед, но вратата беше достатъчно близо, за да му осигури опора, докато се изправяше отново на крака. Дори нещо повече: почувства относително топъл въздух да излиза през отвора.

Обърна се и погледна назад, но не видя нищо друго, освен бяла мъгла.

— Преминах от другата страна! — извика той, когато най-накрая успя да си поеме дъх.

— Страхотно! — извика Боунс в отговор.

Мадок се опита да измисли подходящ отговор, но мозъкът му сякаш беше замръзнал.

— Да. Тук долу има много тесен мост и врата от другата страна. Мостът е хлъзгав и наистина студен. Мисля, че е по-добре да съоръжим един тиролски траверс^[1].

— Аз ще подготвя нещата от тази страна — отговори Боунс. — Дай ми знак, когато си готов да ловиш.

Отне им само няколко минути да подсигурят въже от двата му края, прехвърляйки над бездната цип линия. Щом въжето беше обезопасено, другите започнаха един по един да се плъзгат по него. Боунс пусна и торбата с водолазното оборудване да се плъзне и след малко я последва.

Когато се озова оттатък, избърбори:

— Добре че няма мацки наоколо да ми видят пакета в момента.

— Не се оправдавай със студа за недорасляка — затапи го Ейнджъл. — Говорила съм с достатъчно от бившите ти.

— Хайде да се съсредоточим — прекъсна ги Мадок и кимна към отворената врата. — Някакви предположения какво ще намерим там?

— Минахме през Тъмната къща, Къщата на остриетата и Студената къща — обобщи Бел. — Ако рискувам едно предположение: мисля, че стигнахме до Къщата на ягуарите.

— Истински ягуари? — Боунс поклати глава. — В това няма смисъл. Как биха могли големите котки да оцелеят тук долу, откъснати от външния свят? Какво ще ядат?

— Да се надяваме, че не нас — каза Мадок и влезе през вратата.

Ягуарите, които ги очакваха вътре, не бяха от плът и кръв, а гравирани върху каменни стели в цял ръст. Бяха десетки, подредени както дойде в редици по пода на голямата естествена пещера. Оформлението напомняше донякъде Къщата на мрака, само че тук имаше статуи, а не сталактити и капани.

— Това ягуар ли е? — попита Мадок, след като освети най-близкото стилизирано изображение. — По какво се познава?

— Много лесно — отговори му Ейнджъл. — По петната.

— И далматинците имат петна.

— Когато си изучавал маите толкова дълго, колкото мен, е напълно очевидно — отговори Бел. — Но тук не всички са ягуари. — Той светна върху една от фигурите. — Това е маймуна. А ето и заек.

— Щом казваш. Напомнят ми за теракотените войни от императорската гробница в Китай.

— Или шаха в онзи филм за Хари Потър — добави Ейнджъл.

— Очевидно няма защо да се тревожим, че ще ни изядат — каза Мадок. — Но тук трябва да има някакъв друг вид заплаха. Може би някакъв капан.

— Предположението ти ми се струва логично. Бих препоръчал да се държим на разстояние от тях.

— Не мисля, че е възможно. Някакви съвети в „Попол Вух“?

— Героите близнаци държали ягуарите настрана, като им дали да гризат кокали вместо тях. Не виждам как това би могло да ни помогне.

— Може би е капан, който се задейства от тежест — предположи Боунс. — Както при Реката от кръв.

— Засега ще се задоволим с това — каза Мадок. — Доктор Бел, продължавай да назоваваш животните, когато приближим. А всички останали да внимават за механизми, които може да задействат капана.

Те тръгнаха в индианска нишка към стелата, която Бел идентифицира като маймуна. Щом минаха покрай нея, Бел развълнувано посочи към друга стела. — Ето там. Тези двете. Това са кучета, застанали едно срещу друго. Натам трябва да вървим. — Преди някой да успее да отговори, археологът се промъкна край Мадок и тръгна напред, за да докаже своята правота.

— Татко! — извика Миранда, но Бел вече почти беше стигнал до своята цел. Мадок затаи дъх, когато изследователят стигна до тясната пролука между двете изображения, но нищо не се случи. Бел светна с фенерчето в следващата редица.

— Тук има още две кучета. Това е пътят. Последвайте ме!

Мадок и Боунс се спогледаха.

— Предполагам, че сега е негов ред да бъде първи — сви рамене индианецът.

Бел ги водеше от ред на ред, откривайки чифтовете кучета, които показваха безопасния път през смъртоносните капани. Докато напредваха, Мадок почувства как с пробождане и парене чувствителността се връща във върховете на пръстите и крайниците му.

— Размразяването е много по-кофти, отколкото измръзването — подхвърли той на Ейнджъл.

— Разбирам. Взимам си обратно думите, че искам да отида в Горещата къща.

Мадок я изгледа косо.

— Какво искаш да кажеш?

— Тук вътре е като в сауна и става все по-горещо.

— Значи не само на мен ми е зле.

Миранда, която крачеше до баща си, погледна назад.

— Определено не си сам.

Проходът в далечния край на Къщата на ягуарите беше като отворена врата на доменна пещ, огненочервена от излъчваната енергия, и дори на Бел не му се искаше да я приближава.

— Горещата къща — обяви той. — Известна и като Огнената къща. Говори се, че била пълна с огън. Близнаците минават през нея невредими, но няма обяснение как са успели да го направят. Обаче досега Кучето светкавица не ни е подвеждало.

— Там вътре, изглежда, е близо двеста градуса подхвърли Ейнджъл.

— Да, но става дума за суха горещина — отбеляза Бел.

Той вероятно беше искал да се пошегува, но Мадок знаеше, че влагата създава голяма разлика с увеличаването на температурата. Преди няколко години, докато издирваха технологии от Атлантида, той и Боунс бяха спасили своя колега Мат Барнаби от Пещерата на Кристалните великани в Мексико. Пещерата беше пълна с огромни гипсови кристали и разположена върху магмено огнище. Температурата вътре беше само шейсет и пет градуса по Целзий, но тъй като влажността беше близо 99%, дори със защитно облекло безопасният срок на пребиваване там беше само половин час.

За съжаление сега не разполагаха със защитно облекло.

Боунс се обърна и изгледа Ейнджъл.

— Знаеше ли, че вътре е достатъчно горещо да опърли тези твои кофти косми по гърба?

След това бързо направи няколко крачки назад, преди тя да успее да го халоса.

Мадок се обърна към Миранда.

— Искаш ли да си първа?

Тя отстъпи и направи куртоазен жест с ръка.

— След теб, юначе.

Май вече ѝ е писнало да се опитва да впечатли Ейнджъл, помисли си Мадок и влезе в прохода.

Пещерата беше по-малка от предишната или поне така изглеждаше на фона на неоновото червената жарави, която се виждаше в пукнатините, кръстосващи пода от край до край. Варовиковите стени и под бяха бели под лъча светлина от челника. Вероятно имаха способността да разпределят подобната на магма материя, както и топлината. Тук нямаше сенчести ъгли или мъртви точки. Но в противоположния край на помещението, може би на около петдесетина метра от него, Мадок видя тъмните очертания на друга врата. Подът, който сякаш бе покрит с фин бял прах, беше в по-голямата си част равен, с изключение на местата, където имаше пукнатини. Наоколо бяха разпръснати безразборно малки статуи, които блестяха в металическо оранжево на мъждукащата светлина. Мадок не можеше да

каже кои са на кучета, ако изобщо имаше такива, но беше сигурен, че всички са изработени от един и същ огнеупорен материал.

Злато.

Първоначалният му план беше да навлезе в Огнената къща само толкова, колкото да установи характерните опасности, пред които щяха да се изправят. И ако извади късмет, да види пътеводител или някакъв друг маркер, но този план бързо рухна.

Когато направи трета крачка, чу звук, все едно се троши яйчена черупка. Отстъпи назад, но звукът сега се носеше откъм крака, който изнесе назад. Пристъпи отново, този път встрани, но независимо къде стъпваше, подът пукаше като тънък лед.

Разбира се, не беше лед, а тънък слой варовик, изпечен до чупливост от постоянната горещина, излъчвана от частично открит магмен джоб.

Стих от стара поема проблесна в главата му: *Плъзгайки се върху тънкия лед, нашата безопасност е в бързината.*^[2]

Вместо да продължи отстъплението, той се хвърли напред почти тичешком. Пукотът го последва заплашително и сякаш всяка стъпка освобождаваше гореща вълна.

Съмняваше се, че архитектите на Шибалба са направили още нещо, за да направят помещението по-опасно. Природата беше свършила цялата работа вместо тях. Но сега подът със сигурност беше по-чуплив, отколкото е бил преди векове по времето на маите. Въпреки това му се струваше възможно пукнатините да бележат местата, където кората е най-слаба, така че той ги избягваше. Златните статуи може би бяха разположени като пътеводители или като примамки, за да привлекат алчните към гибел. Нямахме как да разбере със сигурност, затова избягваше и тях.

Подът устоя. За броени секунди Мадок стигна до другата страна, където се наслади на относителния хлад, лъхащ от прохода зад вратата, въпреки вонливия въздух. Той опари носа му и изкара сълзи в очите му.

— Пресякох! — извика назад в пещерата. — Подът е тънък. Не зная каква тежест може да издържи и не мисля, че трябва да го подлагаме на изпитание. Няма някакъв номер, просто си плюйте на петите и внимавайте къде стъпвате.

Зад него в мрака се чуваше странно тракане и въпреки горещината Мадок усети да го облива студена пот.

Той обърна бавно глава, оставяйки зад гърба си прохода, за да освети пещерата, в която току-що беше влязъл.

Малко след входа стълбище от неравно изсечени в камъка стъпала се спускаше надолу в огромно помещение с формата на стадион. Подът му беше покрит с вещество, което приличаше на черна кал. За да я пресекат, трябваше да изгазят цяло море от нея, но това беше най-малкият им проблем.

Той наклони глава и освети под ъгъл тавана. Където и да попаднеше лъчът, таванът приличаше на море от пшеница, разлюлявана от силен вятър.

Откъм червенеещото от магмата помещение зад гърба му долетя гласът на Боунс:

— Изглежда аз пак ще съм последен.

Тракането се усили, а шумоленето стана трескаво, сякаш таванът е жив... защото фактически беше.

Беше стигнал до шестата и последна къща на Шибалба.

---

[1] Метод за преодоляване на свободно пространство между две високи точки без количка с помощта на Прусиков възел. — Б.пр. ↑

[2] Фигуративното използване „върху тънък лед“ е дело на Ралф Уолдо Емерсън в неговото есе „Предпазливост“ (1841 г.). — Б.пр. ↑

30.

След сто години мълчание Господарите на смъртта отново въртяха смъртоносни номера на онези, които бяха достатъчно глупави да влязат в тъмното им царство.

Алекс беше изгубил още двама души от своята охрана. Единият беше станал жертва на капан в помещението, което Карина нарече Къщата на остриетата. Остри като бръсначи ками от обсидиан изскочиха от пода и пробиха обувките на нещастника, превръщайки коленете му в кървави чуканчета. Без крака, с които да пази равновесие, той рухна и се наниза на остриетата. Вторият се хлъзна по замръзналия праг на Студената къща и изчезна в ледената мъгла в дъното на склона.

Тогава Алекс реши да позволи на хората на Карина да вървят напред.

Очевидно змийската жрица не беше доволна, че трябва да рискува живота на своите войни, но всичко бе въпрос на проста математика. В момента на Алекс му бяха останали четирима души, докато тя имаше два пъти повече. И ако старите богове решаха да говорят с нея и да ѝ кажат, че гринговците не са достойни да влязат в свещеното им царство, превъзходството щеше да е на нейна страна, а не на Алекс и неговите оцелели телохранители.

Ако Карина не знаеше как да ги прекара безопасно през смъртоносния подземен лабиринт, какъв беше смисълът изобщо да я остави жива? Досега експедицията на Мадок вършеше повече работа от нея, като им показваше пътя напред.

— Как се нарича това място? — попита той, докато потриваше ръце, за да ги стопли, след като се повози на арктическия тиролски траверс.

— Къщата на ягуарите — отговори Карина, без да откъсва поглед от редицата статуи.

— Уха. Какво трябва да правим тук?

Тя се смръщи.

— Не съм сигурна. В старите истории къщата е била пълна с пленени ягуари. Но това са просто статуи.

— Силно се съмнявам, че са просто статуи — възрази Алекс.

— Така е. — Тя избра един от Змийските братя. — Ти.

Въпреки войнствения си вид мъжът пребледня. Погледна към своите другари, сякаш търсеше моралната им подкрепа, но никой не пожела да срещне погледа му.

— Върви — изкомандва Карина. — Покажи ни пътя.

— Ти си тази, която би трябвало да върви — изсъска мъжът. — Или те е страх от Господарите на Шибалба? Може би не си способна да ни водиш.

Той понечи да замахне с бойната си тояга, но в този миг четиримата от охраната на Алекс вдигнаха автоматите си и ги насочиха към гърдите му.

Алекс се изсмя.

— Проблем ли имаш, Карина?

Тя се хвърли напред като светкавица, пътъм извади обсидиановата кама и я притисна в шията на мъжа, преди той да успее да мръдне. Наведе се към него и прошепна:

— Чест е да бъдеш пожертван за божествата на небесата и земята. Или искаш аз да пролея кръвта ти напразно?

— Никога не си ме харесвала — изплю думите той. — Затова ме пращаш да умра. — Стрелна поглед встрани. — Братя, тя ще пожертва всички ни и ще даде Сянката на този чужденец.

— Ако боговете искат, ще минеш безопасно между ягуарите на Шибалба.

Карина свали камата и се отдръпна от него.

Воинът оголи зъби и разтърси тоягата си, но после ѝ обърна гръб и тръгна през пещерата към редицата стели.

Алекс се престори, че следи напредването му, макар много повече да се интересуваше от мълчаливата борба за надмощие между Карина и нейните войни. Под своята татуирана диващина те бяха страхливци. Костюмирани войни, готови да убиват, но изпълнени със страх от смъртта. Карина нямаше още дълго да може да властва над тях, ако...

Чу се силно щракване и пред напредващия воин нещо се раздвижи. Една от изсечените фигури се бе завъртяла и от отвори в

нейното тяло излетя цял облак обсидианови остриета, дълги поне метър.

Въздухът около война се изпълни с червена мъгла и той рухна на каменния под.

На парчета.

— Ох! — каза Алекс и потръпна леко. Стоеше с лице към Карина, но продължаваше да наблюдава останалите войни.

— Следващ играч?

Изражението на Карина сега беше по-уверено.

— Той беше страхливец и боговете поискаха кръвта му. Неговата жертва ги е умиротворила. Сега зная пътя. Следвайте ме.

Без да изчака отговор, тя се завъртя на пети и тръгна през помещението.

Никой от хората ѝ не помръдна.

Алекс поклати глава невярващо. Тази жена имаше повече кураж от всички свои войни. Но едната смелост нямаше да ѝ осигури безопасност.

Тя стигна до кървавите късове от загиналия воин и зави наляво, след това пое покрай редицата статуи, докато не стигна до две, които приличаха на огледални образи, застанали една срещу друга. Без да се колебае, прекрачи пролуката между тях.

Нищо не се случи.

— В началото не разбрах извика тя, без да поглежда назад. — Но после си спомних защо Ел Гия ни се явява под формата на Куче светкавица. Ягуарите убиват, но кучетата показват пътя.

— Кучета водачи — прошепна Алекс, докато бързаше да е първият, който да я последва. — Разбира се.

Боунс беше още на метър и половина от безопасната част, когато подът под левия му крак се отчупи с шумно хрущене. Той залитна напред и падна по лице на камъка, предизвиквайки друг шумен пукот. Назъбени пукнатини, подобни на червени светкавици, се стрелкаха под него.

Дъхът заседна в гърлото на Мадок, а ръцете му се свиха в юмруци, сякаш можеше само с усилие на волята да спре пропадането

на пода, което щеше да запрати приятеля му в бушуващата долу вулканична ярост.

Усилие на волята или не, но варовикът остана до голяма степен цял.

— Не мърдай — изсъска Мадок, знаейки какво може да стане, ако повиши тон.

— Лесно ти е да го кажеш — подвижна Боунс. Думите му бяха бързи и отсечени. — Сега знам защо беконът цвърчи в тигана.

— Не се опитвай да станеш. Разпредели равномерно тежестта си.

— Може ли да прекратим вече с шегите, че съм дебел? — каза Боунс през стиснати зъби, докато се протягаше напред, за да сложи длани върху силно нагрятия камък и да се изтегли напред. Беше дал на Миранда да пренесе торбата с водолазното оборудване, но въпреки това си оставаше най-тежкият от групата. Мадок искаше да пропълзи напред и да му помогне, но знаеше, че всеки грам допълнителна тежест може да предизвика пълно срутване.

След няколко мъчителни минути Боунс стигна до вратата, въпреки че дланите и краката му бяха покрити с кървящи плюски.

— Мамка му. Това беше...

Ейнджъл и Миранда му изшъткаха едновременно.

Той ги погледна невярващо.

— Всичко е наред. Добре съм. Изгарянията са само втора степен.

— Шшт! — изшътка му отново Ейнджъл и посочи към тавана. — Къщата на прилепите.

Въпреки че явно изпитваше болки, лицето на Боунс засия.

— Истински ли са? — Той погледна покрай останалите и светна с фенерчето си към пода на пещерата. — Изобщо не очаквах това. Ако не видя Ан Хатауей^[1] след десет секунди, официално ще обявя, че има измама. В отговор на неразбиращия поглед на Миранда, добави: — Жената котка? Защото сме в Пещерата на прилепите^[2]? Мили боже! Вие не разбирате от шега, а?

— Съжалявам. За мен не е направила нищо — подхвана Мадок шегата.

Очите на Боунс се ококориха от шок и той се хвана за сърцето, сякаш щеше да получи инфаркт.

Мадок се усмихна. Боунс сигурно изпитваше силни болки, но чувството му за хумор оставаше ненакърнено.

— Всъщност прилепите са добър знак — прошепна Ейнджъл, — защото трябва да могат да влизат и излизат. Така че наблизко сигурно има изход.

— Надявам се — съгласи се Боунс, — защото още веднъж не минавам оттам.

— Имаме късмет, че са обикновени прилепи — каза Бел. — „Попол Вух“ описва къща, пълна с огромни Прилепи на смъртта, които вместо криле имат остриета.

— Може да се нарече и късмет — каза Мадок. — Но ако се подплашат, тук вътре ще стане неприятно. — Той светна върху пода на пещерата под тях. — Трябва да минем през това.

— Мирише като най-големия кенеф в света — заяви Ейнджъл и сбърчи нос.

— Права си — кимна Миранда, — защото това е гуано.

— Курешките са богати на нитрати — обясни Мадок. — Това трябва да е източникът на амонячното охлаждащо вещество. В пода сигурно има канали, които отвеждат течния амоняк в друга пещера под Студената къща.

— Преди повече от хиляда години маите са измислили как да превърнат изпразненятия на прилепите в хладилник, но така и не са изобретили колело. — Ейнджъл поклати глава. — Луда работа.

— Мамка му, чиста лудост — съгласи се Боунс.

— Дръж се прилично или ще се оплача на дядо — заплаши Ейнджъл.

Боунс завъртя очи.

— Пресичането на пода с гуаното няма да е лесно — предупреди Мадок. Вероятно слой е много дебел. Изпаренията със сигурност са отровни, но ако се придържаме към краищата на помещението, където слой е най-тънък, ще успеем да пресечем, без да вдишаме твърде много.

Докато говореше, съобрази, че за Бел и това ще е много, но археологът просто кимна.

— Ще се справя.

— Вероятно там ще намерим вратата за... — Мадок погледна към Бел. — Какво ни остана да намерим?

— Не мога да кажа със сигурност, но Къщата на прилепите е последната от шестте къщи.

— Значи трябва да сме близо до онова, което се надяваме да намерим. Каквото и да е то.

— Аз се надявам да сме близо до изход — подхвърли Ейнджъл.
— А прилепите?

— Ако нещо ги обезпокои, залегни и ги остави да прелетят над теб.

— На пода, покрит с курешките им? Съжалявам, че попитах.

— По-добре това, отколкото някой бесен прилеп да се заплете в косите ти.

— Бесен? Имаш предвид носител на бяс?

— Шегувам се — бързо каза Мадок. После взе тежката торба от Миранда и я преметна през рамо. — Трябва да внимаваме да не ги подплашим. Така ще е по-лесно и за нас, и за тях.

Той заслиза по стъпалата, стъпвайки като в паници, като се движеше дори по-тихо от проведените шепнешком разговори.

При тази първа предпазлива крачка туристическата му обувка потъна до глезените в гуаното, чийто слой беше по-дебел и сух от калта по дъното на шахтата, през която бяха влезли. И разбира се, много по-отвратителен. Вероятно слойт беше дебел няколко метра. Мадок чувстваше как при всяка крачка се сбива под него като пухкав сняг.

В далечния край на пещерата видя друго стълбище да се издига нагоре. Ако зарежат първоначалния си план, то лежеше на по-малко от петдесет метра от тях. Но слойт гуано в центъра беше по-висок и пресичането му щеше да е гадно и опасно.

В продължение на няколко минути шумоленето над главите им продължаваше, но когато колонията прилепи стана по-неспокойна, Мадок чу различен звук, който беше по свой начин още по-зловещ. Беше шумът от урина и курешки от прилепите, които падаха на пода — истински дъжд от изпражнения, който се изсипваше около тях. И по тях.

Той реши леко да ускори крачка. Тъкмо бяха прекосили половината от пространството, когато пронизителен писък прониза тишината.

Мадок замръзна. Не смяташе, че звукът е дело на някого от тях. Беше силен и пронизителен, но далечен като свирката на приближаващ

се влак. Продължи съвсем кратко, но това беше достатъчно за прилепите да изпаднат в ярост.

Чуха се животински крясъци и плясъкът на десет хиляди кожени криле. Пещерата се изпълни с шум. В пространството се завъртяха пращинки прах и изпарения, когато тези малки криле раздвижиха въздуха.

В началото суматохата беше ограничена само в най-горните части на пещерата, но той знаеше, че с усилването на паниката тези създания скоро ще започнат да се спускат и прелитат и в ниското, принуждавайки екипа да се привежда и търси укритие.

Изведнъж, в противоречие на своя по-раншен съвет, Мадок извика:

— Тичайте!

Той се отдръпна настрана, за да пропусне другите напред. Ейнджъл спринтира с нехарактерен за нея нещастен вид. Следваше я Миранда, хванала баща си за ръката. Тя го подтикваше да бърза, но очевидно археологът не можеше повече.

— Аз ще се оправя с това! — извика Боунс, наведе се и вдигна Бел на рамото си. Археологът изкашля една ругатня, но нямаше какво да направи, когато Боунс хукна напред, изпреварвайки сестра си. Миранда се вторачи невярващо след тях, затова Мадок я хвана за ръката и я задържа след себе си.

Нещо избухна пред лицето му. Той инстинктивно замахна към него със свободната си ръка. Прилепът се отклони в последната секунда, но веднага още два заеха неговото място и скоро въздухът пред тях бе изпълнен с шумоленето на криле. Странното им цвъртене и цъкване, усилено хиляди пъти, беше мощна атака срещу сетивата им и караше всеки нерв в тялото на Мадок да трепти.

Миранда се препъна, ръката ѝ се изтръгна от хватката на Мадок и тя падна, прокарвайки бразда в гуаното, докато се плъзгаше напред. Мадок скочи след нея, пъхна ръка под мишницата ѝ и я изправи на крака, а през това време малки гневни телца се заблъскаха в тях.

Разумът говореше на Мадок, че рискът от нараняване е незначителен. С редки изключения повечето прилепи тежаха по-малко от трийсет грама, имаха много малки зъби и не проявяваха никакъв интерес да атакуват човешки същества или нещо друго, по-голямо от комар. Но в средата на бурята това беше малка утеха.

Съществувахе и действителна вероятност да се загубят и да налетят на някоя още по-голяма опасност. Вече беше изгубил ориентация. Заради този непрозрачен облак, който се виеше около тях, беше невъзможно да се определи накъде да вървят. Не можеше да види нито далечното стълбище, нито светлините на останалите от групата.

Той се обърна в посоката, която според него щеше да го отведе до стената на пещерата, и все още стискайки Миранда за подмишницата, тръгна натам. Сложат гуано под краката им сякаш стана по-дебел, затова след пет крачки, се обърна наляво и отново опита.

Този път намери стената.

Близо до края на пещерата ятото беше по-малко активно, защото тук прилепите имаха по-малко пространство за маневриране. Това позволи на двамата с Миранда да се движат почти тичешком. Той плъзгаше свободната си ръка по стената през цялото време, като същевременно не пускаше Миранда, за да не се изгубят. След няколко минути или може би секунди видя през леката мъгла пред себе си проблясване на светлина и чу познат глас да го зове.

— Дейн!

Той се завъртя към светлината.

— Ейнджъл, тук съм.

Изведнъж тя се озова до него и го прегърна. Беше покрита с ивици мръсотия, уплашена, но като цяло невредима.

Сега видя още светлини. Боунс и Бел се изкачваха по стъпалата, където щяха да са в безопасност. Ятото започна да намалява — вероятно повечето прилепи бягаха от пещерата по тайния маршрут, който използваша, за да излязат навън.

— Почти стигнахме — каза Мадок, хващайки Ейнджъл за ръката. Сега, когато вече виждаше пътя, който щеше да ги изведе на безопасно място, нямаше повече нужда да се промъкват покрай стената.

Няколкостотин прилепа още се виеха над главите им, но Мадок вече не им обръщаше внимание, защото взе последния завой и закричи през гуаното, за да стигне до стъпалата. Тук пусна Миранда, която се втурна напред, но продължи да държи ръката на Ейнджъл. Стисна я окуражаващо, докато се качваха по стъпалата.

Веднага щом излязоха от прохода, първата работа на Мадок беше да си поеме няколко пъти дълбоко въздух. Вонята на гуаното още го

преследваше, но тук въздухът сякаш беше малко по-чист, парите на амонияка не бяха толкова силни.

След това и останалите му сетива заработиха.

Тази пещера беше великолепна, почти два пъти по-голяма от приличащия на катедрала вход на повърхността. Размерите ѝ обаче бяха само началото.

От скалистата стена в далечния край на пещерата се сипеше вода — подземна река, която се изливаше от водопад, висок десетки метри. Водата падаше с плясък в голямо кръгло езеро, а после се изливаше надолу по съвършено прави канали. Нямаше съмнение, че те са дело на човешки ръце, защото течаха успоредно на павираните улици, осеяни с постройки — пирамиди и храмове като онези, които бяха видели като развалини в Чичен Ица, Копан и Града на Сянката.

Най-забележителното в пещерата беше, че Мадок можеше да види тези неща. Огромните размери на мястото биха оставили повечето от тях скрити в сенките, но той можеше да различава характерните очертания на сградите и пръските от водопада, защото пещерата пламтеше от бледосиня фосфоресценция, която сякаш беше съсредоточена над разпрострелите се градски постройки.

Когато приближи, видя Миранда да слиза по широко стълбище, което се спускаше към скрития град. Стъпалата свършваха в подобен на кутия двор, който му изглеждаше странно познат. В далечния край на двора, господстваща над центъра на пещерата, се издигаше огромна пирамида, не по-малка от Замъка.

На няколко крачки от Миранда, Боунс и Бел също слизаха по стъпалата.

В този момент Мадок осъзна, че на стълбището има още двама души, които сякаш идваха да ги посрещнат.

Първият му подтик беше да извади пистолета, но мозъкът му заработи. Не познаваше чернокосата красавица отляво, но другата жена разпозна веднага. Не можеше да разбере какво прави тук, дълбоко под земята.

— Ей, Мадок — провикна се Кейси Ким. — Защо се забавихте толкова?

---

[1] Актрисата играе в „Черния рицар: Възраждане“ ролята на Селина Кайл — истинското име на Жената котка. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия за Батман, който има връзка с Жената котка. — Б.пр.

↑

31.

Алекс Скано изпищя отново, когато по огненогорещия под на помещението, наречено от Карина Горещата къща, плъзнаха подобни на паяжина пукнатини. Щеше да умре точно като двамата мъже от своята охрана, които пропаднаха през бялата кора и рухнаха в свръхнагорещената магма долу. И нищо не можеше да направи.

Сега съжали, че е оставил Карина и нейните хора да поемат водачеството. Рижата жрица и босоногите ѝ войни практически се бяха понесли над крехкия под. Сега Алекс разбра, че бяха подмамили него и хората му в лъжливо усещане за безопасност, докато всъщност бяха отслабили още крехката варовикова кора.

Кучката го беше предала, точно както се опасяваше, че ще направи.

Зад него се чу силен пукот и кратък ужасен вик, когато други двама охранители пропаднаха и се присъединиха към другарите си в огнения ад.

Аз съм следващият.

Той стисна зъби от горещината, издигаща се през пода, на който лежеше. Дори да не пропадне, нямаше да издържи още дълго. Може би бързата смърт в магмената яма беше по-добрият избор...

И в този момент, сякаш положението не беше достатъчно лошо, помещението изведнъж се напълни с прилепи.

Страхотно. Сякаш няма за какво друго да се тревожа.

— Алекс! — извика Карина. — Не мърдай.

— Точно така — изфуча той. — Ще ти се.

За негово голямо учудване обаче, тя се придвижваше към него, пълзейки по корем, за да разпредели равномерно тежестта си върху рушашия се под.

— Оръжията ти! — извика рижата. — Прекалено са тежки. Трябва да се отървеш от тях.

Алекс осъзна, че не вика на него, а на последния останал човек от охраната му, който беше на няколко стъпки зад него. Наемният

войник още стоеше на краката си, но в капан на изолиран участък от пода, който, в противоречие на закона за земното притегляне, още беше на мястото си. Шейсетсантиметрова пролука го отделяше от мястото, където Алекс бавно се вареше в собствен сос. Мъжът се вторачи в Карина с колебание. Не му се искаше да се разделя с оръжията си и тактическото оборудване, макар вероятно да знаеше, че е права.

— Хвърли железата — повтори тя. — Ще скочиш, когато ти кажа.

— Не! — изрева Алекс. Ако скочи, всичко ще рухне. И двамата ще умрем.

— Зная — изсъска тя, приближавайки се достатъчно близо, за да му протегне ръка. — Хвани се за мен.

Той се вторачи в нея, чудейки се какъв номер е това.

Не е номер. Може би не бях прав за нея.

Хвана ръката ѝ и усети здрава хватка.

— Започни да пълзиш към мен. — Тя започна да се плъзга назад, дърпайки го със себе си.

Алекс нямаше нужда от убеждаване, защото с всяко плъзване напред чуваше и усещаше как подът поддава. Появиха се още пукнатини, които се стрелкаха пред него. Някои от тях се сливаха, отваряйки по-големи празнини, защото късове варовик се отчупваха и падаха в бездната.

Обаче подът се държеше и колкото повече се доближаваха до изхода, толкова по-здрав го усещаше. След първоначалната суматоха прилепите бяха отлетели. Очевидно като него не харесваха горещината.

Още три метра. Метър и половина. Целта бе почти достигната.

Двама от татуираните войни се протегнаха и вдигнаха Карина. Друг протегна ръка на Алекс. Той я изгледа предпазливо, но накрая я хвана и разреши да бъде издърпан на безопасно място.

Зад него се чу писък. Алекс не погледна назад. Нямаше нужда да го прави. Последният човек от наетата охрана беше загинал.

Може би от отчаяние мъжът се беше опитал да скочи — напред или назад — беше невъзможно да се каже, или пък подът под него най-накрая беше поддал. Каквото и да се беше случило, сега Алекс бе оставен сам на милостта на Змийското братство.

— Как, по дяволите, се озова тук? — попита Боунс, Кейси. — И коя е приятелката ти?

Той се усмихна и протегна покритата с мехури ръка.

— Тези приятели ми викат Боунс, но вие може да ме наричате „винаги готов“.

— Прекрасно — каза Кейси и завъртя очи.

— Сериозно — намеси се Мадок, докато слизаше при тях. — Въпросите са логични. Ако си знаела пряк път...

— Не знам — отговори Кейси и погледна към своята придружителка. — Но тя знае. Това е Изабела Белтран.

— Изабела — повтори Боунс бавно, сякаш вкушваше всяка сричка.

Мадок не знаеше името, но Миранда очевидно го беше чувала.

— Кралицата на Заливния картел от Юкатан?

Изабела, която се беше вторачила напрегнато в Бел, кимна отсъстващо.

— Да, между другите неща.

— Изабела е и новата върховна жрица на Змийското братство — допълни Кейси.

— Малко по-рано се натъкнахме на неколцина от вашите приятели — каза Мадок.

Сега Изабела се обърна към него.

— Тези хора не са мои приятели. Те са бунтовници, които предадоха нашата вяра.

— Те сътрудничат на Алекс Скано — обясни Кейси.

— Скано? — повтори Мадок и щракна с пръсти. — Този „Чинук“. Това беше той, нали?

— Малко след като вие тръгнахте, Изабела се появи на летището. Чух я, че говори за влизане в някаква пещера. Стори ми се подозрително и реших да я проследя. Но Скано дойде първи с група от тези Змийски братя предатели и взвод наемници. Наемниците останаха, за да пазят хеликоптера, а когато дойдоха хората на Изабела... ами беше ужасно. Оцелелите наемници я хванаха и отведоха в пещерата. Реших да ги последвам. За щастие имах предимство в сравнение с тях.

Тя вдигна някакъв черен предмет, който приличаше на малък бинокъл.

— Очила за нощно виждане с повишена мощност „PSQ-20“.

— Прекрасно — каза Боунс. — Предполагам, не си донесла достатъчно, за да получим и ние по чифт?

— Съжалявам. И преди да ти е хрумнало: не ги давам назаем. Мадок не ти дава достатъчно, за да ги платиш, ако се счупят.

— Там няма да се сърди.

— Там точно като мен работи за федералното правителство. Повярвай ми, на чантаджиите им пука за всяка стотинка. — Кейси пусна очилата за нощно виждане, които висяха на ремък около врата ѝ. — Както и да е. Настигнах ги в... Бела, как го нарече? Тъмната къща?

— Да.

— Когато угасиха светлините, елиминирах типовете, които държаха Бела, и се измъкнахме. — Небрежният начин, по който обясни, че е „елиминирала типовете“, припомни на Мадок, че въпреки деликатната си фигура и младежкия си вид Кейси беше опитен разузнавателен агент и обучен убиец. — Щом ѝ обясних какво става, тя ми показва пряк път. Решихме, че накрая ще се озовете тук. Разбира се, ако Шибалба не ви убие преди това.

— Тя е наркотрафикант — каза Миранда, без да се опитва да бъде тактична. — Защо, за бога, ѝ помагаш?

— Защото аз съм и великата жрица на Змийското братство — отговори Изабела вместо Кейси, — след като Карина и Скано убиха моя чичо Ектор. Нашите цели съвпадат.

— Отмъщение? — попита Мадок.

— Не. Всъщност да, искам Карина да си плати, но има нещо много по-важно.

— Говориш за Сянката.

Тя кимна.

— В продължение на повече от хиляда години Змийските братя са пазели тайната на Сянката така, както са го изисквали боговете. Но опазването на тайната е само част от нашите свещени задължения. Трябва да знаете, че Сянката е не просто болест. Преди много време моите предци са я открили — черен мухъл, който расте в джунглата. Всеки, който го докосне или вдиша спорите му, се разболява от ужасна треска, но се случва и нещо друго. Когато хората са трескави, боговете

разговарят с тях и им разкриват тайни, които крият от смъртните. Говори се и за тайната как да победиш смъртта.

— Откъде знаете, че това не е делириум от високата температура? — попита Мадок.

— Първите признаци на инфекцията настъпват преди треската. Знаеш, че Сянката е докоснала някого, когато започне пътуването.

— Пътуване? Закъде?

Изабела впи търпелив поглед в него.

— Дотук, в Шибалба.

— В това няма много логика — обади се Боунс. — Никой не знае как да стигне дотук. Ние го научихме по трудния начин.

— Жреците на Змията знаят. Но се говори, че Господарите на Шибалба разкриват пътя до Града на Сянката, защото тук могат да започнат изпитанията за Черния път и Къщата на Шибалба. Змийските братя съществуват само за да ги закрилят по време на пътуването. И да предпазват останалите от докосване.

— Шик и Патан! — възкликна Бел. — Винги Пакстрап — първите двама господари на Шибалба. Те носят смърт от треска на онези, които крачат по пътя.

Изабела наклони глава към него.

— Казват, че когато започне треската, Господарите разкриват други тайни. Древна мъдрост. Предсказания. Но на ужасна цена. Заболяване на кръвта. Язви, от които се процежда кръв. Органите и дори костите се разтварят вътре в тялото. — Тя потръпна, съвзе се отново и продължи да говори. — Змийските братя съхранявали Сянката в съдове с формата на Кучето светкавица. На испански го наричаме Ел Гия — Водача. Съхранявали ги в тайни помещения в храмовете на великото Змийско божество. Когато жрец или друг човек пожелаел знанието на Господарите на смъртта или било нужно жертвоприношение, избраният отварял съдината и оставял на Сянката да го докосне. Ако човек оцелеел след изпитанията в Града на Сянката и минел през Къщата на Шибалба, казвали, че той няма да умре, а ще стане като боговете.

— Значи тук има лек.

Изабела разтвори ръце.

— Това са истории, които научих като малко момиче от моя чичо. В продължение на повече от хиляда години никой не е предприемал

пътуването. След като Сянката погълна старите май. Змийските братя скриха водачите. Градът на Сянката е зарязан и на никого не е позволено да говори за него. Остават само историите за Шибалба.

— Обаче Алекс Скано е намерил един от тези съдове?

— Не Скано. Един търсач на реликви от Хондурас. В едно провинциално село избухна епидемия. Моят чичо отиде да я спре, но Скано стигнал там преди него.

— Получил е помощ — допълни Кейси. — Един предател от Братството разказал на Скано всичко за Сянката. И къде може да намери лекарството.

— Карина е само послушница. На нея никога не ѝ е съобщавано къде да намери Града на Сянката или Шибалба. — Изабела изгледа Мадок с присвити очи. — Вие ги доведохте тук.

Мадок остави обвинението да увисне във въздуха.

— Има ли лек?

— Само допреди няколко дни не вярвах, че всичко това е истина. Но историите твърдят, че е възможно да победиш Господарите на смъртта точно както Героите близнаци са го направили.

— На мен ми звучи като лекарство — подхвърли Боунс.

— Скано иска не само биологично оръжие, което може да продава — каза Кейси. — Всъщност иска да го използва. Да предизвика пълен апокалипсис. Той разполага с плесента, но няма как да я контролира. Затова е дошъл. Това е и причината да взривим това място.

Очевидно това беше нещо ново за Изабела. Тя се обърна към Кейси:

— Мястото е свято.

— Съжалявам, но трябва да се съглася с госпожица Белтран — каза Бел. — Не само че разрушаването на подобно магическо място е безсъвместно, но така ще унищожите и единствения източник на лекарство срещу епидемията от Сянката.

Миранда заговори бързо:

— Татко, съжалявам, но аз съм съгласна с Кейси. Не можем да позволим на Скано да превърне Сянката в биологично оръжие. Това нещо унищожил цялата маянска цивилизация. Какъв шанс бихме имали днес? Скано идва насам. Вероятно носи онзи съд със себе си. Ако

унищожим Шибалба, ще премахнем не само епидемията, но и възможността някой луд да я превърне в оръжие.

Мадок вдигна ръце, поемайки ролята на рефер. Беше малко изненадан от заявлението на Миранда, затова се запита дали не прикрива някакви твърде различни намерения.

— Кейси, какъв точно е твоят план? Освен ако нямаш джобен ядрен заряд, не мисля, че можеш да причиниш нужните мащабни разрушения.

— Гуаното — обади се отново Миранда. — Ще го превърнеш в бомба, нали?

— Дори аз знам, че ти трябва много повече материали, за да направиш бомба от птичи курешки — заяви Боунс пренебрежително.

— Имам това. — Кейси бръкна в раницата си и извади червен цилиндър с размерите на флакон с пяна за бръснене. — Запалителна граната. Гори с 2204 градуса по Целзий. Това е достатъчно, за да подпали амонячните изпарения и да сложи началото на бурно горене, като предизвика верижна реакция. Пламъците ще пометат цялата пещера, ще прочистят напълно мястото. Ако тя не свърши работа, ще хвърля в огъня и няколко блокчета C4 като взриватели.

— Само теоретично. Да речем, че го направим. Но как ще излезем?

Кейси кимна към Бела.

— Трябва да питаш нея.

Изабела скръсти ръце на гърдите си.

— Защо да ви помагам да унищожите Шибалба?

— Истината е, че съм съгласен с вас — каза Мадок. — Унищожаването на Сянката е едно, а разрушаването на цялата пещера е прекалено.

— Мадок, това не ти е демокрация — озъби се Кейси. — Имам заповеди.

— Незаконни заповеди — намеси се Бел. — Не може да се разхождаш наоколо и да взривяваш исторически паметници в чужди държави.

Кейси отново завъртя очи.

— Виж — каза Мадок категорично, — в момента най-важното е да се измъкнем отгук живи. Щом излезем обратно на повърхността,

някой друг ще трябва да вземе това решение. Гарантирам обаче, че няма да позволим на „Сканоген“ да предизвика епидемия.

Кейси се намръщи, но кимна в знак на съгласие. Мадок се обърна отново към Изабела.

— Сега ще ни помогнете ли?

— Никога не съм идвала тук. Единственото, което знам, са историите, които ми е разказвал моят чичо.

— Очевидно ви е разказал и за прекия път.

Изабела се смръщи, после въздъхна примирено.

— Казвал ми е, че единственият път за излизане от Шибалба е по вода.

— Езерото — каза Бел. — Вероятно захранва подземна река. В „Попол Вух“ Близнаците се превръщат в хора риби, за да избягнат унищожението от ръцете на Господарите на Шибалба.

Изабела кимна в потвърждение.

— Но за да стигнете до водата, първо трябва да спечелите играта на топка.

Мадок погледна покрай нея и светна с фенерчето извън двора. Под тях имаше балкон, който се издигаше над голямо игрище.

От двете страни на балкона се виждаха стъпала, спускащи се до дъното, което сякаш имаше лек наклон към пирамидата в далечния край.

Там бяха подредени още няколко изсечени стели, подобни на онези, които бяха видели в Залата на Съвета и Къщата на ягуарите.

— Игрището на Шибалба — тихо каза Бел.

— Изглежда ми познато — каза Боунс. — А това там трябва да е отборът домакин?

— Друго изпитание — изстена Мадок. — Добре де, очевидно няма да играем срещу действителен противник. Как ще спечелим?

— Според легендата Господарите на Шибалба изисквали да се използва специална топка — череп с кама, която изскачала и убивала всеки, който я докосне.

— Лъжливи копелета — измърмори Боунс.

— Близнаците прозрели номера и отказали да играят, освен ако Господарите не използват обикновена каучукова топка. Дори с нея Близнаците или губят, или завършват наравно всички последвали игри, което накрая довежда до тяхното пожертване.

— Мислех, че са победили Господарите на Шибалба?

— Накрая са ги победили, но едва след като няколко пъти се връщали от смъртта.

— Не мисля, че това е нашият избор.

— Най-близо до победа над Господарите са в последната игра. Фактически не постигат победа, но изиграват своя номер. Това е дълга история, включваща безглав човек, заек и една кратуна.

— Звучи многообещаващо.

— Не трябваше ли професорът и Джейд да се справят с нещо подобно в Теотиуакан? — попита Боунс. Жалко, че не са тук.

Мадок видя как Ейнджъл се смръщи при споменаването на неговата бивша приятелка. И благослови семейство Боунбрейк. Независимо колко тежки са обстоятелствата, нищо, колкото и да е дребно, не можеше да убегне от тяхното внимание.

— Не съм чувал за това — побърза да каже той и заслиза по стълбите към футболното игрище. — Едно е сигурно — не можем да спечелим, ако не играем.

— Уверен съм, че си го разбрал неправилно — Сериозно каза Боунс. — Точният цитат гласи: „Единственият начин да спечелиш е да не играеш“^[1].

Мадок не му обърна внимание.

— Точно както преди. Търсете глифи на змии или кучета и си дръжте очите отворени за всичко, което прилича на капан или спусков механизъм.

Той стъпи на пода на двора и веднага се чу шляпване, все едно луисвилска бейзболна бухалка е ударила топката.

— Като този ли? — извика Боунс.

В призрачната синя светлина предметът, който се носеше през игрището, изглеждаше черен, но когато започна да го следи с фенерчето си, Мадок видя, че е бял като кост. Беше череп. Но ако се съдеше по инерцията му, докато летеше към него и се въртеше бавно, очевидно бе направен от нещо по-тежко и след това гравирани и боядисани, за да прилича на череп. Носеше се право към него със скоростта на футболна топка, оставяйки му малко време да измисли подходящия отговор.

Отдръпване, хващане или блокиране?

От малкото, което знаеше за играта, целта не беше да хванеш топката или да я избегнеш, а да я отразиш с торса или хълбоците. Спомни си обаче и предупреждението на Бел за черепа с ножа на Господарите. Не виждаше от топката да стърчи острие на кама, но това не означаваше, че не е там, готова да изскочи при първото докосване.

Той бързо свали от гърба си торбата с водолазната екипировка и хвана дръжките ѝ с две ръце. Когато топката се оказа в неговия обсег, замахна да я запрати в трибуните.

Щом обектът с формата на череп се удари в найлоновата тъкан и металния цилиндър зад нея, се чу мелодичен звън, после топката полетя към страничната част на игрището.

От балкона Ейнджъл не устоя на изкушението да изрази одобрението си.

— Уха, браво на батъра!

Топката отскочи един път, след това още един път и се удари в стената.

Или по-точно стената я удари.

Част от секундата преди топката да се удари в нея, една триметрова секция от стената се завъртя на скрити панти, за да я батира. Ударът, в съчетание с енергията от отскока, я отпрати назад към Мадок.

— Опа, няма спокойствие за батъра изкиска се Боунс.

Мадок си помисли дали да не покаже на своя приятел среден пръст, но тъй като още не беше сигурен какво ще стане, ако остави топката да спре, се приготви за нов удар.

Чу се приглушено тупване в далечния край на игрището, когато беше освободена друга топка.

— О, вие се бъзикате — измърмори той. После извика: — Хора, трябва да слезете тук, за да свършим по-бързо с играта, докато положението не се влоши.

Едва каза това и нещата наистина се влошиха.

Зад него Миранда извика:

— Имаме си компания! Змийските братя са тук.

---

[1] Цитатът е от научнофантастичния трилър „Военни игри“ (1983). — Б.пр. ↑

32.

Мадок удари и отпрати първата топка, насочвайки удара си така, че изрисуваното като череп кълбо да прелети обратно по дължината на игрището и ако може, да излезе от играта. Спомни си, че играта може да бъде спечелена, ако прокараш топката през обръч. Нещо невъзможно, след като правилата забраняваха използването на ръце и крака. Както и заради факта, че топката обикновено тежи около три килограма и половина. Тази топка обаче не му се стори особено тежка. Това поне беше нещо. Господарите на смъртта може да бяха измамници, но играта със сигурност още можеше да се спечели.

Той се огледа бързо, търсейки по стените обръч. Вместо това откри дупка в стената точно зад себе си и под балкона. Беше достатъчно голяма, за да отбележи гол, но при опита да отклони топката, която идваше право към него, трябваше да бъде точен и да улучи момента. Съмняваше се, че ще успее още при първия опит. Но заради спускането на неизвестен брой Змийски братя отгоре едва ли щеше да има още много възможности.

Отрази втората топка, опитвайки се да я накара да опише висока дъга, но още докато я удряше, чу приглушеното шляпване, което означаваше, че на другата беше нанесен удар от нещо твърдо.

Все още в играта, помисли си той.

Ейнджъл се появи на терена, следвана от Кейси и Изабела. Миранда и Бел дойдоха секунда по-късно, а Боунс ги следваше накрая, като, изглежда, обмисляше дали отново да не вдигне болнавия археолог на рамото си.

— Какво ще стане, ако опитаме да избягаме? — извика той, като се надяваше или Бел, или Изабела да знаят отговора.

Чу се друг силен пукот и трета топка беше изстреляна от отсрещната страна на игрището, за да прави компания на първите две, които се стрелкаха насам-натам, блъскайки се в стените. Стелите също се движеха, завъртайки се навън, за да отклонят топките, когато се окажат близо до тях. Нещо предизвикваше тези действия — вероятно

плочи под терена, които реагираха на натиск. Може би същото нещо щеше да се задейства и срещу тях, ако се бяха приближили твърде много до отсрещния край и бяха задействали механизма.

— Зайци! — извика Бел.

— Страхотно — изръмжа Боунс. — Сега трябва да се притесняваме от зайци убийци. Кейси, надявам се, че имаш някоя Свещена граната от Антиохия^[1] в раницата.

Бел поклати глава и посочи близката стела.

— Ето това е заек.

Мадок не попита по какво ги разпознава. Скулптурите бяха стилизирани и гротескни. Маянските майстори не се славеха със своя реализъм. Реши, че е схванал какво иска да каже Бел.

— Един заек е помогнал на Близнаците в последната игра. Как?

— Отвлякъл вниманието на Господарите на Шибалба, така че да намерят обръч за топката — бързо обясни Бел. — Аз мисля обаче, че решението е много по-просто. Стелите на зайци са безопасни, а другите не са. Затова, ако стоим близо до зайците, ще успеем да пресечем игрището.

Мадок се надяваше, че археологът е прав. Нямаше време да проверят хипотезата му. Той се хвърли към извисяващата се стела, която Бел беше посочил, като пътьом се подготви за удара, който можеше да последва, но не се случи нищо. Мадок застана толкова близо до стелата, че можеше да докосне релефа, и погледна назад.

— Професоре, ела тук. Трябва да ни покажеш пътя.

Бел също тръгна, но повече тътреше крака, отколкото тичаше. Кейси изостана с разкопчан кобур и пистолет, готов за стрелба. Боунс също беше извадил своето оръжие. Змийските братя се бяха разпръснали по стълбището зад и над тях, размахвайки бойни тояги и тръстикови пръчки за изстрелване на стрелички. Той преброи шестима, но други продължаваха да излизат от Къщата с прилепите. Ако се стигнеше до сблъсък, примитивните им оръжия нямаше да устоят на огневата мощ, с която разполагаха Мадок и неговите приятели. Но игрището не беше мястото, където да си разчистят сметките.

Той се обърна, за да държи под око топките черепи, които вече бяха четири и отскачаха по игрището.

— Професоре!

— Там! — Бел посочи друга колона на петнайсетина метра от тях в края на игрището.

— Да вървим! — извика Мадок.

Сега игрището бе оживено от движение и шум, докато множество топки бяха изстрелвани напред-назад около тях. Мадок се отказа от опита си да следи всички и просто въртеше глава във всички посоки, за да внимава за долитащи обекти, които може да станат опасни за него и останалите. До времето, когато стигнаха до средата на пътя, в игра вече бяха най-малко шест топки. Той се запита дали бройката им е неограничена и дали на невидимия механизъм, който контролираше играта, няма да му свърши въздухът — в преносен смисъл и буквално. Два пъти трябваше да спира, за да отклонява топки.

Следеше и Змийските братя, някои от които вече бяха слезли на игрището. Запита се дали и те знаят за зайците.

Щом наближиха далечния край, Мадок осъзна, че Господарите на Шибалба имат едно последно изпитание за тях. В подножието на високата шест метра задна стена, там където тя опираше в спускащото се леко надолу игрално поле, имаше отвор. Отворът беше широк, колкото да мине топка. Напомни на Мадок за отворите в масите за джага — вероятно изпълняваха същата функция: да събират топките и да ги връщат в играта. По-високо на стената имаше още три отвора, но за разлика от този в подножието, те не бяха за отбелязване на голове. Сякаш за да потвърди предположението му, няколко секунди след като бяха стигнали до стената, от централния отвор излетя друга топка и полетя над игровото поле. Набиваше се на очи отсъствието на стълба, която да ги изведе от игрището.

Мадок инстинктивно осъзна, че трябва да победят в играта, като отбележат гол или дори повече от един. Същевременно знаеше, че това не е възможно. Вероятно тук някъде имаше стълба, скрита под или в стените, която ги очаква, за да издържат последното изпитание.

Откъм другия край на игрището чу прекъснат вик и силен пукот от трошачи се кости, докато един от Змийските войни беше повален. Другите продължаваха да прииждат.

— Ще го караме приятелски — извика Мадок. — Ще направим човешка стълба — обяви той и застана с гръб към стената.

Боунс веднага го разбра, пхна пистолета си под колана на панталоните и побърза да застане до Мадок. Наведе се леко напред и сплете пръсти, за да образуват стъпало.

— Кейси, Ейнджъл — ваш ред е.

Кейси, която без съмнение беше изкарала същите курсове по създаване на екип като двамата военноморски тюлени, изтича при тях и без колебание стъпи с десния крак върху импровизираното стъпало от ръцете на Боунс и се повдигна на раменете им. След това се обърна и застана с гръб към стената, стъпила върху едното рамо на Мадок и върху едно от рамената на Боунс. Протегна ръка на Ейнджъл, която вече бе започнала да се качва.

Ейнджъл беше гледала достатъчно серии на състезанията с препятствия по телевизията, затова знаеше какво се очаква от нея. Тя се изкатери по гърдите на Боунс и хвана ръката на Кейси. Макар да беше малко по-тежка от нея, инерцията ѝ беше правилно насочена и за Кейси не беше трудно да я изхвърли още по-високо. Достатъчно високо, за да се хване за каменния ръб. Ейнджъл използва краката си, за да се изтласка още и накрая с едно последно усилие успя да се прехвърли в безопасната зона.

След нея тръгна Изабела. Тя подходи малко по-внимателно, но сега Ейнджъл се беше навела отгоре, за да я хване, и последната част от изкачването бе много по-лесно за нея.

Изглежда и Миранда знаеше точно какво трябва да направи.

— Тате, аз ще съм следващата. Щом стигна горе, тръгваш ти. Кейси ще те избута, а ние ще те издърпаме. Не му мисли много, просто действай.

Тя не изчака неговото съгласие, а се втурна напред и се изкатери по стълбата от човешки тела като професионалист и се присъедини към останалите на върха.

— Хайде, професоре! — извика Мадок много по-високо, отколкото беше обичайно за него. Отчасти защото то се надяваше така да накара Бел да действа, отчасти защото иззад последните стели на около петнайсет метра от тях се бяха показали двама Змийски братя.

Докато Бел преполовяваше разстоянието до стълбата, топка череп улучи един от Змийските войни. Ударът го повали на земята и той се просна пред краката на своя спътник. Щом топката го улучи

обаче, рикошира под ъгъл и пое в посока, която щеше да я сблъска с Бел.

— Кейси — извика той, — мръдни!

Щом почувства, че тя е преместила крака си, Мадок се отблъсна от стената и полетя към нищо неподозиращия археолог.

Бел се закова на място с ококорени очи, не можейки да повярва, че той тича към него. Това беше най-лошото, което можеше да направи, но Мадок добави малко скорост и стигна до него частица от секундата по-рано от топката. Вместо да бутне стария човек, за да го спаси, което щеше да се окаже опасно и за двамата, той го хвана за ръката и се завъртя на пети, издърпвайки професора от пътя на топката. Тя профуча край тях и изчезна в отвора в подножието на стената, пропускайки на сантиметри Боунс с Кейси на раменете му.

Сега Мадок и Бел бяха на открито, а от сенките наоколо се появяваха още Змийски братя. Мадок, който още описваше кръг, засили археолога към стената.

— Боунс, погрижи се за него!

Продължи да се върти, докато не се окажа с лице към игрището, извади своя „Зиг Зауер“ в движение и повали най-близкия змийски воин с два контролирани изстрела. Направи крачка назад, откри друга мишена и стреля.

Изстрелите заечаха из Шибалба.

Змийските братя се разпръснаха, но зад воините със сложни татуировки се видяха хора в цивилни дрехи — чернокос мъж и рижа жена. Двамата подканяха воините да продължат своето нападение. Жената вероятно беше Карина, предателката послушничка от Змийските братя. А мъжът сигурно беше Алекс Скано.

Ако искаш да убиеш змията, помисли си Мадок, отрежи и главата.

Но точно когато се прицели в Скано, чу Боунс да вика:

— Ей, Мадок, имаме проблем.

— Оправяй се...

Чу се изстрел, но не беше от пистолета на Мадок. Той се наведе, а над главата му изсвири куршум.

— Дейн, хвърли пистолета!

Студени тръпки побиха Мадок. Изстрелът и гласът бяха долетели откъм гърба му. И двете бяха дело на Чарлз Бел.

— Съжалявам, но не мога да ти позволя да го убиеш. Хвърли пистолета!

---

[1] Цитат от „Монти Пайтън и Светият граал“. Тук е включен заради появата на тайните, с които Артър и неговите рицари воюват в комедията (1975). — Б.пр. ↑

33.

Удивен, Мадок направи единственото възможно нещо. Вдигна ръце, цевта на пистолета му сочеше към небето, и се обърна.

Чарлз Бел стоеше на няколко крачки от Боунс с пистолет в треперещата си ръка. Изглеждаше несигурен какво да прави с него — насочваше го ту към Мадок, ту към Боунс и отново към Мадок. Пистолетът беше точно като този на Мадок. Вероятно археологът бе успял да го измъкне изпод колана на Боунс. Въпросът откъде се беше снабдил с оръжието не беше толкова важен, колкото този защо го прави. Но Мадок смяташе, че знае и този отговор.

— Татко! — извика трескаво Миранда. — Какви ги вършиш!

— Не е ли очевидно? — извика Мадок в отговор. — Той работи за „Сканоген“. Помага им да намерят Шибалба.

— Това не е възможно — поклати Миранда глава. Откъм стената се чу странно скърцане и триене, после една топка череп, може би същата, която току-що беше прелетяла, излетя от левия от разположените по-високо отвори.

Някаква автоматизирана система за връщане на топките, помисли си Мадок. От началото до края процесът беше отнел само трийсет секунди.

Бел трепна, когато топката прелетя над главите им, но след това пак насочи пистолета към Мадок.

— Казах ти да хвърлиш оръжието. Никой не бива да пострада.

— Той е прав, Мадок — извика друг глас. — Не искам да нараня теб или твоите приятели.

— Татко? — попита отново Миранда невярващо. — Защо?

— Значи той е къртицата — попита удивено Боунс, — а не Миранда?

— Аз? — Миранда зяпна удивено индианеца. — Смятал си, че работя за другата страна?

— През цялото време зяпаше в телефона си. Освен това се разсърди, когато си помисли, че не те държим в течение. Затова ти

беше логичният избор.

— Благодаря.

— Съжалявам.

— „Сканоген“ стигна в Копан преди нас — добави Мадок, докато поддържаше зрителен контакт с Бел. — Освен това пристигнаха тук веднага след нас. Знаехме, че някой им снеса информация. Каза, че „Сканоген“ те финансира, но тук става дума за нещо друго, нали? Сигурно е предложил ти и Миранда да сте сред малцината избраници, които ще оцелеят в апокалипсиса, който се готвят да стоварят върху хората?

Бел стисна зъби.

— Казах ти да хвърлиш оръжието!

Мадок наклони глава, бавно приклепна и свали ръце, оставяйки пистолета на земята, вместо да го пусне да падне. Бавеше топката, очаквайки да се открие възможност да действа, защото и за секунда не искаше да повярва, че Бел наистина иска да застреля някого. А Скано и Змийските братя бях възприели тактика на изчакването. Най-накрая някой щеше да направи нещо, от което положението да ескалира.

В продължение на няколко секунди единственият шум в Шибалба бяха звуците от игрището: топките черепи отскачаха, след като стените и стелите ги удряха, за да полетят обратно. Мадок стрелна поглед през рамо и видя Алекс и Карина да напредват с шестима Змийски братя, подредени в полукръг зад тях. Някои бяха вдигнали тръстиките тръби за стрелички до устите си, други размахваха бойни тояги, покрити с обсидианови остриета. Войните гледаха несигурно, очевидно бяха загрижени какво става зад тях, докато те се готвят за сблъсъка.

— Татко! — обади се отново Миранда. Гласът ѝ прозвуча глухо, изпълнен с отчаяно неверие. — Кажу ми, че това не е вярно! Кажу ми, че не си знаел какво планира този тип. Това е грешка, нали?

— Да предизвикаш апокалипсис? — обади се Боунс. — Да, това е просто малка грешка.

— Няма да има никакъв апокалипсис — отговори Бел. — Сянката ще е поредното адско оръжие, което никой никога няма да посмее да използва. Обаче лекарството и какво ще ни разкрие неговото изучаване? Това ще промени света. Нови антибиотици, лекарства срещу рака и други болести, които дори не познаваме още.

Мадок кимна с разбиране.

— Може би дори лекарство за твоята хронично обструктивна белодробна болест, нали?

— Да, защо не?

— Професоре, като малък да си падал на главата си? — изръмжа Боунс. — Трябва да си луд да вярваш на приказките му.

— „Сканоген“ не е същата компания, каквато беше под ръководството на моя баща — каза Алекс и пристъпи крачка напред. — Независимо дали вярвате или не, аз просто искам да помогна на хората. Да спася света. А хора като доктор Бел споделят моята визия да търсим в миналото лекарствата, които ще спасят бъдещето.

— Ще спасите света с биооръжия? — поклати Мадок глава. — Съжалявам, но не мога да го повярвам.

— Боя се, че са ви подвели — каза Алекс и се усмихна. Мадок предположи, че мъжът няма представа колко арогантен изглежда. А може би знаеше, но просто не му пукаше. — Ние само се опитваме да разработим лекарство срещу едно ужасно заболяване.

— Сигурно.

С подскачане се появи друга топка, изразходвала по-голяма част от своята енергия. Войните се преместиха няколко крачки, за да не са на пътя ѝ, макар че още от началото нямаше никаква опасност за тях. Топката се търкулна покрай тях в отвора в подножието на стената.

Когато древният каменен механизъм отново оживя с тракане, Мадок започна да отброява наум. Погледна покрай Бел и срещна за секунда погледа на Боунс, предавайки му телепатически своето намерение. След това вдигна леко очи към Кейси, която още стоеше на раменете на Боунс на около три метра от върха на стената, където чакаха Ейнджъл, Изабела и Миранда. Той стрелна поглед нагоре, надявайки се, че тя ще разбере посланието му.

— Вие сте глупак! — извика Изабела от върха на стената, сочейки обвинително с пръст Скано. Тя изплю думите с презрителен смях. Вече сте мъртъв. Сянката ви докосна.

Скано се скова от това странно обвинение и погледна към Карина.

— За какво говори тя?

— Познавам симптомите — продължи Изабела. — Очите ви са кървавочервени. Виждала съм го и преди. Сега съм сигурна. Карина,

ти ли му причини това? Когато намери Ел Гия?

Карина го изгледа с широко отворени очи.

— Не, тя лъже. Опитва се да ни разедини. — Но въпреки думите си направи крачка назад, опитвайки се да се отдалечи от него.

— Мамка му! — изръмжа Алекс. — Този червей Дъг. Той го направи. Не се притеснявай. Вероятно още не съм заразен.

Сочещият пръст на Изабела сега се спря върху Бел.

— Вие също сте докоснат.

Очите на Бел станаха огромни. Толкова ококорени, че Мадок видя, че бялото им е станало кървавочервено. След всичко, на което бяха изложени от дим до амонячни пари — това едва ли беше изненада, но археологът сякаш се прегърби под тежестта на чутото.

— Ужилването на скорпиона — прошепна той — в Града на Сянката. Там съм се заразил.

Скано поклати глава.

— Няма значение. Ние сме тук, тук е и лекарството.

— Глупак — повтори Изабела. — Няма лекарство.

Нейното разкритие не можеше да се появи в по-добър миг.

С друго силно щракване топката череп беше изстреляна на игрището, изненадвайки всички наоколо.

Всички, с изключение на Мадок, Боунс и Кейси.

— Сега! — извика Мадок.

Боунс вдигна ръце, хвана Кейси за глезените и я тласна нагоре. Тя излетя като ракета, дори надхвърли върха на стената, но тъй като беше с гръб към нея и въпреки опита да се обърне, нямаше да успее да се хване за ръба.

За щастие Ейнджъл видя какво става и реагира на мига. Щом Кейси стигна в най-горната точка на своя полет, Ейнджъл протегна двете си ръце и успя да хване ремъците на нейната раница. Внезапното преместване на центъра на тежестта я повлече надолу към ръба на стената. Кейси започна да пада и се блъсна в стената. Ударът я накара да изстене високо, но в този момент Миранда и Изабела също се включиха в усилието и с лекота я издърпаха при тях.

На игрището Бел реагира бавно. Ученият рязко завъртя ръката си с пистолета към Боунс, предоставяйки на Мадок възможността, която беше чакал. Той се хвърли към археолога и се счепка с него.

Пистолетът излетя от ръката на Бел и се плъзна по повърхността на игрището. Мадок чу слабо пуфкане, когато някои от Змийските братя издухаха стрелички по тях, но не почувства ужилване. Остави Бел и се плъзна по игрището. Хвана пистолета и го вдигна, готов да открие огън лежешком. В този момент един от воините се хвърли към него с високо вдигната бойна тояга.

Мадок дръпна два пъти спусъка и воинът рухна на земята.

Останалите бойци заедно със Скано и Карина се пръснаха, но Мадок знаеше, че хаосът няма да продължи дълго. Накрая те щяха да изстрелят друг залп стрелички, които със сигурност бяха отровни. Той се претърколи, без да се изправя, и запълзя на четири крака към отвора за връщане на топките.

Докато Мадок се хвърляше към оръжието, Боунс се беше заел с археолога, вдигна го като чувал и го понесе под ръка като торба с кучешка храна. Поколеба се, когато се вторачи в черния отвор в подножието на стената.

— Сигурен ли си?

Мадок изобщо не беше сигурен. Знаеше, че има достатъчно място за топките черепи, които бяха малко по-големи от истинска човешка глава. И че някъде вътре под пирамидата има механична система за вдигане на топките до тласкача. Но дали имаше място за човек, беше под въпрос.

Ако бъркаше, вместо да ги издигне на безопасно място, каменният механизъм щеше да ги накълца на кайма.

— Казвай, ако имаш по-добра идея. — Мадок не изчака отговор, а се хвърли в отвора с главата напред.

Изпълзя няколко метра в този клаустрофобичен проход, преди да падне в улей, който приличаше много на улеите край пистите за боулинг. Единствената разлика беше острият му наклон. Камъкът беше гладък, но осигуряваше достатъчно триене, за да не се плъзне до края на улея в нещо, което приличаше на огромен каменен винт, който се въртеше. Имаше още два улея, които водеха настрана от наклонения под и подобни винтови повдигачи в края на всеки от тях. Мадок предположи, че винтовете вдигат върнатата топка или каквото докопат до трите тласкача. Но нямаше нужда да следват този път, тъй като видя издигната пешеходна пътека зад винтовете и проход, който водеше навън.

Стъпи на крака и тръгна надолу по улея към въртящия се неспирно винт. Хвърли поглед назад и видя Боунс да излиза от отвора, влачейки със себе си смаяния Чарлз Бел. След разкритието за неговото предателство и още по-неприятния факт, че Бел вероятно с инфектиран със смъртоносен и много заразен патоген, Мадок нямаше никаква представа защо Боунс е решил да доведе археолога. Реши, че неговият партньор има някаква своя причина, затова не постави под въпрос избора му.

— Боунс, насам.

Едрият мъж кимна и влезе в улея пред него.

Мадок стъпи върху въртящия се винт и веднага беше вдигнат и завъртян към пътеката, на която успя с лекота да стъпи. Боунс, праметнал Бел през рамо, веднага го последва.

— Върви! — извика Мадок, докато осветяваше пространството зад тях с насочен пистолет. Още нямаше признаци, че ги преследват, но знаеше, че това е само въпрос на време. — Аз ще те прикривам.

Боунс забърза към прохода. След като му остави няколко секунди преднина, Мадок го последва. Проходът премина в тясна стълба, притисната между стени от дялан камък, която се издигаше нагоре. Надяваше се, че горе ще намерят изход към терасата, където ги чакаха останалите.

Беше прав, но само донякъде.

Докато се качваше по стъпалата, видя силуета на Боунс очертан на фона на бледосин блясък. Стъпалата свършваха при едно Т-образно кръстовище и когато стъпи върху него, видя, че подът е осеян с големи парчета фосфоресциращ лишей, който грееше толкова ярко, че осветяваше прохода по цялата му дължина.

Нещо в тези светещи форми задейства първичния инстинкт на Мадок да ги избягва.

— Мисля, че сме във вътрешността на пирамидата — каза Боунс. — Сега накъде?

Мадок не беше сигурен, че има верен и грешен отговор, но преди да успее да реши, чу един тревожен глас — този на Ейнджъл — да ехти надолу по прохода.

— Дейн! Боунс! — тя стоеше пред входа на прохода вдясно от тях. — Насам.

— Върви — каза Мадок, — но внимавай къде стъпваш. — И продължи да наблюдава долния край на стълбището с готов за стрелба пистолет, докато Боунс не се озова в безопасност. Тогава се обърна и тръгна след него, като внимаваше да не стъпи в някое от греещите в синьо петна.

Проходът се отваряше в балкона, който се издигаше над игрището в подножието на голямата пирамида в центъра на Шибалба. Щом наближи изхода, Мадок видя, че навън синята светлина е още по-силна. Балконът беше изцяло покрит със синия лишей и ако искаше да го пресече, за да излезе от пирамидата, трябваше да върви по него. Боунс вече го беше прекосил, за да се присъедини към останалите. Ако имаше някаква скрита опасност, сега бяха нагазили дълбоко в нея. Когато Мадок внимателно стъпи на синия килим, ужасът му се усили.

Но веднага забрави за него, когато осъзна, че някой липсва.

Боунс беше положил Бел на пода на балкона и той и Миранда коленичиха до него. Ейнджъл също бе коленичила, само че до Кейси, която седеше с гръб към най-ниския ред камъни в основата на пирамидата, вдигнала едната си ръка към главата.

— Какво се е случило? Къде е Изабела?

Кейси вдигна очи и лицето ѝ се изкриви в яростна гримаса.

— Няма я. Неочаквано ме удари, взе ми раницата и избяга. Задигна цялото ми оборудване. Както и очилата ми за нощно виждане.

— Предполагам, че иска да ни попречи да унищожим Шибалба — каза Ейнджъл.

— В момента единственото, което ме вълнува, е как да излезем от Шибалба.

— Дейн! — извика Боунс.

Мадок имаше зловещо предчувствие. Боунс никога не му говореше на малко име. Той се обърна бавно към мястото, където индианецът и Миранда бяха коленичили край Бел. Археологът не беше помръднал.

— Какво има? Да не е...?

Боунс поклати глава.

— Все още диша. Едва-едва. — Вдигна очи и срещна погледа на Мадок. — Мислиш ли, че Изабела е права? Ако се е заразил... Искам да кажа, че през цялото време бях с него.

Бел издиша така, че целият се разтърси и сякаш се закашля, но изведнъж Мадок осъзна, че се опитва да каже нещо.

— Ст...

— Стрела — каза Боунс с доловимо облекчение в гласа. — Трябва да е бил улучен с някоя от стреличките. Вероятно са били потопени в кураре или друга парализираща отрова.

— Мира... — каза Бел. — Не... си... отивай.

По лицето на младата жена се стичаха сълзи.

— Тате, няма да те оставя.

Веждите на Бел се събраха, защото лицето му се смръщи. На синята светлина кожата му вече имаше цвят на мъртвец.

— Атропин — каза Миранда и погледна към Мадок. — Това може да помогне. Имате ли атропин в аптечката?

Диагнозата на Боунс беше точна до последната буква. Различни съединения на кураре се използваха векове наред в Централна и Южна Америка. Отровата беше силно парализиращо вещество, но странното е, че не засягаше сърцето. Парализира обаче мускулите на диафрагмата и без лечение или изкуствено обдишване смъртта от задушаване е почти сигурна. Особено за човек като Бел, чиято дихателна система вече бе силно увредена.

Мадок не смяташе, че атропинът или някакво друго лечение можеха да обърнат нещата. Сигурен беше, че Бел също го знае.

— Върви — изхърка Бел отново. — Смърт... Сянката.

— Не — каза Миранда. Говореше с настойчивост, породена от отчаянието. Тук сме. Лекарството е тук. Само трябва да останеш с нас. Тя се вторачи отново в Мадок. — Лишеят или каквото е там. Това е лекарството, нали?

— Няма... лек. — Казаното сякаш изчерпи силите на Бел. Очите му се обърнаха и той застина.

— Спря да диша — изплака Миранда.

— Разбрах — каза Боунс и обърна Бел по гръб върху покрития е лишеи камък. Килна главата на археолога леко назад, разчиствайки дихателните му пътища, стисна носа му с два пръста и се наведе, готов да му прави изкуствено дишане уста в уста.

— Спри! — извика Мадок толкова силно, че гласът му закънтя из помещението. Хвана Боунс за рамото и го дръпна назад.

— Мадок — предупреди го Боунс и инстинктивно се подготви за защита срещу задържащата го хватка.

— Заразен е! Инфектирал се е със Сянката. Чу какво каза Изабела.

— Може би е заразен — изръмжа Боунс с ярост в очите, каквато Мадок рядко беше виждал насочена срещу себе си. — А може и да не е, но със сигурност ще умре без изкуствено дишане.

— Боунс, той вече си отива — каза Ейнджъл зад тях. Тя и Кейси се бяха приближили, готови да се намесят, ако сблъсъкът между двамата са разрасне.

— Не — възрази Миранда. — Курарето парализира, но няма да е фатално, ако успеем да му помогнем да диша.

— Миранда, той е заразен — обясни Мадок с мек тон, знаейки колко ще я заболи от неговите думи, като същевременно не пускаше рамото на Боунс.

— Това е Шибалба и лекарството е тук.

— Това не е лекарство.

— Ах, ти, кучи сине — изкрещя Миранда в лицето му. — Каквото и да е направил, не заслужава да умре.

Мадок клекна до тях и вдигна крачола на Бел, за да се види бинтованата рана, която бе получил в Града на Сянката. Внимателно разви бинта и свали марлята, за да се покаже раната, вече хванала коричка.

— Вижте.

През коричката се виждаха малки сини точки, оставили следи от същото вещество и по марлята.

— Това не е лекарство каза отново Мадок. — Трябва да тръгваме. Веднага.

34.

След като удари Кейси, Изабела избяга, но не много далече. Само няколко десетки метра надолу по балкона и зад ъгъла в основата на пирамидата. Беше достатъчно, за да е сигурна, че никой от групата на Мадок няма да се втурне да я преследва. След като се скри, наблюдаваше как Мадок и останалите обсъждат какво да правят по-нататък. Не чуваше какво говорят, но следеше с поглед всичко с помощта на очилата за нощно виждане, които беше задигнала от Кейси.

Изглежда Мадок беше измислил какво ще е най-добре за тях. След това обърна глава към игрището. На усиления инфрачервен екран то се виждаше с удивителни подробности. Тя виждаше не само Скано, Карина и оцелелите Змийски братя предатели, които се опитваха да последват Мадок в неговото бягство по същия маршрут. Виждаше и далечния край на игрището, откъдето топките черепи продължаваха да отскачат и да летят безразборно насам-натам.

Изабела изчака да си тръгнат, метна на гърба си раницата на Кейси и хукна от скривалището си към края на балкона.

Надникна през ръба. С очилата за нощно виждане игрището изглеждаше измамно близо. Тя пхна очилата в дълбокия страничен джоб на панталоните си, легна по корем, прехвърли се през ръба и се отпусна, докато ръцете ѝ не се протегнаха напълно, а с върховете на пръстите се държеше за каменния перваз.

Едва сега почувства лек пристъп на паника. Чакаше я скок от втория етаж, но нямаше друг начин да стигне там, където искаше да отиде. Дори да променеше мнението си, да се върне обратно на балкона бе невъзможно, защото мускулите ѝ вече трепкаха от усилието да се държи за перваза. Подготви се за сътресението и с усилие на волята вдигна пръсти.

Приземяването беше толкова неприятно, колкото очакваше. Болка прониза краката ѝ чак до хълбоците. Тя се търкулна настрана,

падайки доста тежко на лявото си рамо. Друга болка избухна в гърдите ѝ. Изведнъж се оказа, че не може да диша.

Изкарах си въздуха, каза си Изабела, опитвайки се да потисне новия пристъп на паника. Лежеше и чакаше тялото ѝ да се възстанови от сътресението. Когато няколко секунди по-късно започна отново да диша, се претърколи на крака и ръце, след това се изправи и изстена, защото отново я прониза болка. Глезените и коленете ѝ я боляха, но не смяташе, че си е счупила или изкълчила нещо.

Извади отново очилата за нощно виждане и ги вдигна до очите си, откри безопасния път до далечния край на игрището и огледа за долитащи топки. После тръгна.

След няколко крачки разбра как да уравни се болката в глезените и коленете и закуцука нататък с тромава походка. Въпреки това успяваше да се движи бързо. Наложил се да спре само два пъти, за да избегне долитащи топки черепи.

Стъпалата, които извеждаха от игрището, и връщането по прохода в Къщата на прилепите се оказаха голямо предизвикателство. Трябваше да се навежда напред по стълбите и да се подпира с ръце като шимпанзе, докато се качваше. Но продължи, защото знаеше какво е длъжна да направи.

Къщата на прилепите вече не беше сцена на трескава активност. Повечето от прилепите, събудени от своята дрямка, бяха избягали през пукнатините на тавана. Тесните процепи бяха връзката между Шибалба и външния свят. Излизаха в джунглата на около километър и половина от входа на Нах Тунич. Но бяха твърде тесни, за да може друго създание да мине през тях или да ги забележи.

Изабела знаеше, че няма да излезе по този път.

Тя свали раницата и изсипа съдържанието ѝ на каменния под. Имаше три големи червени флакона — запалителни гранати плюс още няколко подобни устройства с различни форми и цветове. Познаваше повечето от тях и бързо откри онова, което търсеше: увитите в хартия блокчета C4 и четири тънки като моливи детонатора. Нагласи ги на минимум закъснение и ги напъха един по един в блокчетата експлозивни с консистенцията на пластилин. Едва след като първият детонатор беше активиран, ѝ хрумна, че няма как да го спре и че изобщо няма връщане назад.

Тя активира останалите детонатори и пъкна експлозивите обратно в раницата. Щом стегна връзките, хвърли вързопа в средата на дебелия слой гуано. После издърпа иглите на запалителните гранати и хвърли и тях там.

В началото не можа да види къде са паднали, но скоро се чу леко пукане и първата се възпламени. Последва ярък пламък, който освети цялата пещера и се разнесе съскане, когато фосфорът в корпуса на гранатата започна да гори.

— Прости ми, чичо — прошепна тя, когато и другите гранати се възпламениха. Чувстваше, че той не само би простил, но и щеше да одобри. Сега разбра, че случващото се е било нейна съдба през цялото време.

Вече си мъртъв. Сянката те е докоснала.

Думите на Изабела кънтяха в ушите на Алекс Скано, докато следваше Карина и нейните войни по стълбите, които водеха в прохода под пирамидата.

Дъг Симпсън, този кретен с милозливо сърце, му беше причинил това. Изложи го на патогена Сянката в налудната си самоубийствена мисия да унищожи лабораторията и всички следи от плесента. Симпсън сигурно не беше очаквал, че Алекс ще успее да се измъкне преди взрива. Но с разрушаването на херметизацията на IV ниво на безопасност на практика обрече на смърт своя работодател.

— Не — измърмори Алекс. — Не — повтори и стисна зъби. — Ще победи това. Ще намеря лекарството.

В края на краищата това беше причината да дойде в Шибалба. В раницата му, затворена в множество торби за биологично опасни материали, лежеше малката фигурка на куче — Ел Гия — така го беше нарекла Карина. Съдината, съдържаща спящата плесен, която попаднала в човешки гостоприемник, започва да се размножава. Алекс предположи, че и той е съд за патогена, но това нямаше значение, защото скоро щеше да има и лекарството.

Светлина и Сянка.

Неговото наименование на проекта не беше поетично, а по-скоро напълно буквално. Осъзна това в мига, когато видя проблясващия град.

Фосфоресциращият син лишей беше лекарството. Знаеше го до най-дълбоките фибри на своята душа.

Когато излезе в прохода, той коленичи пред първото петно от греещото в синьо вещество и започна да тъпче парчета от него в торбичка за биоопасни материали. Лишеят лепнеше по пръстите му като влажна земя. Алекс вдигна ръка и се вторачи в него като хипнотизиран. После доближи един пръст до езика си. Нямаше някакъв особен вкус.

— Какво правиш? — извика му Карина.

— Това е лекарството — отговори почтително той. — Светлина, която да пропъди Сянката.

Когато тя не му отговори, Алекс вдигна очи и откри, че се е вторачила надолу към него с объркано изражение.

— Очите ти. Те са... — Тя поклати глава. — Твоят човек Бел е мъртъв. Мадок и останалите са го изоставили.

— Къде са те?

— Излязоха в града.

— Какво чакаш? — Той я изгледа разтревожен, после насочи поглед надолу, за да почне да пълни друга торбичка. — Убийте ги. Не можем да ги оставим да избягат с лекарството.

— Не знаем какво правят — каза Карина със странно несигурен глас. — Може да търсят начин да излязат.

— Логично — отговори Алекс, напъха торбичките в джоба си и се изправи. Избърса ръце в бедрата си, оставяйки ярки сини следи по плата на панталоните. — Добре, ще ги попитаме и след това ще ги убием.

35.

Мадок чувстваше почти физически изпълнения с омраза втренчен поглед на Миранда, впит в тила му, докато тичаше из улиците на мъртвия град. Знаеше, че един ден ще разбере и осъзнае, че не са имали друг избор. Сега не беше време да ѝ обяснява.

Улиците на Шибалба грееха в синьо под краката им, докато крачеха през високия до глезените им странен лишей. Имаше го навсякъде. По улиците, по камъните на пирамидите и другите постройки, дори по краищата на каналите, по които водата от езерото се стичаше в подножието на водопада. Като изключим игрището, всяка плоскост в пещерата, изглежда, беше покрита с него.

Това също беше нещо, за което Мадок се опитваше да не мисли.

Те се насочиха право към езерото, което беше само на няколко десетки метра от тях. Нямаше представа какво ще се случи, когато се хвърлят в него. Фактът, че пещерата не е напълно наводнена, означаваше, че езерото се оттича в подводна река. Освен това Изабела и Бел бяха казали, че единственият начин за излизане от Шибалба е по вода. Все още носеше торбата с водолазното оборудване. *Дано нищо не се е повредило, докато я използвах за импровизирана бухалка на игрището*, помисли си той. Така щяха да имат шанс да се преборят, но трябваше да се доверят и на един древен мит, който вече се бе оказал доста несигурен пътеводител, а това си беше голям риск.

Въпреки всичко беше за предпочитане пред другата възможност.

Той погледна през рамо покрай вторачената в него с ярост Миранда и видя няколко фигури да се спускат по пирамидата. Синята светлина хвърляше призрачни отънъци по татуираните им тела и те приличаха на призраци, когато се втурнаха към града.

Той забави крачка, махна на другите да продължават и пхна торбата в ръцете на Боунс.

— Имаме компания. Аз ще ги задържа, а ти се погрижи всички да се махнат оттук.

Знаеше, че Боунс ще разбере какво трябва да се прави, но Ейнджъл застана до него, както и Кейси, извадила своето оръжие. Бяха готови да се изправят заедно с Мадок срещу врага. Преди някоя от тях да успее да каже нещо, той ги успокои:

— Не се тревожете, няма да се бавя.

— Дами, по-добре го послушайте — обади се Боунс. — Ако не сте русалки като него, трябва да се държите за мен.

Когато те си тръгнаха, Мадок отправи няколко изстрела по напредващите Змийски братя. Те бяха на границата на обхвата на пистолета, затова беше невероятно да ги улучи, но се надяваше изстрелите да ги забавят достатъчно, за да може Боунс да организира подводния изход.

Точно както беше очаквал, ярко украсените войни се пръснаха да търсят укритие зад храмовете и къщите, които се издигаха от двете страни на улицата.

В този момент от града се чу глас:

— Мадок!

Беше Алекс Скано.

Фармацевтичният собственик психопат току-що се беше спуснал по стъпалата на пирамидата и бавно крачеше по улицата. Карина вървеше до него. Бяха на открито, но далеч от обхвата на неговия пистолет. Скано беше вдигнал ръце, но това по-скоро приличаше на месиански жест, а не на знак, че се предава.

— Мадок! — извика той отново, а гласът му отекна призрачно из пещерата. — Бъди разумен. Аз получих това, за което съм дошъл. Не ми пука за теб, но скоро ще ти свършат патроните и тогава какво? Хайде да работим заедно.

Мадок разгада тактиката му да печели време. Вероятно Змийските братя се промъкваха през лабиринта от странични улички, за да му излязат в гръб.

За всяка игра обаче са нужни двама.

— Съжалявам, Скано — извика в отговор той. — Ти няма да работиш с когото и да било, защото си заразен.

Скано се изсмя.

— Бъркаш. Бях заразен, но се излекувах точно както в легендата.

— Няма лекарство. Огледай се.

На седемдесет метра от него Скано направи точно това. Мадок видя как главата му се върти насам-натам.

— И какво точно трябва да видя според теб? Светлината? Тя е лекарството.

— Това не е лекарство. Това са останките на всички, които са стигнали чак дотук.

Скано се закова на място. Въпреки разстоянието Мадок видя объркването, което се изписа по лицето му.

— Този син лишей — продължи Мадок. — Светлината убива плесента на Сянката, но не прави нищо, за да помогне на заразените. Съжалявам, че трябва да ги го кажа, но си жив мъртвец.

— Не. — Скано поклати гневно глава. — Ти не може да знаеш това.

— Помисли малко. Ако маите имаха лекарство, нямаше да изчезнат.

— Ти не може да знаеш, и толкоз.

— Знам. Доказателствата са навсякъде около теб. Това място... Шибалба... е било тяхната разновидност на изолационно отделение. Когато епидемията от Сянката е подпалила цивилизацията им, са направили нужното. Дошли са тук. Всички май. Повечето вероятно не са успели да се доберат дотук. Сигурно са пристигнали много малък процент — няколко хиляди от стотици хиляди. Дошли са тук, легнали са на камъните и са умрели. Точно както ще направиш и ти.

— Не. Ти бъркаш.

— Светлината не е лекарство. Тя е просто друга органична плесен. Плесен, която се храни със Сянката, но само тук, дълбоко под земята. Когато маите измрели, тя е погълнала техните останки. — Мадок описа кръг с ръка. — Това е всичко, което е останало от тях. Питай приятелката си. Обзалагам се, че вече се е сетила. Изабела го направи. Хвърли един поглед и веднага разбра истината.

— Така е — каза Карина, но говореше толкова тихо, че Мадок едва я чуваше. Тя се обърна, за да бъде с лице срещу Скано. — В началото не разбрах, но сега ми е ясно. Такава е съдбата на всички, които Сянката докосне.

— Това са глупости. Разбира се, че има...

Скано беше рязко прекъснат, когато обсидиановата кама на Карина срязва гърлото му. Той падна назад, опитвайки се да стисне

раната си с ръце.

Карина се обърна към Мадок и тръгна към него.

— Би трябвало да съм ти благодарна — извика тя, ала с тон, който предполагаше всичко друго, но не и благодарност. — Бях заблудена, но сега се върнах на верния път.

Мадок я държеше под прицел, но с крайчеца на очите си видя някакво движение встрани от себе си. Змийските войни извираха навсякъде около него. Още не беше в обсега на техните стрелички, но ако не се размърда, това скоро щеше да се промени.

Карина продължи да крачи, без да обръща внимание на пистолета.

— Змийските братя пазят човечеството от Сянката, докато боговете не решат, че е време светът да бъде прочистен.

— Щом казваш — отговори бавно Мадок и направи крачка назад.

— Не мога да ви позволя да си тръгнете — продължи Карина. — Не мога да позволя на никого от вас да се върне в горния свят.

— Не съм съгласен.

Карина замахна с камата и изведнъж Мадок се оказа заобиколен от голям брой Змийски братя. Той се завъртя, стреля веднъж и повали един от воините, после даде втори изстрел. Те обаче се приближаваха твърде бързо.

Обърна се, за да побегне, но някаква невидима ръка го повали и светът изведнъж се оказа в огън.

36.

Взривът разтърси Шибалба из основи. Подът се нацепи от назъбени пукнатини. Пирамидите рухнаха като направени от леги блокчета. Сталактитите започнаха да падат, пронизвайки като копия напукания под. Но това беше само първата част на разрушението. В другия край, далеч от Шибалба, стената, която отделяше Къщата на прилепите от игрището, се разпадна, вдигайки облак прах, и пропусна огненото кълбо, което сега се понесе из града по-бързо от товарен влак.

Мадок задраска с крака да се изправи, подхлъзна се на синия лишей, който покриваше всичко, и за малко не падна отново. Езерото беше близо, но огънят зад него му се стори още по-близо.

Нямаше и следа от останалите. Надяваше се това да е знак, че Боунс е успял да ги измъкне навреме.

От устата му се откъсна вик, когато горещината проблесна с пареща сила. Синият лишей, Светлината, чийто блясък сега беше напълно затъмнен от ярките пламъци, които фучаха из Шибалба, потъмня навсякъде около него и се превърна в пепел. Огънят изгаряше гърба му. Стори му се, че чувства как кожата му се покрива с мехури и бълбука под тъканта на ризата. Но макар да го изгаряше, огънят беше и негово спасение. Свръхнагорещеният въздух го тласкаше напред. Жежкия вятър го блъскаше изотзад към езерото и неговото спасение.

Докато падаше напред във водата, отчаяно си пое дъх. Въздухът, пълен с дим и прах, пареше в гърдите му. Знаеше, че това е последното му вдишване за известно време... а може би последното изобщо. Водата обаче му донесе моментално облекчение: прохладата го обгърна отвсякъде, премахна горещината и успокои изгорената му кожа.

Огньовете отгоре осветяваха дълбините под него като дневна светлина, разкривайки подводната пещера на дъното на езерото, разположена почти в подножието на водопада. Мадок се гмурна по-

дълбоко, отправяйки се към нея. След малко течението го подхвана и пещерата го засмука, обгръщайки го в мрак.

Усещаше как край него прелитат стените на прохода, от време на време се отъркваше о тях. Разбра, че най-голямата опасност е да се блъсне в някоя стърчаща скала и да изгуби съзнание. Затова се сви в зародишна поза и се остави на реката да го носи, където реши.

Времето изгуби всякакво значение. При нормални обстоятелства и след нужната подготовка можеше да не диша повече от две минути, без да изпита напрежение. Но миазмите, които беше вдишал в Шибалба, бяха с неизвестно качество и количество. Усещаше паренето на твърде многото въглероден двуокис в своето кръвообращение и спазмите в тялото си, което настояваше да издиша и да вдиша пресен, богат на кислород въздух. Бори се с този подтик толкова дълго, колкото можа, приложи всички номера, които знаеше, за да се накара да повярва, че може да изкара още малко. Накрая, когато не можеше да издържа повече, отвори уста и изпусна мръсния въздух с безмълвен вик на предизвикателство.

— Мадок! — Гласът го извади от черната бездна на безсънанието. Шамарът свърши останалото.

Отвори очи и видя Боунс втренчен в него толкова отблизо, че носовите им почти се допираха. Капки вода падаха по бузите му от косата на неговия приятел като дъжд и влизаха в очите му.

— Ако беше сестра си — измърмори Мадок, — щях да те разцелувам.

Боунс се усмихна.

— Ейнджъл, вика те.

Мадок примигна, за да отстрани водата, и седна... или опита да седне. Силна болка го прониза и го стисна като в огромен юмрук.

— Полека, партньоре — каза Боунс. — Вероятно имаш няколко натъртени или пукнати ребра. Аз също. Страхотно пътуване, нали?

Мадок си пое дъх няколко пъти, след това отново се опита да седне. Над главата си виждаше груб камък и тавана на пещера. Ала въздухът беше твърде пресен, за да е част от атмосферата на затворено помещение. А светлината твърде ярка, за да е изкуствена. Когато най-сетне успя да седне, видя, че става дума за нещо между двете. Намираха се в открита пещера, където подземната река, която ги беше

изнесла от Шибалба, изскачаше на повърхността и се изливаше в гватемалската дъждовна гора.

Видя Ейнджъл наблизко, седнала до Миранда и Кейси. И трите трепереха, вероятно от високия адреналин. Дълго време никой не помръдна и не каза дума.

Най-накрая Боунс наруши мълчанието:

— Боя се, че се измъкнахме, преди да видим края. Какво, по дяволите, се случи?

— Не съм съвсем сигурен. Имаше експлозия. Нямам представа какво я причини. — Той погледна към Кейси.

Тя поклати глава.

— Не бях аз. Така и не получих възможност. Трябва да е работа на Изабела. Чудя се защо е променила мнението си.

— Сигурно е осъзнала какъв е залогът — отговори Мадок. — Мисля, че можеш да докладваш на Там, че мисията е изпълнена. Имате ли някаква представа къде сме?

Боунс поклати глава, но въпросът го накара да стане.

— Където и да сме, ще трябва да вървим пеша оттук. Скоро ще се стъмни, така че по-добре да тръгваме.

Мадок също се изправи, пренебрегвайки болките в облъсканото си тяло. Протегна ръка на Ейнджъл, за да ѝ помогне да стане. После се обърна към Миранда.

Русите ѝ къдрици бяха полепнали по лицето, придавайки му призрачен и самотен вид на бежанец от война. Когато вдигна поглед към него, не забеляза следи от гняв в очите ѝ.

— Съжалявам — каза той и протегна ръка към нея.

— Знам. — Тя пое ръката и му позволи да я издърпа да стане. — Чух какво каза на Скано. Мисля, че баща ми също беше разбрал. Знаеше, че е болен и че няма лекарство. Каза ни да го оставим. — Тя си пое дълбоко дъх и го издиша под формата на въздишка.

— Беше прав за всичко — каза Мадок, надявайки се, че тя ще намери известна утеха в думите му. — За Града на Сянката, за Шибалба. Поне успя да го види, преди да...

Тя кимна и успя бегло да се усмихне. После се обърна към Боунс и без предупреждение са хвърли отгоре му и притисна лице в гърдите му.

— Уха! Изненадата, която се бе изписала на лицето на индианеца, се смени с насмешливост. — Ей, не мислех, че ме харесваш по този начин.

— Боунс! — изсъска театрално Ейнджъл. — Поне веднъж в живота си дръж устата си затворена.

— Благодаря — измърмори неясно Миранда, като продължаваше да го прегръща. — За това, че се опита да спасиш татко. Въпреки всичко. Не мога да извиня стореното от него, но се радвам, че преди да си отиде, успя да види Шибалба.

Усмивката на Боунс омекна. Мадок дори си каза, че приятелят му изглеждаше малко смутен.

— Добре. Искам да кажа, че той...

— Шшт! — изсъска му Миранда. — Слушай сестра си. Тя е умно момиче.

ЕПИЛОГ

Селското население живееше просто, както го бе правило в продължение на безброй поколения, откакто тази напаст, Сянката, беше унищожила империята на предците му. После бяха дошли испанците с тяхната стомана и новия бог, но хората така и не забравиха старите си обичаи. От време на време се събираха в сянката на древната пещера, входа към Подземния свят, и отново си спомняха. С течение на вековете историята се беше разраснала и променяла при всяко разказване, но никой не се съмняваше, че в земните дълбини под техните крака дреме нещо едновременно ужасно и прекрасно.

Така че когато земята се разтърси и облак прилепи се издигна над димящата джунгла, селяните знаеха, че древното чудовище се е размърдало.

Всички бяха чули шума от големия хеликоптер, който пристигна по-рано, и изстрелите при сражението и разбраха, че чужденци са разгневили духовете в Подземния свят. Бързо събраха жертвоприношение от храни и дрънкулки. Сетне забързаха нагоре по пътя, за да се съберат в сянката на живата пещера. Там запалиха огньовете и започнаха да танцуват около тях, припявайки молитви към старите богове. Свиреха с флейти, за да подмамят древното чудовище отново да заспи.

И тогава, точно в мига, когато слънцето започна да се спуска в Подземния свят, техните молитви бяха чути.

Когато новината се разпространи, в пещерата се понесе тих шепот и всички погледи се насочиха към забранения балкон в задната част на пастта ѝ — прага на прохода към дълбините.

Там стоеше жена, толкова окаляна, че приличаше на някой от провалилите се опити на боговете от зората на сътворението.

Шепотът се превърна в разбъркана какофония от страхопочитание и объркване. Тя не беше ли от чужденците, които богохулно бяха замърсили свещените пътища към Подземния свят? Или може би един от Господарите на смъртта, дошъл да освободи

древната напаст, Сянката, за обещаното прочистване преди края на света?

Един старец набра смелост да се приближи, но със сведена глава, в случай че последното се окаже истина.

— От Подземния свят ли идвате? — заговори той на древния език, подлагайки жената на изпитание.

Известно време тя го гледа мълчаливо, а черните ѝ очи бяха пълни с болка и объркване. След това произнесе една-единствена дума:

— Да.

Старецът нададе вопъл от изненада и ужасен се хвърли на колене. Жената не беше външен човек. Беше разбрала неговия въпрос. Знаеше техния език.

Тълпата се люшна и потъна в мълчание.

Жената продължи да ги гледа още известно време, после си пое дълбоко дъх и заговори, но този път по-високо и гласът ѝ изпълни пещерата. Езикът ѝ беше различен от техния, но достатъчно близък, за да я разберат.

— Да — повтори тя. — Аз съм Жрицата на Змията. Слушайте, сега ще ви разкажа за героите, които слязоха в Подземния свят, за да победят Господарите на Шибалба.

Издание:

Автор: Дейвид Ууд

Заглавие: Шибалба

Преводач: Асен Георгиев

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2018

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-655-856-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7404>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.